The Long Loud Silence

MAVİ ÖLÜM

WILSON TUCKER

YENİ DÜNYALARDA

by Wilson Tucker

the Long Loud Silence

a science fiction novel

Powers

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar
Sayı : 7 7/Şubat/1955

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

YENİ DÜNYALARDAN: 7

Mavi Ölüm

Çeviren :
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAVAN YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

I

Gari kıyıdaki gölgelere gömüldü, gecenin sessizliğini yırtacak silâh seslerini, otomatik tüfeklerin gürültüsünü bekledi. Kocakarının, çaktırmadan köprünün karşı tarafına geçebileceğini sanması çılgınlıktı. Ya çılgınlık, yahut ta insanı herşeye sürükleyebilen açlık ve ümitsizlik... Belki de kocakarı gecenin karanlığına güveniyordu. Fakat zavallı cahil, köprünün öbür başını tutan askerlerin enfra ruj projektörlü otomatik karabinalarla mücehhez olduklarını bilmiyordu. Karanlıkta kalan sadece kendisiydi aptalın... Askerler gündüz gibi her tarafı görüyorlardı.

Bu köprü, altı - yedi yüz mil boyunca, Misisipi üzerinde sağlam bırakılan yegâne köprüydü ve nehrin karşı kıyısını Amerikan ordusu kıskanç bir titizlikle koruyordu. Bu şartlar altında kocakarının nehrin karşı kıyısına, Iova arazisine geçmesine hemen hemen hiç ihtimal yoktu. Hay aptal hay!

Gari, köprünün beton ayağına sokuldu. Bekledi. Köprünün çıplak sathına çıkmamakta, gizlenmekte haklıydı. Vakıa askerlerden bir hayli uzak sayılırdı ama bu heriflere de pek güven olmazdı. Evhamlı bir askerin dürbün sahasına düşerse herif hiç bakmaz, temize havale ederdi. Kocakarı ise orduyu ve ordunun elindeki silâh ve vasıtaları onun kadar bilemezdi. Açlığın ve yarı çılgınlığın doğurduğu budalalıkla, karşı kıyıya geçebileceğini sanmıştı. Aptal karı!.. Bir senedir bu hayatı çektikten sonra da bunu öğrenmiş olması lâzımdı be!.. Bilmesi lâzımdı, köprünün öte tarafına geçemiyeceğini... Belki de bildiği halde umursamıyordu. Canlı olarak köprünün öbür tarafına geçmesi imkânsızdı.

Bulaşık sahadan Misisipi'nin karşı kıyısına canlı geçil-

mez, geçilse bile karşı tarafta canlı kalınmaz. Köpek gibi kıyarlardı adamın canına...

Kader sizi karşı tarafta, batıda yaşayan şanslı milyonlar arasına kattıysa kadere söver fakat ölünceye kadar orada kalırdınız. Bundan başka bir ihtimal yoktu.

Olduğunuz yerde kalın ve yavaş yavaş, hayatın dehşetini içinize sindirerek, her gün biraz geberin. Yahut nehrin batısında kalan bombalanmamış, «temiz» bölgeye geçmeğe teşebbüs edin ve bir askerin şaşmayan mermisi altında bir anda can verin. Hangisini isterseniz... Silâhı tutan askerin ruhu isyan edebilir; elleri belki bir an titrer. Fakat kurşun hedefi şaşmaz ve siz cehennemi boylarsınız...

(Bulaşık) bir kimsenin karşıya geçmesi yasaktır.

Karabinanın sesi, gecenin sessizliğinde bir bomba gibi patladı...

Gari kımıldamadı. Bekledi. Sessizlik birkaç dakika devam etti. Artık heriflerin usulüne alışmıştı. Kaç kere seyretmişti herifleri, hem de gündüz gözüyle... Beyaz renkli radyoaktivite koruyucusu pelerinli bir asker, betonun üzerindeki cesede yaklaşacak, ayağının ucuyla dürterek tamamiyle ölüp ölmediğine bakacaktı. Bir nebze hayat kaldıysa onu da çıkarmak için tabancasını kocakarının kafasına boşaltacaktı. Sonra da cesedi kaldırarak korkuluğun üstünden nehre yuvarlayacaktı.

Kulağına, suya düşen bir cismin gürültüsü gelir gibi oldu. Rüzgâr aksi istikamette estiği için emin olamadı. Fakat açlığa ve ümitsizliğe dayanamıyan kocakarının cansız cesedinin, sularla beraber sürüklenip gittiğinden emindi.

Sürüne sürüne köprüden uzaklaştı. Biraz evvel kocakarı geçerken yatmakta olduğu çukura döndü. Kocakarıyı meraka kapılıp takip etmişti. Bir teşebbüsün felâketle neticeleneceğini bilen seyircinin marazî merakı!.. Kocakarının üzerinde yiyecek yoktu, onu ilk bakışta anlamıştı. Fakat kadının elleri boştu ve paçavraya dönmüş elbisesinin ceplerinde hiçbir şişkinlik görülmüyordu. Kadının yolunu kesmemiş, köprüye gitmesine mâni olmağa çalışmamış sadece marazî bir merakla sessizce takip etmişti.

Kocakarının âkibetini tahmin etmişti. Bu âkibeti herhalde bizzat kadın da biliyordu. Fakat görünüşe göre aldırdığı yoktu. İhtiyarlık, mideyi zalim bir kıskanç gibi sıkan açlık, yazın sıcağı, kışın soğuğu... İnsan bütün bu ıstıraplara bir son vermek isterse, köprü daima tatminkâr bir çıkış ' apısıydı. Yahut ta nehir boyunca köprülerin atıldığı veya hiç köprü olmayan yerlerde bir sandal bu işi görürdü. Bütün nehir boyunca askerler kum gibiydi.

Gari biliyordu. Amerikan ordusundan arta kalan kuvvetlerin mühim bir kısmı Misisipi'nin deltasından Minesota'da, Vinibigoşiş gölüne, oradan da Manitoba'da Vinipeg gölüne kadar nehrin garp sahilini tutuyordu. Oradan daha ötede bindirilmiş devriyeler ve sarp arazi, hududu muhafaza ediyordu.

Gari de, nehrin öte tarafında, sağlam tarafta bulunan birliklerden birinde olabilirdi. Bir sene evvel bir gün, o meşum otel odasında gözlerini açmamış olsaydı...

Assubay Başçavuş Rusel Gari, omuzunda Beşinci Ordunun âlâmetini taşıyor ve İllinois eyaletinde gayet hafif ve rahat bir geri hizmetinde bulunuyordu. Salerno harekâtına iştirak etmiş, bir şarapnel yarasıyla kısa bir zamanda hastahaneye sevkedilmişti. Fransa ve Almanya harekâtına iştirak etmiş, Normandiya çıkarmasının ilk günlerinde kahramanlığından dolayı madalya almış ve ordu Ren nehrine varmadan, disiplinsizlikten terfii geri alınarak, tekrar Başçavuşluğa indirilmişti. Tecrübeli ve pişkin bir karaborsacıydı. İşgal senelerinde orduya ait benzin, yiyecek, tütün vesaire satmış, dolar karaborsasından epeyce para vurmuştu. Harpten sonra gidecek bir yeri, karısı, ailesi olmadığı için orduda kalmayı tercih etmişti. Otuz yaş yıldönümünü, on senelik ordu hizmetiyle beraber, padişahlar gibi kafayı çekerek tes'it etmeye karar vermişti.

Uyandığı, daha doğrusu ayılıp kendine geldiği zaman, derenin ters tarafında, bombalanmış ve bulaşık tarafında bulunuyordu.

Bir sene kadar evveldi...

Başçavuş Gari aksırarak uyandı ve gözlerini açtı.

Tavanı kaplayan pis ve yırtık duvar her an koparak ka-

fasına düşecekmiş gibi duruyordu. Tekrar aksırdı ve döndü. Aynı pis duvar kâğıdı, aynı iğreti şekilde bütün duvarları kaplıyordu. Eski, köhne bir telefon ahizesi de duvarın dökülmek üzere bulunan sıvasına tutturulmuştu. Ortalık pislik içindeydi.

— Vay anasını, diye mırıldandı, nereden düştüm bu pisliğe be?

Sırtını, başını kaplayan ağrıya rağmen yattığı yerde doğruldu. Tekrar aksırdı. İnsiyakî bir hareketle elini yastığın altına atarak cüzdanını aradı. Eline soğuk birşey geldi. Bu bir viski şişesiydi. Cüzdanından eser yoktu. Hırsla boş şişeyi karşıki duvara vurdu. Şişe, duvardan bir çığ gibi dökülen sıvaların arasında, büyük bir şangırtıyla parçalandı. Gari hırsını yenememişti. Eline geçen yastığı da şişenin arkasından fırlattı. Eğilerek yerden pantalonunu aldı. Ceplerini aradı. Cüzdan pantalonun arka cebindeydi. Boştu.

Bir küfür savurarak cüzdanı da fırlattı. Yataktan aşağı atlarken çıplak ayağıyla başka bir şeye çarptı. Canı acıyarak:

— Of! diye bağırdı, anasını sattığımın şişesi.

O şişe de diğerini takip etti. Komodinin yanında, yerde iki şişe daha vardı. Baktı, onlar da boştu.

Kendi kendine:

— Amma da çekmişim kafayı, diye mırıldandı. Küpmüydün be mübarek?

Odanın bir köşesinde paravana niyetine konmuş adî bir tahta perdenin arkasında bir lâvabo vardı. Odada herşeyin üstü ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Gari lâvabonun musluğunu açtı. Fakat su yoktu. Biraz evvelki galiz küfürü daha yüksek bir sesle tekrar ederek, kapının yanındaki külüstür dahilî telefona uzandı:

— Alo! Hey inekler alo! Aşağıda kimse yok mu ulan? Biraz su getirin buraya.

Telefona cevap veren olmadı.

— Vay inekler be! diyerek telefonu duvara vurdu. Ahizenin vurduğu yerde ufalanan sıva, duvar, kâğıdıyla beraber ve patırtıyla döküldü.

— Vay inekler!

Durdu. Şöyle bir odayı süzdü. Hergelelik krizlerinde muhtelif sebeplerle ziyaret ettiği adî batakhane tipi otellerden farksızdı. Fakat ya bu toz tabakası? Bu oda en aşağı bir hafta temizlik diye birşey görmemişti.

— Ulan bir haftadır da zom değilim ya! Ancak bir iki gün...

Böyle şenlikler ancak bir iki gün devam ederdi. Bir hafta sürmezdi. Yerdeki şişelerden birini ayağıyla itti ve sarhoşluğu arasında birşeyler hatırlamağa çalıştı. İçkiden yana hasis davranmamış olduğu aşikârdı. Padişahlar gibi hovardacasına çekmişti kafayı. Otuz yaşına basmıştı ve askerliğinin onuncu senesini tamamlamıştı. Domuz gibi de sıhhatlıydı. Bunlar da dört başı mamur bir tes'it için kâfi değilse, daha ne lâzımdı? Pekâlâ anladık: Kafayı çekmiş, köpek gibi sızmıştı. Fakat bu ancak iki gün evvel olabilirdi.

Şimdiye kadar vazife başına gitmemesi nazarı dikkati çekmişti herhalde. Gene ensesinde boza pişireceklerdi.

— Vay anasını! diye söylenmeğe devam ederek pantalonuna uzandı. Çamaşırları ve diğer elbiseleri meydanda yoktu. Etrafına bakındı, artan bir hiddetle yorganın arasına, yatağın altına baktı. Ne çorap, ne ayakkabı, ne çamaşır, ne gömlek, ne ceket hiçbir şey bulamadı. Buruşmuş pantalonunu ayağına geçirdi. Hiddetine kapılarak yerde duran cüzdanına bir tekme attı. O uyurken hem parasını, hem de elbiselerini çalan namussuz hırsıza kalayı bastı.

Koridora çıktı, merdivene doğru yürümeğe başladı. Her adımında hiddetle yere vurduğu çıplak ayakları, koridordaki yırtık pırtık kilimden bir toz bulutu çıkarıyordu. Yarı karanlık merdivenlere yaklaşırken gözüne bir açık kapı ilişti. Bakışı, gayri ihtiyarî o tarafa kaçtı. Yerinde çakılmış gibi durdu, kaldı.

Kısa bir tereddüt devresinden sonra bir adım geriledi. Odanın içine tekrar baktı.

Karı yatağın içinde çırılçıplaktı.

Gari çabucak bir koridora bir de merdivene baktı. Kimsecikler yoktu. Sessizce odanın kapısından içeri süzüldü.

Oda kendi odası gibi tozlu ve pisti. Darmadağındı. Ayrıca havada, kendi odasında bulunmayan müstekreh bir koku vardı. Eskiden, yani harp senelerinde çok iyi tanıdığı, beraber yaşadığı, burun direğini kıran bir koku: leş kokusu... Kadının elbiseleri odanın dört tarafına fırlatılmıştı. Çantası boşaltılmış ve bir köşeye atılmıştı. Eski bir valiz, bıçakla yarılarak açılmış, içindekiler öteye beriye saçılmıştı. Bütün bunları bir bakışta kavrayan Gari, yataktaki çıplak kadına döndü.

Kadın otuz, kırk yaşlarında vardı. Artık yaşı pek belli olmuyordu. Ne güzel, ne de çirkin denebilirdi. Orospu olduğu aşikârdı. Böyle pis ve pis kokulu aşağılık bir otele yakışır bir kadındı. Zayıf sırtında eski ve yeni bere izleri seçiliyor, küpesinin koparılarak çıkarıldığı bir kulağında, pıhtılaşmış bir kan çizgisi görülüyordu. Gari iğrenç kokuya rağmen yatağa yaklaştı. Kadının duvara dönük olan göğsünde yarısına kadar saplanmış bir kasatura vardı.

Bir saniye sonra Gari odadan fırlamış, boş koridoru koşarak aşmış, dörder dörder atlayarak merdivenleri iniyordu. Alt katlar ve zemin katı da yukarısı gibi bomboştu. Müracaat ofisi küçücük basık tavanlı, pis ve tozlu bir yerdi. Orası da bomboştu.

Gari yumruğunu tezgâha vurarak:

— Hey! Uyuyor musunuz? Kalkın be! diye bağırdı. Hey kimse yok mu?

Cevap veren olmadı. Yumruğu tezgâhın üzerinden ufak bir toz bulutu ayaklandırdı ve boş koridorlardan kendi kızgın sesi aksetti. Tezgâhta bir masa takvimi duruyordu. Hırsla uzanarak çekti. Takvim de bir toz tabakasiyle örtülüydü. Tarihe baktı: 20 Haziran. İsim gününün ertesi günü.

— Haydi be! Bu takvim de toslamış. Bal gibi biliyorum ki kafayı çekmeğe dün akşam başlamadım. En aşağı iki üç gün oldu. Belki de daha fazla. Allah belâsını versin, ne bileyim ben?

Herhalde birkaç gün geçmiş olmalıydı. Takvimin üstündeki toz bunu gösteriyordu. Bu toz en aşağı birkaç günde birikebilirdi. Haydi boş ver ulan takvime filân! Ve tutuğu

gibi takvimi pencereden fırlattı. Takvimin altlığı pencereyi şangırtıyla aşağı aldı.

— Hey kimse yok mu be? Hepiniz mi zıbardınız?

Gene hiçbir cevap gelmedi.

Hiddeti yeniden ayaklandı. Tezgâhın üzerinde duran ağır mürekkep şişesini kavrayarak başka bir pencereye savurdu. Cam şangırtıyla kırıldı. Fakat gene de bir hareket, bir ses, bir insanın mevcudiyetini gösterecek en ufak bir emare gözükmedi. Gürültüyü, şamatayı merak eden bile olmadı. Gari mütemadiyen küfrederek otelin kapısına yürüdü. Dışarı çıktıktan sonra kapıyı hızla vurarak kapattı.

— Anasını satayım heriflerin. Ne biçim otel bu böyle be?

Sıcak güneş yarı çıplak vücuduna hoş bir temasla çarptı. Fakat kaldırımın sıcak asfaltı tabanlarını yakıyordu. Sokakta yalnız bir serseri bir köpek ve bir otomobil vardı.

Bir köpek ve bir otomobil...

Otomobilin ön çamurluğu ve radyatörü bir manifatura mağazasının vitrinine girmiş, ön lâstikler önce kaldırıma sonra da mağazada bir yerlere çarpmanın neticesinde, parçalanmıştı. Ön cam binbir parçaya bölünmüş fakat dağılmamıştı. Vitrindeki mankenlerden biri, otomobilin motor kapağının üzerine kucaklarmış gibi kapanmış, şoförün cesedi direksiyonun üzerine yığılmıştı.

Yukarıda, odada burnuna vuran leş kokusu burada daha şiddetlenmişti.

Gari gördüklerine bir mâna vermeğe çalışarak kaldırımın üzerinde yürümeğe başladı. Bomba çukurunun hunisi, önünde açılıverince hayretle durakladı ve ancak o zaman anlar gibi olmağa başladı. Yuvarlak ve gayri muntazam çukur yolu bütün genişliğince kaplıyordu. Bir kamyon, duramamış olacak ki, çukurun içine dikine yuvarlanmıştı. Cansız şoför hâlâ yerinde duruyordu. Biraz daha ilerde başka bomba çukurları, yıkılmış, harap binalar gördü. Bir yerde birçok otomobil darmadağınık üstüste yığılmıştı.

Hiç şüphesi kalmadı. O sızmış, içkisini hazmederken bütün şehir bombalanmıştı. Fakat bir türlü akıl erdiremiyordu... Bombardıman ha! Burada, Amerika'da?... Yok yahu!

İtalya'da, Fransa'da, Almanya'da olsa haydi neyse... Harp zamanı oralarda yüzlerce şehrin böyle bombalandığını görmüştü. Hattâ çok defa tahribata kendisi de iştirak etmişti. Fakat burada, Amerika'da!

— Durup dururken Amerika'yla kim harbeder yahu?

Otelin neden bomboş olduğunu şimdi anlıyordu. Kasaturayla vurulmuş olan kadının cesedinin neden orada kaldığını da anlıyordu. Şehir bombalanmış ve sağ kalanlar başka yere nakledilmişti.

Sağ kalanlar!

Gari boş sokaklarda deli gibi koşarak kendisi gibi canlı bir kimse aradı. Bazı otomobiller yol kenarına bırakılmış duruyordu. Bazıları yıkılan binaların altında ezilmiş, bazıları da öteye beriye çarparak parçalanmış, vitrinlerden içeri girmişti. Fakat hiçbirinde canlı kimse yoktu. Sokağın birini dolduran moloz yığını arasında, bir ucu rüzgârla hafifçe sallanan bir gazete gördü. Hemen kaptı, hararetle başlıklara baktı. Gazete ne harpten, ne harp ihtimalinden, ne de bombadan bahsediyor, yakın bir felâkete işaret edecek herhangi birşey söylemiyordu. Sadece her zamanki günlük vak'alardan bahsediyordu. Tarihine baktı. 20 Haziran. Doğum gününden sonraki gün...

Gazeteyi bırakarak otomobillerden birine koştu. Arabanın radyosunu açtı. Fakat akümülâtör boşalmıştı, radyo çalmıyordu. Gözüne ilişen sağlam arabaları birer birer dolaşarak radyosu çalışan bir tane buldu. İbreyi ekranın üzerinde bir uçtan diğer uca gezdirdi. Fakat radyonun kendi homurtusundan başka hiçbir şey çıkaramadı. Ne müzik, ne bir söz... Sadece radyonun monoton homurtusu. Radyolar sükûtu muhafaza ediyorlardı. Şehirde canlı hiç kimse bulunmadığına göre, şehrin boşaltıldığı muhakkaktı. Ama bir yerde, idareyi, hükûmeti temsil eden birşey, ne bileyim birşey olması lâzım yahu! Fakat idare de, herhalde taarruzun yenilenmesinden korkarak, kat'î bir sükûtu muhafaza ediyordu.

— Vay canına!

Arabanın şoför mahalline çökerek ne yapabileceğini düşünmeğe başladı. Bu anda ya muharebe kaçağı, yahut ta ka-

yıp telâkki ediliyordu. Fakat bu mühim bir hâdise değildi. Eninde sonunda bir askerî makam bulur, müracaat ederdi. Ama nerede? Yayan da gidemezdi ya!

— Boş ver be enayi! diye söylendi. Araba mı yok? Atla birine al başını çık git...

Sıcak asfalt ayaklarını yakmıştı. Önce giyecek bir şeyler. Biraz yiyecek bulması lâzımdı...

Başçavuş Gari, terkedilmiş bir bakkal dükkânının önünde kaldırıma oturmuş, bakkaldan yürüttüğü konserve kutularının ve reçel kavanozlarının muhteviyatını mideye indirmeğe çalışıyordu.

Dükkânda hiç kimse olmadığı gibi ceset filân da yoktu. Şu halde bombardıman gece olmuştu. Üzeri yeşil yeşil küflenmeğe başladığı için ekmeği ıska geçti. Yemiş ve sebzelerin zaten yenecek hali yoktu. Elektrik kesildiği için buz dolapları çalışmıyordu. İçerdeki et, tavuk vesaire de kokmağa başlamıştı. Yalnız bir tanesinin, buz yapmağa mahsus gözünde, buzları ancak erimiş bir tam tavuk bulmuş, bir kâğıda sararak yanına almıştı. İçecek su bulamadığı için kapalı soda şişelerine dayandı.

Yemeğini bitirdikten sonra boş kutu ve kavanozları yolun öte tarafına fırlatarak sessizlik içinde çıkardıkları acaip gürültüyü dinledi. Sonra bakkaldan aldığı bir karton sigarayı açtı. Paketin birini yırtarak bir sigara yaktı. Ayrıldığından beri belki ellinci defa:

— Vay anasını! dedi.

Birkaç adım ilerde artık kendisinin olan otomobilin radyosu açıktı fakat ses seda çıkmıyordu.

Bütün gün şehri bir ucundan, öbür ucuna kadar dört dönmüş fakat bir tek canlı bulamamıştı. Şehir tamamen bomboş, tamamen metrûktu. Ama bu nasıl olabilirdi? Onu soyan hırsız, karının göğsüne kasaturayı sokan kasap herif, kendisi gibi arta kalmış olmalıydı. Öyleyse şimdi o namussuzlar neredeydiler? Otomobille aradığı için kimseyi bulamadığını neden sonra anladı. Bu herifler, hırsız, katil, cani, soyguncu heriflerdi. Araba sesini duydular mı, bir yere sinip meydana çıkmamayı tercih edeceklerdi.

Hiç bir canlı bulamamıştı fakat bütün sokaklar, girdiği her yer, öteye beriye serilmiş, kapı ağızlarına yığılmış, arabalardan, merdivenlerden sarkmış, yüzlerce, binlerce cesetle doluydu.

Metrûk sokakları, bombalanmış caddeleri dolaşırken zihnine yavaş yavaş bir başka hakikat da yerleşmişti: Bombardıman hiç de ağır değildi. Rastgeldiği seyrek ve küçük hacimde bomba çukurları şehrin bütün ahalisini değil, sokaktakileri bile öldürecek kadar müessir bombardıman olmadığını pekalâ gösteriyordu. Şehrin boş olmasına biraz aklı eriyordu. Her hangi bir Amerikan şehrinde, ömründe hiçbir bombardıman görmemiş olan halk derhal paniğe kapılıp kaçabilirdi. Evet! Hattâ, askerî makamlar da alelacele şehri boşaltmış olabilirlerdi. Pekiyi, hepsi güzel! Lâkin bu sayısız cesedi ortalığa seren sebep neydi?

Hiç bombardıman alâmeti göstermeyen sokaklarda bile sürüyle ceset vardı.

Birdenbire aklına birşey geldi:

— Gaz! diye bağırdı.

Olamaz... Şehire zehirli gaz bombaları atılmış olsa, bu meret gaz onun yattığı otele de gelir, onu da bulur, temize havale ederdi.

Hem gaz o kadar çabuk da dağılmaz hiç olmazsa kuytu yerlere siner, hiç olmazsa kokusu kalırdı. Böyle bir koku hissetmemişti. Ya gördüğü köpek? Zehirli gaz onu sağ bırakır mıydı? Hayır bu cesetlere sebep zehirli gaz olamazdı.

Belki atomik ışınlar yahut mikrop bombaları olabilirdi. Ama Gari bunlar hakkında birşey bilmiyordu. Hani her askerin bildiği kadar biliyordu ama, bu hiçbirşey değildi. Şu muhakkaktı, sokakları dolduran bu cesetler şehrin ötesine berisine düşen az mikdarda ve küçük çapta bombaların parça tesiriyle filan ölmüş değillerdi. Bombaların huni şeklindeki izlerinden uzakta yatan bunca cesedin bir sebebi olmak lâzımdı.

Atomik ışınlar olsa! Gari atomik ışınların nasıl aranacağını bile hatırlamıyordu. Bir âlet olacaktı ama...

— Tamam Geiger sayaçları! Ulan ben nerede bulurum o dalavereyi?

Bulsa da kullanamazdı. Ömründe kullanmamış ve kullanıldığını da görmemişti.

Belki de mikrop bombası olabilirdi. Mikroplarla dövüşülmez ya!

— Eğer bize kışlada yaptıkları aşılar, fos çıkarsa, hapı yuttuk.

Her ne hal ise, nasıl olduysa olmuştu. Yaşıyordu. Demek ki şehrin ahalisini demet demet biçen ölümün sebebi neyse, ona tesir etmiyordu. Ölüler arasında tek canlı kalmıştı.

Şiddetli bir şangırtıyla yerinden fırladı. Biri daha vardı. Onun gibi canlı birisi daha vardı.

Ses sol taraftan bir yerden ve gayet yakından gelmişti. Hiç tereddüt etmeden arabasına koştu. Fakat anîde fikrini değiştirerek arabaya binmedi. Ya motor gürültüsü herifleri gene kaçırırsa, ya saklanırlarsa? Arabayı bıraktı ve mümkün olduğu kadar az gürültü çıkarmağa çalışarak sesin geldiği tarafa koştu. Koşarken sağa sola bakıyor, gözden birşey kaçırmamağa çalışıyordu. Her tarafta bir sürü kırık vitrin camı vardı. Hangisinin henüz kırıldığı belli değildi. Yavaşladı. Daha sessizce ve daha fazla dikkatle etrafı süzerek ilerlemeğe başladı.

Bir dört yol ağzında sağı solu iyice tetkik ettikten sonra yoluna devam etti. Akşam karanlığı bastırmak üzereydi. Kırılmış cam parçalarına basmamağa gayret ederek, bir avcı gibi kaldırımları takip etti. Bir dört yol ağzı daha geçti. Biraz sonra bir daha... İçine bir şüphe düştü. Fazla gitmiş olmalıydı. Ses bu kadar uzaktan gelmemişti. Amma bomboş ve sessiz şehirde bir şangırtının ne kadar uzaktan geldiğini tesbit etmeğe imkân da yoktu.

Geri dönerek geldiği yollardan bir daha geçti. Daha fazla dikkat ederek ve daha az ses çıkarmağa gayret ederek ilerledi.

El fenerinin anî ve kesik ışığını görür görmez kendini kaldırımın üzerine attı. Sürünerek yaklaşırken ışığı gördüğü binayı gözden geçirdi.. Bu bir kuyumcu dükkânıydı. Öyleyse

bu herif veya herifler yağmacıdan başka birşey değildiler. Yağmacıların günü gündü. Elini uzat, ne istersen al! Kendisi de bakkal dükkânını soymamış mıydı? Amma kuyumcu dükkânı başkaydı. Bu bir ihtiyaca cevap vermiyor ki... Sadece soygunculuk.

Fenerin ışığı tekrar göründü. İçerde bir duvar boyunca uzanan bir vitrinde dolaştı. Donuk ışığın kısmen belli ettiği narin bir siluet seçer gibi oldu. Emekleyerek sokuldu. Tam fırlayacağı sırada hayret dolu bir çığlık Gari'yi yerine çiviledi.

Soyguncu bir kadındı.

Gari yolun parkesi üzerine yapışırcasına sindi. Oteldeki kadın bir hırsız tarafından vurulmuştu. Ya bu kadın da silâhlıysa? Gari'nin maksadını yanlış anlar da sual sormadan ateş ederse? Kadının ne yaptığı, hangi dükkânı soyduğu ve ne çaldığı umurunda değildi. Kadın şehirde kendisinden başka yegâne canlıydı. Bir de köpek vardı. Ama köpekle arkadaşlık edilmez ya!

Gari kaldırıma sinerek bekledi. Kuyumcu dükkânındaki kadın acele etmiyor, alacağı şeyleri uzun uzun, itina ile seçiyordu. Bir iki kere fenerini söndürerek vitrinin yanına geldi ve sokağı dinledi. Gari ötede beride yolu kaplayan cesetlerden ayırt edilemiyordu. Kız onu göremedi. Topladığı kıymetli taşları, yüzük ve küpeleri bir torbaya doldururken, şakırtısı Gari'ye kadar geliyordu. Kadın, istediklerini aldıktan sonra mağazanın vitrinine doğru yürüdü. Fenerini kısa bir müddet yakarak basacağı yeri kontrol etti. Sonra girdiği gibi, vitrindeki koca bir delikten dışarı çıktı. Gari adaleleri gerilmiş bekliyordu. Kadın ona doğru geldi. Bir elinde mücevher torbası, bir elinde elektrik feneri gürültü çıkarmamağa dikkat ederek ilerliyordu. Gari'yi de diğerleri gibi sadece bir ceset sandı. Yanından geçmek üzereyken Gari bir yay gibi fırladı.

Kadın dehşetle feryat ederek, el feneriyle Gari'ye vurmağa çalıştı. Fakat Gari'nin elinin tersiyle hafif vuruşu feneri elinden fırlattı. Gari kadını arkaya doğru iterken ayaklarına arkadan doğru hafif bir tırpan attı. Kadın bağırarak ve çır-

pınarak yuvarlandı. Torbası elinden düştü ve mücevherler etrafa dağıldı.

Bir saniye geçmeden Gari kadının üzerine çullanmış, ellerini zaptetmiş, bağırmaması için avucuyla ağzını kapatmağa çalışıyordu:

— Cırlama be! Birşey yapacak değilim.

Tam eliyle kadının ağzını kapamak üzereyken, kadın eline dişlerini geçirdi. Gari diğer eliyle kafasına vurarak elini kurtardı:

— Bağırma be! Birşey yapmıyacağım, diyorum.

— Sen polissin. Polis...

Sesi korkudan titriyordu. Körpecikti.

— Polissin.

— Polis filân değilim be! Kes şamatayı!

Yakasının ucundan çekerek bir parça kopardı ve kumaş parçasını kadının ağzına soktu. Parmaklariyle bastırdı. Kadının çığlıkları boğuk boğuk oldu. Sonra kesildi. Tekme atmağa teşebbüs etti. Fakat Gari ata biner gibi üzerine bindi. İki dizi ile kızın bacaklarını zaptetti. Kız serbest eliyle Gari'nin yüzüne saldırdı. Vahşi bir kedi gibi tırmalamağa başladı. Tırnaklarının taradığı yerde acı bir sızlama başladı. O zaman Gari'nin tahammülü tükendi, sert, haşin darbelerle kadını üstüste tokatladı. Kadının mukavemeti derhal söndü. Gari, yeni bir numara yapacağını tahmin ederek tutuşunu gevşetmedi.

Yarı karanlıkta kadının vücudu ufak tefek ve körpe görünüyordu. Boğulmak üzereydi. Numara yapmadığına kanaat getirince, Gari ağzındaki tıkacı çıkardı. Kadın ağlıyordu:

— Kes şu zırlamayı be! Bu, bağırmandan da beter.

Genç kız acı bir sesle:

— Al! Al! diye bağırdı. Al, hepsi senin olsun. Mâni olamam ya! Al hepsini de, bırak benim başımı.

— Sus be! Dinle biraz: canını yakacak değilim.

— Polissin sen! Polis.

— Ulan polis molis değilim ama, bu saçma sapan şir-

retliği bırakmazsan, keşki polis olsaydı diye Allahına yalvarırsın.

Yumruğunu sıkarak çenesine hafifçe dokundu. Can acıtacak gibi vurmadı. Fakat icabında vurmaktan çekinmiyeceğini gösterdi.

— Susacak mısın be?

Kadın sustu. Zorla sustu, ama sustu. Gari kadının üstünden inerek yanına oturdu. Gözünü kadından ayırmıyordu. O, olduğu yerde yatıyor; koyu mavi semanın fonunda hayal meyal farkedilen Gari'nin karaltısına bakıyordu. Sokağın sessizliği onları bir örtü gibi kaplamıştı.

Kadın nihayet:

— Ne istiyorsun? diye sordu.

— Seni.

— Mâni olamam ya! Ne yapacaksan yap!

— Aptallaşma be!

Eliyle omuzuna vurarak:

— Sen bu şehirde kalan yegâne canlısın. Sen ve ben. Anlıyor musun?

— Zannederim...

Sesi çok uzaktan geliyor gibi kısık ve sönüktü.

Anî bir bir şüpheyle Gari uzandı ve el fenerini aldı. Kızın yüzüne tuttu. Kızın yüzü, korkunun henüz dağılmamış damgasıyla, bembeyazdı. Mavi ve parlak gözleri karanlıkta irileşiyordu. Fenerin ışığı altında kızcağız ürperdi:

— Vay bacaksız, vay! Sen daha çocuksun be!

Kızın sesi ısırır gibi mukabele etti:

— Değilim. On dokuzumdayım.

— Yalan söyleme. Daha çocuksun. On altı ya var, ya yoksun.

— On dokuz yaşındayım. İspat edebilirim.

Gari müstehzi bir pişkinlikle:

— Nasıl? diye sordu.

— Mektebe gidiyorum son sınıftayım.

— O birşey ifade etmez.

Feneri söndürdü. Geceyi dinleyerek karanlık sokağa baktı.

— Haydi olsun on yedi...

— On dokuz diyorum...

— Boş ver. Öyle olsun. Uslu oturacak mısın, onu söyle? İsmin ne senin?

— İrma. İrma Skot. Sizinki?

— Gari. Uslu duracaksın değil mi?

— Gari ne? Yalnız Gari mi?

— Rusel Gari... Cevap versene.

Kaldırımda elleri ve dizleri üzerinde, dört ayakla yürüyerek dağılan kıymetli taşları toplamağa çalıştı. Gittikçe telâşlanıyordu:

— Gördün mü yaptığını? Bari yardım et te şunları toplayalım. Hepsini bulmak istiyorum, anladın mı? Hepsini...

Kız yerdeki mücevherleri toplarken, Gari de ters bir tavırla, el fenerini tutuyor, kaldırımı aydınlatıyordu. Donuk ışıkta görülebilen bütün mücevherleri topladıktan sonra, kız hepsini Gari'nin pantalonun cebine boşalttı:

— Yarın gelip gene arayalım. Hepsini bulamadım, biliyorum.

— Boş ver canım. Başka kuyumcu dükkânları da var.

Kız sevinçli bir hayretle doğruldu:

— Tabiî. Bir sürü kuyumcu var. Hepsinin yerini biliyorum. Yarın oralara da bakarız olmaz mı?

Gari kızı gene tersledi:

— Ne münasebet. Yarın buradan basıp gideceğiz. Yarın akşam bu saatte şehrin ne halde olacağını bir defa gözünün önüne getirsene.

— Ama Rusel, ya benim mücevherlerim?. Hem yarın akşam ne olacak yani? Ne demek istiyorsun?

— Bu cesetler birkaç gün güneşin altında kalsınlar da görürsün...

Kız cevap vermedi. Elinden elektrik fenerini alarak Gari'nin yüzüne tuttu. Anî ışıkla gözleri kamaşırken, Gari, kızın göğüs geçirdiğini duydu.

— Hayrola ne var?

— Birşey yok. Traşın uzamış ta...

Gari feneri aldı ve kapattı:

— Gidelim buradan.

— Nereye gideceğiz?

Tereddüt etti: nereye gideceklerdi?

Simsiyah bir gecede, ölü ve ıssız bir şehirde, bütün sokakları cesetlerin pis kokularıyla dolu bir şehirde sessiz nöbetçiler gibi yapayalnızdılar. Sayısız ölünün arasında yalnız iki tanecik canlı... Nereye gideceklerdi? Her halde bugün ayıldığı zaman kendisini bulduğu pis batakhaneye değildi. Yanında bu kız olmasa ne yapacağını biliyordu. Bir mağazadan bir çift battaniye alır, şehir dışına, bu leş kokusunun erişemiyeceği bir yere giderdi. Belki sâkinleri felâketten önce kaçmağa muvaffak olmuş bir çiftlik filân arardı.

Genç kız küçük soğuk elini avucuna sokmuş bekliyordu. Gari kıza döndü:

— Sen burada mı oturursun? Şehri tanır mısın? diye sordu.

— Tabiî. Ben burada doğdum.

— Öyleyse bize bir otel bul... Büyük bir otel.

Kız bir an tereddüt etti. Gari ne düşündüğünü anlar gibi oldu. En yakın dört yol ağzına yürüdüler. Gari yol levhasına fenerini tuttu. Nerede bulunduklarını anladıktan sonra İrma:

— Bu tarafa! dedi.

Otelin müracaat ofisi bomboş görünüyordu. Daha ileri gitmeden Gari el feneriyle etrafı iyice taradı. Otel kâtibi tezgâhın arkasına yere yıkılmıştı.

— Bu bombardıman gece mi oldu?

— Bombardıman mı? Ha... Evet. Akşam üstü. Radyo bazı uçakların düşürüldüğünü söyledi. Bir de uzun menzilli roketlerden, uçan dairelerden filân bahsetti... Pek anlayamadım.

Gari, tezgâhın arka tarafına geçerek beş altı anahtar aldı.

— Ya sen nasıl kurtuldun? Neredeydin?

— Burada değildim. Bütün mektep, biraz cenupta bir kasabaya gitmiştik. Orada kırmızı derililerden kalma bir kümbet vardır. Onları gezmeğe gitmiştik.

— Hâlâ mektebin son sınıfında olduğunu, on dokuz yaşında bulunduğunu mu söylemek istiyorsun?

İrma, kızdı:

— İster inan, ister inanma 19 yaşındayım işte...

— Anladık, anladık. Kaç yaşında olduğun bana vız gelir. Haydi yürü.

Merdivenlere doğru ilerlediler.

— Peki, öteki çocuklar ne oldu?

— Bilmem. Radyoda havadisler verilirken, hemen eve koştum. Evimiz... Evimiz...

— Bombalanmış mıydı?

— Hayır. Evde birşey yoktu ama... Ama annem ölmüştü. Cesedi morarmıştı.

— Morarmıştı mı dedin?

— Evet. Lâcivert - mor bir renk almıştı. Okadar iğrençti ki...

— Anlıyamadım gitti yahu. Bir haftalık filân olsa, belki... Bu ne biçim ölüm be? Nekadar da çabuk yayılmış? Bombardıman ne zaman oldu hatırlıyor musun? Çarşamba gecesi mi?

— Bombardıman... Ha! Evet çarşamba akşamı.

— Bugün de cuma, ha?

Başını salladı.

Kalın bir halıyla kaplı merdivenlerden çıktılar. İkinci kata gelince Gari feneriyle koridoru iyice tetkik etti, boş olduğuna kani olduktan sonra, İrma'yı kolundan çekerek daha yukarı çıktı. Üçüncü, hattâ dördüncü kat daha emindi. Yoldan da, leş kokularından da uzaktı. Şehirde başka canlının bulunmadığından emin değildiler.

— Çarşamba akşamındanberi ne yaptın?

— Bilmem ki...

İrma bir an şiddetle ürperdi sonra devam etti:

— Eve gelince annemi buldum... Çok iğrençti... Ağladım. Kustum da... Birşey yemeğe teşebbüs edince hemen çıkarıyordum. Sade meyva suyu içebildim. Elektrik yoktu. Sular da akmıyordu.

— Santral bombalandı galiba? Yahut bir aksilik oldu. Jeneratörler çalışmıyor. Tabiî şimdi çalıştıracak kimse de yok. Sular da onun için kesilmiştir. Çünkü tulumbalar da elektrikle çalışır. Bana sorarsan şehrin yanmadığına hayret ediyorum.

— Havagazı ocağı biraz yanıyordu. Ama pek az.

— Tazyik düşüyor tabiî. Birkaç gün sonra o da kalmaz.

— Peki biz o zaman ne yapacağız?

— O zaman biz uzaklarda olacağız. Yarın gidiyoruz bu şehirden.

— Gidecek yer yok ki...

Dördüncü kata varınca Gari elindeki anahtarların numarasına baktı. Sonra koridor boyunca anahtarlara tekabül eden kapı numaralarını aradı.

İlk açtığı oda tek yataklıydı. Dar bir yerdi. Ondan sonra baktıkları iki oda da diğerlerinin aynı idi. Üçüncü denemede geniş ve çift yataklı bir oda buldular. Oda geniş olduğu gibi, gene geniş başka bir odaya da kapısı vardı. Gari, İrma'yı odaya soktu, girdikleri kapıyı tekrar kilitledi. Sonra ara kapıdan geçerek diğer odanın da giriş kapısını kilitledi. Kıza dönerek:

— Bu gece buradayız, küçük hanım! dedi.

İrma cevap vermeden Gari'nin gözlerine baktı.

Gari parmağıyla bir işaret yaparak:

— Hangi odayı istiyorsun? diye sordu.

İrma gene cevap vermedi. Başını salladı.

— Nazlanma küçük hanım. Hangi odayı istersen geç. Sübyancılık edecek değiliz.

Elektrik fenerini söndürmeden masanın üzerine bıraktı ve cebindeki kıymetli taşları boşalttı. Donuk ışığın altında, taşlar gayri tabiî parıltılar yapıyordu. Perdeleri açık bırakmanın ihtiyatsızlık olacağını düşündü: dışardan birisi ışığı görebilirdi. Derhal perdeleri kapattı. Tekrar arkasına döndüğü zaman genç kız hâlâ olduğu yerde duruyordu.

— Hangi odayı istiyorsun?

— Korkarım.

— Yok canım, okadar uzun boylu değil.

— Yatamam başka odada. Korkarım.

— Ne korkusu bu be? Gördün işte. Kilitledim kapıları.

İrma kat'î bir tavırla israr etti:

— Başka odada yatmam.

Sesi telâşlanmıştı. Yüzünde bir endişe, hakikî bir korku okunuyordu.

— Burası... Bu şehir... Herkes ölmüş...

Gari kızın çehresini, el fenerinin ışığı altında uzun uzun tetkik etti. Velet başına belâ olmuştu. Yapabilse, kızı kendi haline bırakıp, basıp gidecek, kendisini ona hiç rastlamamış sayacaktı. Ama bu yaşta bir çocuğu da tek başına bırakamazdı ya!. Kararını vererek:

— Sen bilirsin, dedi. Ben pencerenin önündeki yatakta yatacağım.

Soyundu. Âdeti veçhile, boynundaki askerî sicil plâkasından başka herşeyini çıkardı. Her zaman öyle yaptığına göre, o gün bir elbise mağazasından kendine bir elbise alırken bir de pijama almak aklına gelmemişti. Çıplak vücudunu yatağın serin çarşafları üzerine bıraktı. İrma öbür yatağa yaklaşmış, yavaş yavaş soyunmağa başlamıştı. Gari perdeyi biraz araladı ve bir müddet sokağı seyretti. Döndüğü zaman genç kız odanın ortasında ayakta duruyor, ona bakıyordu. Anadan doğma çıplaktı, kütür kütür memeleri sert ve sık nefeslerle inip kalkıyordu...

İrma, gizlemeğe çalışmadığı bir memnuniyetle, parmaklarını Gari'nin kıllı göğsünde gezdirdi:

— Nasıl, dedi, inandın mı on dokuz yaşında olduğuma?

Gari cevap vermedi. Hararetten dudakları kurumuştu. İçindeki ateşi söndürmek ister gibi kalktı ve içecek su aradı. Su yoktu. Kıfrederek yatağa, çıplak İrma'nın yanına döndü. Kız yatakta onu bekliyordu...

III

Uyandığı zaman, gece yatarken açık bıraktığı pencereden güneş yüzüne vuruyordu. Oda, gündüz gözüyle geniş ve temizdi. Bir sabah evvel uyandığı batahkaneyi hatırladı. Birdenbire kendine geldi. Şehrin halini, sokakları dolduran cesetleri, kendi başına gelenleri düşündü. Fakat ona birşey olmamıştı, yaşıyordu. Yataktan kalkmadı. Hattâ kımıldamadı bile. Pencereye koşup, gecenin karanlığında şehrin birdenbire çehre değiştirip değiştirmediğine, ölülerin dirilip dirilmediğine bakmadı. Bir gün evvelki hâdiseler rüya yahut masal değildi. Hakikattı. Bu hakikat değişmezdi. Şehir harcanmış gitmişti. Şimdilik merak ettiği şey bunun gibi kaç şehrin aynı âkibete düçar olduğu, kaç yerde, kaç ocağın söndüğü idi.

Bir de orduya dönmek...

Fakat kızı ne yapacaktı? Beraberinde götürüp Kızılhaç'a filân mı bıraksa? Yoksa kızı burada terkedip savuşsa mı? Anîde doğrularak kızı aradı.

Kız yoktu. Yoksa kaçtı mı?

Yataktan fırladı. Zemini kaplayan halının üzerinde çıplak ayakla yürüyerek küçük yazı masasına yaklaştı. Elektrik feneri duruyordu. Ama kıymetli taşlar yok olmuştu. Hızlı adımlarla kapıya gitti. Kapı kilitliydi. Anahtar görünürde yoktu. Kız kaçmış ve kapıyı da dışardan kilitlemişti.

Gari, kızı düşünerek kapının önünde durdu.

On dokuz yaşındaydı... Ve bunu ispat edebiliyordu. Etmişti. Geceyi beraber geçirdikleri yatağa baktı ve âdeti veçhile bir «Vay anasını!» çekti.

Başını sallayarak banyoya doğru yürüdü.

Banyonun aynasında, tanımakta güçlük çektiği, kirli sakalı uzamış, saçları darmadağın bir adamla karşılaştı. Muslukta gayet tabiî su yoktu. Kesilse bile hiç olmazsa borularda bir miktar kalması lâzım değil miydi yahu? Kendi kendine söylenerek banyodan çıkmak üzereyken, alafranga tuvaletin arka tarafındaki, alçak, porselen rezervuar gözüne

ilişti. Porselen kapağı kaldırdı. Avuçlarıyla su alarak yüzüne çarptı. Suyun serin teması sinirlerini yatıştırıyordu. Yüzünü ve vücudunu iyice ıslatarak biraz uğuşturdu. Musluğun yanındaki dolaptan bir havlu almak için uzanınca aynada sakallı hayalini tekrar gördü.

Banyodan çıkarak diğer odaya geçti, oradan da koridora çıktı. İrma yalnız yattıkları odanın anahtarını almıştı.

Merdivenden indi. Otelin zemin katında biraz arandıktan sonra aradığını buldu. Ağırca bir koltuk alıp, berber dükkânının kapısına vurdu. Parçalanan camlı kapıdan girerek ihtiyacı olan şeyleri toparladı. Müracaat ofisinden geçerken birinci kattaki odalardan birkaçının anahtarını aldı.

İlk açtığı odada yatağın üzerinde biri yatıyordu. Odada tahammül edilmez bir leş kokusu vardı. Derhal kapıyı kapayarak uzaklaştı. İkinci oda boştu. Banyoya gitti. Tuvaletin rezervuarının kapağını kaldırarak biraz su aldı ve traş olmağa başladı. Traşı bittikten sonra yatağa uzanarak, kâtibin dolabından aldığı bir sigara paketini açtı ve bir tane yaktı. Ancak o zaman çıplak olduğunu farketti. Kalktı ve üst kata, geceyi geçirdikleri odaya çıktı. Her iki odanın kapıları ardına kadar açıktı. Hem kendi çıktığı kapı, hem de İrma'nın kilitlediği.

Hiç ses çıkarmadan yavaşça kapıya yaklaştı. Baktı: İrma içerde ağlıyordu. Gari odaya girdiği zaman, kızı yatağa uzanmış, derin hıçkırıklar içinde buldu.

— Kes şu gürültüyü be!

Kız bir hortlak görmüş gibi fırladı. Döndü. Gari'yi görünce bir sevinç çığlığıyla kalktı, koşarak boynuna atıldı. Dudaklarına yapıştı... Ağlamaya da devam ediyordu. Gari güçlükle kurtularak:

— Dur yahu! Dur be! Hey! diye bağırdı.

— Gittin zannettim. Beni bırakıp kaçtın zannettim.

Öpmeğe çalışan dudakları arasından kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu. Kollarını sıkıca erkeğin boynuna dolamıştı. Gari:

— Ben de senin gittiğini sanmıştım, dedi.

— Sahi mi?

— Nereye gitmiştin?

Fakat kızın aklı bambaşka birşeydeydi:

— Rusel!.. Traş olmuşsun!

— Nereye gittiğini söylesene, uyandığım zaman ortalarda yoktun.

İrma cevap olarak başıyla yatağı gösterdi:

— Bak ne güzel şeyler getirdim. Kucak dolusu.

Yatağın üzerinde iri bir kesekâğıdı vardı. Ağzına kadar doluydu. Gari merakla:

— Nedir o? diye sordu.

İrma bir çocuk gibi sevinçli, yatağa koştu, kese kâğıdını alarak yorganın üzerine boşalttı. Gari gördüklerine inanamıyordu:

— İrma, ne diye toplarsın bu inci, boncuğu? Bunlar karın doyurmaz ki, yahu?

— Olsun hepsini saklayacağım. Benim onlar.

Ellerini kıymetli taşların içine daldırdı. Parmaklarının arasından süzülen çeşit çeşit mücevherlere ihtirasla bakarak:

— Ne güzel değil mi Rusel? dedi.

— Güzel ama, karın doyurmaz ki... Hayatta kalmak istersen, bence bu taşlardan vazgeçip yiyecek toplasan daha iyi edersin. Madem dışarı çıktın, neden yiyecek birşeyler bulup getirmedin?

— Ömrümde bukadar güzel şeyler görmedim. Hepsi, hepsi benim. Sadece benim. Ne güzel değil mi Rusel?

Bakışlarını sanki mücevherlerden zorla ayırarak, Gariye döndü. Kıllı çıplak vücudunu ilk defa görüyormuş gibi:

— Sen giyinsen nasıl olur? diye güldü.

Gari elbiselerini topladı ve giyinmeğe başladı.

Kahvaltılarını, bir akşam evvelki gibi kaldırıma oturarak yediler. Sonra İrma'nın kılavuzluğu ile şehirdeki otomobil acentalarını dolaştılar. Gari bir araba seçti. Kız sabırsızlanarak:

— Neden bukadar ince eleyip sık dokuyorsun? Sokaktaki arabalardan birini alsan ne olur sanki? diye sordu. Nasıl olsa: alma diyecek yok. Zaten nereye gideceğiz?

— Nereye gideceğimizi Allah bilir. Bir an evvel buradan

çıkıp gideceğiz, ama nereye gideceğimizi bilmiyorum. Belki Şikago'ya. Ama ya Şikago da bombalandıysa? Belki tâ Nev-york'a hattâ belki de Kaliforniya'ya gitmek icap edecek. Memleketin nereleri bombalandı hiç fikrin var mı? Hem geri kalanlar nerede?

Bu sözler genç kızı korkutmağa başlamıştı:

— Ne bilirim ben? diye kekeledi.

— Ben de bilmiyorum ama, aramamız lâzım. Orduyu yahut Kızılhaç'ı filân bulmamız lâzım. Bütün memleket can vermedi ya! İşte bunun için bize hem dayanıklı, hem yeni, hem de az benzin yakan bir araba lâzım. Uzun bir seyahate yetecek kadar da erzak alıp, yola düzülebiliriz.

Arabaya bindi, motoru çalıştırdı. Kıza döndü:

— Haydi atla! dedi. Bana bir silâh mağazası bul.

— Silâh mağazası mı?

— Tabiî. Silâh satan bir mağaza. Tabanca, tüfek filân...

— Bilmem ki, nerede satılır onlar?

— Canım spor eşyası satan yerler filân yok mu?

— Hatırladım... Bir dükkân biliyorum, balık takımları, küçük botlar filân satar. Orası olur mu?

— Tamam. Olur tabiî...

Gari, dükkândaki silâhlar arasından bir ağır tüfek bir de çok beğendiği tabanca seçti. Her iki silâh için de külliyetli miktarda cephane alarak arabanın içine yerleştirdi. Sonra da bir bakkal dükkânına girerek, arabaya yiyecek doldurdular. Gari, kızın fatazi yiyecekler seçmesine itiraz ederek, terciban az yer tutan besleyici ve bozulmak ihtimali az olan yiyecekler seçti. Girdikleri dükkânda kendilerinden evvel başkalarının soygunculuk yaptığına dair emareler vardı. Bunun üzerine Gari silâh mağazasına dönerek bir otomatik tüfek daha aldı.

İrma, Gari'nin böyle dişine kadar silâhlanmasına hayret ederek:

— Ne o? dedi, birisiyle dövüşe hazırlanıyor gibisin.

Gari arabaya doldurdukları yiyecekleri göstererek:

— Ya birisinin aklına eser de bizi soymağa kalkarsa?

— Haa! Sahi...

Gari, ondan sonra hiç vakit kaybetmeden Şikago yolunu tuttu. Şehirden çıkmak pek te kolay olmamıştı. Arada sırada bomba çukurlarıyla kesilmiş yolları, arkadan ara sokakları dolaşmak suretiyle, geçmek icap ediyordu. Bazan da çarpışarak üstüste yığılmış otomobiller geçmelerine mâni oluyordu. Şehrin varoşlarında bombardımanın tesiri daha azdı. Fakat oraları da şehrin içi gibi tamamiyle ölülerle doluydu. Gari seyrek düşmüş birkaç bombanın bukadar adamı nasıl olup ta telef edebildiğini bir türlü anlıyamıyordu. Arada bir otomobilin radyosunu açıyor, fakat radyonun mutad uğultusundan başka hiçbir ses duyulmuyordu. Ya ordu ve hükûmet radyolarda sükûtu tercih ediyor, yahut bütün radyolar mecburî bir sükûta mahkûm olmuş bulunuyorlardı. Gari nikbin davranıp birinci ihtimali kabul etti. Bu ihtimale göre: birkaç gün evvel anî ve beklenmedik bir bombardıman vuku bulmuştu. Belki bunun arkası gelir, belki de düşmanın bir çıkarma veya havadan indirme yaparak onları kendilerini müdafaaya mecbur edebilirdi. Bu gibi hallerde düşmanın en ufak bir malûmat dahi edinmemesi için radyo istasyonlarının neşriyatına muvakkaten müdahale etmek, mantıki bir hareket olurdu. Ayrıca bu tedbir sayesinde düşmanın radyo neşriyatından istikamet tâyin ederek bombardımana devam etmesine mâni olunabilirdi.

Gayet tabiî habersizlik, onlara yani sağ kalan kısmındakilere de zararlıydı, ama bu sükût son derece ehemmiyetliydi. Neşriyat tekrar başladığı zaman tehlike zail olmuş bulunacaktı. Gari, kendine bir program hazırlayarak, muayyen fasılalarla radyoyu kontrol etmeğe karar verdi.

— Bak! Bak Gari orada bir adam var!

Kızın bağırması üzerine Gari arabayı yavaşlattı, etrafa bakarak sordu:

— Nerede?

— Orada... Karşıdaki çiftliğin önüne bak...

Gari frene bastı devamlı klakson çalarak, yolun sağ tarafında çiftliğe giden toprak yol üzerindeki adamın nazarı dikkatini çekmeğe çalıştı. Fakat adam klakson sesini duyar

duymaz, bir nefeste arkasına bile bakmadan en yakın binaya doğru koştu. Gari arkasından bağırıyordu:

— Hey! Buraya baksana! Heeey!

Birkaç saniye sonra adam, binadan tekrar çıktı. Elinde siyah namluları pırıl pırıl yanan bir çifte vardı. Hemen arkasından biri 17, biri 15 yaşlarında kadar, iki çocuk ellerindeki tüfekleriyle gözüktüler. Adam, tüfeğiyle işaret ederek:

— Defolun oradan! diye bağırdı.

— Dur yahu, acele etme. Birşey soracağım.

— Buradan alacağın cevap yalnız bu silâhın ağzından çıkar.

Silâhı omuzladı. Çocuklar da babalarını takip ettiler:

— Haydi eğlenme burada, bas bakalım. Sizin gibi kalleş soyguncularla işimiz yok.

Gari, rölantide çalışan motoru vitese aldı. Son bir defa bağırarak:

— Birşey soracağım yahu, Ordu nerede? dedi.

— Ordu mordu görmedim ben. Haydi yaylan...

Adam şakası olmadığını belli etmek istermiş gibi tetiği çekti. Silâhın patlamasiyle Gari'nin gaza basması bir oldu. Otomobil çakıl yolda tozu dumana katarak ileri atıldı. Son süratle birkaç kilometre gittikten sonra, Gari arabayı durdurarak gözden geçridi. Herifin saçmaları arabaya isabet etmemişti. Direksiyonun başına geçerek bir sigara tellendirdi:

— Herif amma sertti ha!

İrma uzanarak bir sigara aldı:

— Aptal herife de ne oluyordu sanki?

— Siz yağmacılar, bizim gibi namuslu insanların da kredisini bozdunuz.

Sesinde acı bir istihza vardı.

— Ne olursa olsun heriften bir haber koparamadın ya!

— Bilâkis çok mühim bir haber kopardım. Bütün bu bölgenin yağmacılarla dolu olduğunu öğrendim. Demek ki şehirde sağ kalanlar, korkunç ölümden kaçarak etrafa yayıldılar. Bu çiftçinin erzakını yağma veya yağmaya teşebbüs edenler okadar çok olmalı ki herif artık bıkmış. Önce ateş et, sonra sual sor prensibini kabule mecbur olmuş.

Uzanarak arka kanapede duran tabancayı aldı.

— Gari... Yoksa...

— Yoksa ne? Gidip herifle vuruşacağımı mı sandın? Aptallaşma.

Tabancayı doldurdu ve yanına bıraktı. Devam ederek:

— Birşey daha öğrendik, dedi. Açık arazide, köylerde yaşayanlar hayatta. Bombalar şehire ne kustularsa, buralara kadar gelmemiş. Işın mı, mikrop mu her neyse... Buralara kadar yayılmamış, yalnız şehirlere tesir etmiş. Hem belki de yalnız büyük şehirlere... Şimdi küçük bir kasabaya uğrayınca onu da anlarız.

— Şimdi biz ne yapacağız?

Gari genç kızın körpe, âdeta çocuk yüzüne baktı. Hiç te bir çocuk olmayan sıcak vücudunu, aynı yatakta geçirdikleri geceyi düşündü.

— Ben orduya döneceğim, dedi. Zaten şimdi orduda vazifemin başında bulunmam icap ederdi. Herhangi bir askerî makam bulup müracaat edeceğim. Onlar da bana üniforma ve techizat vererek bir birliğe gönderecekler herhalde. İşte okadar...

— Ne demek işte okadar? Ya ben ne olacağım?

— Seni beraber götüremem ki İrma.

İrma gevrek bir kahkaha attı. Dün geceki sıcaklığını ve yataktaki halini hatırlatan âdeta müstehcen bir eda ile:

— On dokuz yaşındayım, dedi... Beni maskot yaparsınız.

— Yağma yok! Sen bütün orduyu baştan çıkarırsın. Beni de burnumdan tutup kodese atarlar. Ama istersen Kızılhaç'a gidersin. Onlar sana kimsenin başını yiyemiyeceğin bir iş verirler.

— Ben Kızılhaç filân istemiyorum, seni istiyorum.

— Haklısın şekerim, ama, ne yazık ki geç kaldın. Ordu beni önce gördü, ilk hak onun.

Genç kız gözlerine dolan şımarıkça yaşlarla, boynuma sarıldı.

— Ama Gari, ya dün akşamdan bana şey... Şey... olduysa?

Gari ters ters bakınca tevil etti:

— Yani, faraza demek istiyorum.

. — Arzu ettiğin zaman arabadan iner, tabanını yağlarsın İrma.

— Kızma Rusel, kızma. Peki bir daha açmam bu bahsi. Ama sen beni bırakmazsın değil mi?

— Bal gibi bırakırım. Seni bana sayı ile vermediler ya! Zaten başka türlü olmasına da imkân yok. Ordunun bir ucunu görür görmez, sepet havası...

İrma razı olmuş gibi göründü. Arkasına yaslanarak:

— Pekâlâ, dedi, öyle olsun.

— Önce Şikago'yu deneyelim.

Şikago'nun içine girmediler...

Gari büyük şehire yaklaşınca, etrafını dolaşarak varoşlardaki sefil mahallelerin arasında yavaş yavaş ilerledi. Gözlerine inanamıyordu. Şehir alevler içindeydi. Gecenin ilk saatleriyle beraber başlayan tatlı rüzgâr, tahammül edilmez bir koku getiriyordu. Arabayı durdurarak, ufku bir ucundan diğer ucuna kadar kaplayan alevlere baktılar. Yangın belki birkaç gündenberi devam ediyordu. Artık alevler son demlerini yaşıyor, şehrin kenarlarına doğru uzanıyordu. Yangının genişliği, geceye akseden cehennemî kızıl renkten belliydi. Bu da bombardımanın nekadar tesirli olduğunu gösteriyordu.

Şikago herşeyi yutan, mahveden alevlerin şikârı olmuştu.

Şikago, Sent Luis'in şimalinde bulunan bütün demiryollarının kavşak noktası... Şimaldeki Büyük Göller mıntakasını Misisipi'ye ve Meksika Körfezine bağlayan yegâne kanalın geçtiği Şikago... Yurdu şimalden gelecek bir istilâya karşı korumakla vazifelendirilmiş, muazzam bir savunma halkasının baş karargâhı Şikago...

Şikago şimdi alevlerin esiri olmuş, kelimenin tam mânasiyle harabeye dönmüş, maziye karışmıştı. Gari otomobilin kapısına yapışmış, adaleleri gergin, geceye baş kaldıran bu mesum manzarayı seyrediyor: bembeyaz yüzünde muhteşem

Tek kelime söyliyecek durumda değildi. Bu manzara, ilk ayıldığı küçük şehrin manzarasından çok daha fazla üzüntü vericiydi. Gari adamakıllı sarsılmıştı.

İrma, oturduğu yerden uzanarak, küçük beyaz ellerini erkeğinin eline dayadı. Sesinde hem şefkat, hem korku vardı:

— Rusel... Rusel, burada durmasak. Gitsek daha iyi değil mi? Bunu yapan atom bombaları ise burada durmak tehlikelidir.

Gari başını salladı:

— Bilmem ki, dedi. Radyoaktif ışınların birkaç gün içinde dağılması lâzım... Ama bilmem ki... Vay anasını be! Herifler amma da boşanmışlar buraya be! Cehenneme çevirmişler koca şehri.

Gari, Hiroşima ve Nagazaki'de bulunmuş arkadaşlarından hikâyeler dinlemiş, bombardımanı ve tesirlerini gösteren askerî filmler seyretmişti. Hatırladığına göre, bu şehirlere atılan tek bomba şehirlerin yüzde altmışını yeryüzünden silmiş, halktan yüz binden fazla telefat verdirmişti. Halbuki, Şikago, aşağı yukarı dört milyon nüfuslu Şikago... Vay anasını!

— Rusel, kuzum gidelim. Korkuyorum.

Gari arabaya bindi. Motoru çalıştırarak yavaşça arabayı çevirdi. Uzaklaşırken bile, arabanın arka penceresinden semanın karanlıklarına yükselen alevlerin dehşetine kapılıp, bakmaktan kendini alamadı.

Kilometrelerce yol aldıkları halde Şikago semasında hâlâ zalim bir kızıllık görülüyor ve amansız bir âfet gibi tehdit edici bir heybetle ufku kaplıyordu. Gari'nin ruhuna söküp atamadığı bir ümitsizlik çökmüş ve onu öyle derin bir acı ve sükût uçurumuna sürüklemişti ki, İrma sualini birkaç kere tekrar ettiği halde zor duyabildi:

— Rusel. Rusel, diyorum, bu gece nerede yatacağız?

— Bilmiyorum. Nerede istersen.

— Birkaç otel geçtik.

— Geri dönemem. İlerde başkasını buluruz.

★

Güneşin ilk ışıklarının getirdiği yeni gün son iki günden farklı değildi. Dünya tamamen değişmişti ve her yeni güne uyanış bir evvelki gün kadar acıydı.

Gari yastığın üzerinde başını birkaç kere sağa sola çevirerek, yanan şehrin feci hâtırasını dimağından silmeğe çalıştı. Fakat bu alevler bir türlü zihninden çıkmıyor, şehrin feci hâtırası kafasından silinmiyordu. Uykuya dalarken, şehri yakan ateş göz kapaklarının altında birikmiş, uykusunda bile onu terketmemişti.

Bütün geceyi kâbuslar içinde geçirmişti. Rüyasında, o küçük meçhul şehirde değil de, Şikago'nun alevleri içinde uyandığını, ayıldığını görüyor; âdeta iradeli bir varlık gibi onu sarmağa çalışan alevler içinden sıyrılmağa, kaçmağa çalışıyordu.

Bazan kucağında beş, altı yaşında kadar gösteren fakat on dokuz yaşında olduğunu iddia eden, ve gariptir ki o yaşta olduğunu kendisinin bildiği bir kız ağlayarak boynuna sarılıyor; bazan iki elinde bir türlü ateş etmeğe muvaffak olamadığı iki silâhla alevlere saldırıyor, sokak sokak, cadde cadde meçhul bir orduyu arıyordu.

Uyandığı zaman bir akşam evvel hakikaten gördüğü yangınla, bu rüyasındaki yangın birbirine karışmış her iki çehresiyle bu feci yangın bütün vuzuhlarıyla dimağına dağlanmıştı.

Vay anasını! Bu olamazdı be! Tarih kaydedemezdi böyle şeyi!

Şikago bambaşkaydı... Avrupa'da gördüğü hava taarruzlarıyla tarümar olmuş, kahredilmiş bir sürü irili ufaklı şehirler gibi değildi.

Şikago bizimdi... Bizim şehirlerimize başkaları dokunamazdı be! Şikago, yabancılara ait olan o irili, ufaklı bir sürü şehirden bambaşkaydı... Şikago'nun âkibeti yüreğinde bir çıban gibi sızı veriyordu.

Vay anasını!

Kalktı, giyindi. Uyumağa devam eden genç kızı düşün-

meden dışarı, açık havaya çıktı ve başını masmavi semaya kaldırdı.

Gari otomobili, batıya Misisipi'ye doğru sürdü. Fikrine göre, dün rastgeldikleri bütün şehirlerde şahit oldukları gibi doğu ölmüş ve terkedilmişti. Yurdun doğu bölgelerini bir tacın mücevherleri gibi kaplayan büyük şehirler bir ölüm sükûtuna gömülmüştüler. Belki de Şikago gibi yanıyorlardı. Fakat batı daha genişti... Şehirler arasında daha büyük mesafeler vardı. Sağlam, sıhhatli ve yaşayan insanlar ancak batıda bulunabilir, ordu ancak batıda bir tarafta olabilirdi.

Depoyu metrûk bir benzin deposunda doldurdular ve batıya doğru yollandılar. Geçtikleri yerler, evvelce geçtikleri yerlerden farksızdı. Arada sırada rastgeldikleri insanların haşin ve düşmanca muamelesi de evvelce gördüklerinin aynıydı. Bütün yurdu felâketin amansız sillesi vurmuştu ve her köyde, her şehirde yabancılara zalim bir şüpheyle bakılıyordu. Gari tek tük birkaç çiftçinin tarlada çalıştıklarını gördü. Fakat rastladıklarının çoğu evlerinin civarında ellerinde av tüfekleri veya sair silâhlarla nöbet bekliyorlardı. Bazı evlere bir ölüm sessizliği çökmüştü. Bir yerde, koca bir çiftliğin yalnız küllerini ve yanmamış birkaç taş duvarını gördüler. Şose boyunca geçtikleri bazı kasabalar bir vahşet yuvası halini almıştı. Bazı kasabalar da çiftlikler gibi metrûktu. Kasaba sâkinleri meçhul bir istikamete hicret etmişlerdi. Diğer bazıları ise otomobil ana caddeden geçerken ıssız gibi görünüyorlar, fakat Gari gizlice aralanan perdelerin arasından yorgun, haşin ve vahşi yüzleri seçer gibi oluyordu. Dükkâncılar silâhlıydı. Bir kasabada eşkiyalar gibi dişlerine kadar silâhlı bir gurup, otomobili durdurdular. Gari boynundaki sicil plâkasını göstererek herifleri ancak ikna edebildi, orduya katışmak üzere batıya doğru gittiğine inandırdı. Buna rağmen silâhlı adamlardan iri yarı, kara yağız bir adam onlarla beraber gelerek, kasabanın içinde durmamalarını temin için tertibat aldı. Yolda Gari herife bazı sualler sordu. Fakat herif te ondan fazla birşey bilmiyordu.

Radyoda ise hâlâ meşum bir sükût hüküm sürüyordu.

Nehre yakın küçük bir kasabada ilk tafsilâtlı malûmatı aldılar. Kasabanın iki yapraklı küçük gazetesi sadece bu meçhul felâketten bahsediyordu. Gari, gazeteyi bir buçuk dolara alabildi, üstelik gazetenin hem müdürü, hem muharriri, hem mürettibi hem de sahibi olan kısa boylu, dağınık kır saçlı adamın bir sürü müteessis sualine cevap vermek mecburiyetinde kaldı. Bu sualler gazetedeki malûmatın ne şekilde toplandığını çok açık bir şekilde ifade ediyordu. Radyo susmuş, posta servisi durmuş, telgraf muhaberatı çoktan maziye karışmıştı. Zavallı gazetecinin havadis almak için yegâne menbaı gelip geçen yolcuların anlattığı şeylerden ibaretti.

Gayet tabiî, bu gazetenin verdiği havadisler mahduttu ve Gari zaten birçoklarını bizzat biliyordu. Yakınlığının verdiği ehemmiyetle en çok Şikago'dan bahsedilmişti. Bütün tahminler aynı düşman üzerinde toplanıyor, fakat hiç kimse kat'î birşey söyliyemiyordu. Şehirleri terkedip kaçanlar köyleri ve çiftlikleri yağma etmeğe kalkışmışlar ve birçoğu çiftçi ve köylüler tarafından öldürülmüştü.

Şikago ve diğer bazı büyük şehirlerin atom ve hidrojen bombalarına hedef olduğu tahmin ediliyordu. Fakat diğer şehirler daha başka ve meçhul bir silâhla vurulmuştu. Bombardıman esnasında çok zayiata sebep olmamakla beraber, bir zehirli gaz gibi tesiri kısa zamanda yayılan bombardıman sonradan zayiata başlamıştı. Bu şehirlerden kurtulanların çoğu, civar kasabalarda sığınmağa muvaffak olduktan sonra can veriyorlardı.

Sırasını getirince, Gari gazeteciye bir sual sordu, dilinden düşmeyen onun için en fazla ehemmiyetli olan bir sualdi bu...

Bu sualin cevabını vermeden evvel ihtiyar gazeteci hayretle Gari'ye baktı:

— Ordu mu? Ordu şuracıkta... Oğlum görmüş.

— Nerede?

— Suyun öte tarafında.

— Eyvallah... Biz yolumuza gidelim.

İhtiyar başını salladı;

— Geçemezsin karşıya.

— Geçemez miyim? Neden geçemez mişim?

— Köprüleri attılar.

Gari omuz silkti:

— Ben geçerim, babalık! dedi.

Ve gaza bastı...

Köprü, Suvanna nehrinin üst kısmında, zarif bir kavisle semayı tarayan, yüksek, çelik bir asma köprüydü. İllinois eyaletindeki dik yardan bir şiir gibi uzanarak karşıya İova sahillerine kavuşuyordu. Fakat infilâkin sillesini yiyen orta kısmı parçalanmış, nehrin çırpıntılı sularına kırık bir uzuv gibi sarkmıştı.

Gari, köprüden birkaç yüz metre ilerde arabayı durdurdu. Çünkü civarında toplanmış olan arabaların arasından geçip daha fazla yaklaşmağa imkân yoktu. Bu otomobillerden boşalan yüzlerce kişi yıkık köprünün beri tarafına yığılmış, karşıya bakıyordu. Gari arabadan indi ve ellerini güneşe siper ederek, karşı sahili süzdü: köprünün İova tarafındaki başında, birkaç askerden ibaret bir gurup seçebildi.

İrma arabanın koltuğundan kayıp, onun tarafındaki kapıdan inerek yanına geldi. Sıcak bir soğukkanlılıkla koluna asıldı. Nemli gözlerini karşı kıyıya dikerek:

— Rusel!.. diye mırıldandı.

— Evet...

Kız sanki konuşmadan bir sual sormuş ve gene öyle bir cevap almıştı. İrma öyle telâkki etmedi. Gari'nin karşısına geçti. Gözlerini gözlerine dikerek:

— Rusel... dedi. Beni bırakacak mısın? Hemen şimdi mi?

— Evet!

Biraz durdu. Sonra başıyla uzaktaki askerleri işaret ederek:

— Benim yerim orası İrma, dedi.

— Rusel, beni bırakamazsın.

— Görürsün.

— Fakat ben ne yaparım, Rusel?

Gari gözlerini karşı sahilden ayırarak, genç kıza döndü:

— İrma, dedi, senin ne yapacağın bana vız gelir. İşte araba burada onu alırsın. Zannederim silâh kullanmasını da biliyorsun. Burada sana bir müddet yetecek kadar cephane de var. Al hepsini, çaldığın inci boncuk torbasını da al, nereye istersen git. Beni ilgilendirmez.

Bakışını tekrar karşı kıyıya çevirerek devam etti:

— Ben oraya gidip orduya iltihak edeceğim. Zaten lüzumundan fazla kaytardım.

Kız sızlamağa başladı:

— Ben ne yapabilirim ki?

Gari, kızın elini omuzundan iterek:

— Koynuna girecek başka bir erkek bul! dedi. Sen işini bilirsin, yaya kalmazsın.

Arkasına bakmadan köprü başında birikmiş olan adamlara doğru yürüdü. Elli adım kadar ancak atmıştı ki arkasından İrma'nın sesi duyuldu:

— Rusel!

Döndü.

— Ne var?

— Yolun açık olsun sevgilim!

— Senin de «on dokuz!..» İyi bak kendine.

Kalabalığa sokuldu. Köprünün üzerinde ilerliyerek parçalanmış kısma kadar geldi. Ortada yıkılmış olan kısım aşılamıyacak kadar genişti. Bir sandal filân bulması gerekiyordu. Karşı tarafta birinin dürbünle kendisini seyrettiğini gördü. El salladı. Fakat karşıdaki adam işaretine mukabele etmedi. Gari omuz silkerek geri döndü ve şoseye doğru ilerledi. Bir arabanın çamurluğuna yaslanmış tütün çiğneyen, teni güneşte kavrulmuş, traşı uzun bir adam gözüne ilişti. Bu bir balıkçı olabilirdi. Sokularak:

— Buralarda sandal bulunur mu? diye sordu.

— Şimdi pek bulunmaz.

— Karşıya geçip orduya iltihak edeceğim.

— Asker misin sen?

— Evet.

İhtiyar herif tütünlü salyasını tükürdü:

— İş yok!

— İş yok ta ne demek ulan? Sen sualime cevap ver. Buralarda narede sandal bulunur?

Herif kirli elini uzatarak:

— İşte son sandal! dedi.

Gari gözlerini büzerek, parmağın istikametine baktı. Nehrin üzerinde birşey görülmüyordu.

Herif bir daha tükürdü. Müstehzi ve acı bir bakışla Gari'yi süzerek:

— Geçemezsin! dedi, öbür budala da geçemedi.

— Kimden bahsediyorsun be? Ben kimseyi göremiyorum.

— Nah işte, akıntıya kapılmış başı boş sandalın içinde... Karşıya geçmeğe çalışıyordu.

— Ne oldu?

Gari adamakıllı içerlemişti:

— Amma uzattın lâfı be! Dirhemle lâf ediyorsun. Konuşacaksan konuş be moruk. Ne oldu herife?

— Vurdular!

— Kim vurdu?

— Askerler. Karşıdaki askerler. Karşıya geçmeğe çalışıyordu, dedim ya...

Gari bir adım geriledi:

— Deli misin be?

— Birimiz deli ama...

Herif doğruldu âtıl bir hareketle ceplerini aradı. Nihayet buruşmuş pembe bir kâğıt çıkararak, Gari'ye uzattı:

— Karşı kıyıya geçmek yasak, efendi! dedi. Biz bulaşıkız...

Matbu kâğıdın üzerindeki yazılar belki 200 kelimeden ibaretti. Resmî ağızla ve lâstikli bir lisanla halka hitaben yazılmış bir tebliğdi. Yarım ton tuzla bile yutulmazdı.

Kısaca, Misisipi'nin doğusunda bulunan kısmın, düşmanın atom ve mikrop bombaları neticesi, kat'î bir karantinaya alındığını, nehrin bir tarafından diğerine trafiğin yasak edildiğini, yazıyordu. Gayet tabiî, karantinanın yakında kaldırılacağını tahmin ettiklerini ve diğer bazı traşları da ihmal etmemişlerdi.

Tebliğ Altıncı Ordu Kamutanı tarafından imzalanmıştı. Altıncı Ordu Amerika'nın batısında, Pasifik sahilindeydi. Gari bunu biliyordu.

— Nereden buldun bunu?

İhtiyar parmağıyla karşı kıyıyı gösterdi:

— O herifler dün bir uçaktan attılar. Köprüyü de uçurdular, domuzlar.

— Uçakla mı?

— Hayır. Askerler. Kimseyi de karşıya geçirmiyorlar. Sandalı alan herif te askerdi, vurdular.

Gari tebliği tekrar tekrar okudu ve durduğu yerden uzun uzun karşı kıyıya, orada toplanmış askerlere baktı. Köprünün üst ve alt taraflarında kıyıyı bekliyen devriyeler seçiliyordu.

— Meret nehrin her tarafında da nöbet mi tutuyorlar?

İhtiyar başını salladı:

— Zannederim... Biz bulaşıkız, efendi...

Uzandı, tebliği alarak katladı, cebine soktu. Nehre doğru döndü, dumanlı gözlerle, uzakta kaybolan sandalına baktı.

Gari, kalabalık arasında, kendine güçlükle bir yol açtı. Köprüden uzaklaştı.

Kalabalığın içindeki insanların yüzünde okunan yegâne ifade, nehrin karşı kıyısındaki isimsiz adamların onlara yaptığı zulme karşı bir isyan ve ümitsizlikti. Hiçbir şey yapamıyorlar sadece orada toplanmış bekliyorlardı.

Belki ordu kararını değiştirir... Belki... Belki...

Ümit dünyası bu... Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa ayaklarının altındaki köprü, çürüyüp çökünceye kadar, kuzu gibi bekliyeceğe benzerlerdi.

Gari son bir defa dönerek karşı kıyıdaki münzevi bir nöbetçiye baktı. Sonra arabaların arasından yürüyerek İrma ile otomobili bıraktığı yere geldi.

Arabanın yerinde yeller esiyordu. İrma otomobili alıp gitmişti...

— Vay kaltak vay!..

İrma'ya, hiç beklemeden silâhları, arabayı ve erzakı alıp gittiği için kızıyordu. Halbuki onlara şimdi ihtiyacı vardı.

Park etmiş arabaların arasından geçerken, tekrar İmra-ya döndüğü için çocukça bir mahçubiyet hissetmiş, yeniden kavuştukları zaman kızın nasıl sevineceğini tahayyül ederek âdeta heyecanlanmıştı. Ama kızın gitmiş olduğunu görünce bu his derhal hiddete inkilâp etti. Bu hiddetle, bastı kalayı...

Önce kasabaya kadar giderek İrma'yı aramayı ve bu arada bir otomobil tedarik etmeyi düşündü. Fakat caydı. Köprü başındaki arabalar arasında üzerinde kontak anahtarını bulduğu ilk vasıtaya atladı. Nehre muvazi giden şose üzerinde sürdü. Arkasından bağıran olmadı.

IV

Bulaşıcı... Karantina...

Bir hafta geçmeden, bu kelimeler asıl mânasını sanki kaybetmiş, bayağı bir küfür haline gelmişti. Nehre az çok yakın olan bütün şehirlere bu pembe renkli tebliğlerden binlerle, on binlerle atılmıştı.

İllinois eyaletinde bulunan ve bombardıman sahası dışında kaldığı için sadece korkudan muztarip olan Rok Ayland, derenin karşı tarafındaki ikiz kardeşi Davenport'tan ordu emriyle ayrılmıştı. Rok Ayland sâkinleri nehrin üzerinde sağlam kalan yegâne köprünün karşı tarafına baktıkları zaman yolu tamamiyle kaplayan ateşe hazır bir tank barajı ile karşı karşıya kalıyorlardı. Nakliyat tamamen durmuş ve Rok Ayland'da yiyecek sıkıntısı baş göstermişti. Bunun üzerine şehrin sâkinleri gereken tedbirler cümlesinden olarak sokaklarda silâhlı geziyor, gece kapıları ve pencereleri sıkıca kapatıp silâhlı yatıyordu. Davenport'a gelince, örfî idare altında olmasına rağmen aşağı yukarı normal denebilecek bir durumdaydı.

Rok Ayland, karantinanın kaldırılmasını beklemek mecburiyetindeydi.

Bir hafta sonra, nehrin her iki tarafında mütereddit birkaç radyo istasyonu neşriyata başladılar. Demek ki askerî makamlar istilâ tehlikesinin kalmadığına veya bertaraf edildiğine yahut ta hiç bulunmadığına kanaat getirmişlerdi. Esa-

sen bombardıman şekli herhangi bir istilâ fikrini ortadan kaldırıyordu. Çünkü bulaşıcı hastalık dost, düşman tanımaz herkesi biçerdi. Bulaşık bölgeden yükselen birkaç ses, oralarda hayatın devam etmekte olduğunu ve bombardımana rağmen elektrik kudreti bulunduğunu gösteriyordu. Bu mütereddit ve münzevî sesler radyoda havadis, yardım ve cesaret dileniyor, yurdun geri kalan kısmının âkibeti hakkında ısrarla malûmat istiyordu.

Gari bu neşriyatı katı bir sükûtla dinledi ve aynı neşriyatı derenin karşı tarafında bulunanların da dinleyip dinlemediğini düşündü.

Fakat ertesi hafta, nehrin her iki tarafındaki karşılıklı münakaşalardan, devamlı yalvarmalardan ve devamlı ret cevapları dinlemekten bıktı.

Bir hafta sonra Viskonsin hududundan, cenupta Kentaki hududuna kadar bütün eyaleti gezmiş karantinanın her tarafa şâmil olduğunu görmüştü. İstihkâm birlikleri nehrin üzerindeki bütün köprüleri atmışlar, ancak birkaç yüz kilometrede bir, tek tük köprü bırakmışlardı. Bu kalan köprüler de askerî birlikler tarafından tutulmuştu. Ve daima, o mânasız pembe tebliğ kâğıtları yağıyordu. Karantinanın bir mecburiyet olduğunu, belki yakında kaldırılacağını ümit ettiklerini...

Gari, rastgeldiği ve malûmat alabileceğini umduğu her adamı durduruyor, fakat hiçbir netice alamıyordu. İşin esasını bilen yoktu. Herkes kendine göre birtakım faraziyeler yürütüyordu. Gari, bütün bu faraziyeleri dinliyor, fakat hiçbirini kabul etmiyordu. Bombaların yepyeni ve gayet dehşetli bir zehirli gaz neşretmediğini bizzat kendi müşahedesiyle biliyordu. Geçtiği ve yaşadığı yerlerin atom ışınları, bulutları veya tozlarıyla meşbu olmadığını da görüyordu. Bu bölgelerde yaşayan insanlar ve hayvanlar hâlâ vardı. Her gün yavaş yavaş ölenler ise tecrübeleriyle, tanıdığı ölümlerden hiçbiriyle ölmüyorlardı. Bu hiçbir ölüm tarifine sığmıyordu. Bambaşka bir ölümdü...

Atom ışınlarının öldürdüğü insanlarda mor bir renk hâsıl olduğunu hiç duymamıştı.

Nihayet bir gün radyoda bir mükâlemeye şahit oldu.

Rok Ayland radyosu, şehrin vahim durumunu ve bulaşıcı hastalığın şehre kadar varmadığını ileri sürerek köprünün açılmasını istiyordu. Fakat Devenport radyosunda sert bir ses bu ricalara daima hayır! Hayır! diye cevap veriyordu. Şehrin mahkûm olduğunu, yakında onun da sırası geleceğini merhametsiz bir lisanla söylüyordu. Bombalanmış şehirlerden gelen halkın Rok Ayland'dan geçmekte oldukları muhakkaktı ve bunlar vebayı her tarafa yayıyorlar, her geçtikleri yere ölüm bulaştırıyorlardı. Gari radyoya eliyle vurarak:

— Ne vebası be! diye bağırdı.

Rok Ayland radyosu inkâr ediyor fakat bu inkârın sahte harareti, kararın mantıkî olduğuna onların da inandığını fakat bir türlü âkibetlerine boyun eğmeğe razı olmadıklarını gösteriyordu.

Davenport radyosundaki merhametsiz ses, acı bir ısrarla sözlerini tekrar ediyor şimdiye kadar iki tipin teşhis edilebildiğini, daha kimbilir nekadar tip bulunduğunu söylüyordu. Bu iki tip, akciğer vebasiyle, hıyarcıklı veba idi.

Top yekûn cevap: hayırdı...

Hayır! Amerika'nın bir kısmı silleyi yemiş, ölüm rüzgârına hedef olmuştu. Fakat vatanın geri kalan kısmını, mühim kısmı kurtarmak lâzımdı. Bu, insaniyet ve vatan borcuydu. Rok Ayland sâkinlerine karşı tarafa geçmek müsaadesi verilemezdi.

Gari birkaç dakika daha dinledi. Fakat bulaşıcı hastalıklar bir daha mevzubahis olmadı. Bu hastalıkların ne olduğunu anlatmadılar. Gari mecnun gibi şoseler boyunca arabasını sürdü, her gördüğünü, her rastladığını icabında silâh tehdidi ile durdurarak bu hastalıklar hakkında malûmat aradı. Kimseden tatmin edici bir cevap alamadı.

Fakat nihayet bir çare geldi aklına...

Büyük şehirlerden birine gitti. Yolları dolduran moloz ve otomobil enkazını arka sokaklardan dolaşarak, çürümekte olan cesetlere fazla yaklaşıp ta midesi bulandığı, kusmak üzere olduğu zamanlar geri dönerek, nihayet Umumî Kütüp-

haneyi buldu. Kilitli kapıyı kırdı, içeri girerek bir ansiklopedi aradı.

Hıyarcıklı veba, ansiklopedinin verdiği tarifle, memleketi saran âfete hiç uymuyordu. Kitaba göre bu hastalık bakterilerin sardığı bir yiyecekten doğardı. Ondan sonra ansiklopedide akciğer vebasını aradı. Tıbbî kelimeler geldikçe anlayabilmek için, Gari bir ciltten diğerine geçiyor, yeni bir müşkille karşılaşınca elindeki kitabı şiddetle yere vuruyor, hırsından mütemadiyen sövüyordu. Nihayet mikrop harbı bahsinde aradığını buldu, kitabı alarak bomboş ve tozlu masalardan birine çöktü.

Mikrop harbinin gayet mahdut bir tarzda Birinci Dünya Harbinde tatbik edildiği ve düşman ajanlarının Amerikadan Avrupa'ya nakledilen asker kafilelerine bulaşıcı hastalıklar aşıladığı zannediliyordu. Bilâhara, Amerika için 1941 de başlayan İkinci Dünya Harbinde, milyonlarca dolar sarfedilerek ve yüzlerce biyoloji âliminin gayretiyle mikrop harbi ihtimaline karşı tedbirler araştırıldı. Eğer düşman böyle gayri insanî birşeye teşebbüs ederse ne yapılabileceği tetkik edildi. Bu itibarla mikrop harbinin en mühim taarruz silâhının hıyarcıklı veba olması fikri üzerinde duruldu. Bir taraftan da icabında bir mukabelei bilmisil olmak üzere bu hastalığın sun'î toksini hazırlandı. Bu toksinin büyük çapta ithaline lüzum yoktu. Zira zehir okadar şiddetliydi ki, azıcık bir miktar, milyonlarca insanın telef olması için kâfiydi. Askerî makamlar bu zehirin düşmanın yiyecek ve menbalarına gerek ajanlar, gerekse havadan serpme vasıtasiyle bulaştırılabileceğini kabul ediyordu. Ayrıca, hem serbet uçuşlu, hem de radyo ile idareli roketler vasıtasiyle de düşman hatlarına ulaştırılabileceğini düşünüyorlardı. Bütün bu ihtimaller üzerinde durularak, tedafüî tedbirler alınıyordu.

Akciğer vebası ise bambaşka bir ölüm ajanıydı. Orta çağlardan kalma belâlı bir âfetti bu... Nefes cihazına bulaşır ve nefesle yayılırdı. Enfeksiyon vücudun diğer kısımlarına da yayılabilirdi. Bu iki tip vebanın da yüzde doksan beş ölümle neticelendiği tesbit edilmişti. Bu ölüm, hastalığa, yakalandıktan sonra en geç iki üç gün içinde, çok zaman ise

hemen aynı gün içinde vukubulurdu. Son paragraf bilhassa dikkatini çekti: (Hasta son saatlerinde, bütün vebalarda olduğu gibi, teneffüs cihazının faaliyetinin durmasiyle, lâcivert veya mor bir renk alır. Bu sebeple buna «Kara ölüm» adı verilmiştir.)

Ansiklopedi, mikrop harbinde başvurulacak hastalıkların isimlerini sayıyor ve bu gayri insanî harbin atom bombasından çok daha ucuz olduğunu ilâve ediyordu. Bir kere mikrobun tohumu atıldı mı, ondan sonra hastalık kendi kendine gelişiyor, yayılıyordu.

Gene ansiklopediye göre: Amerika Birleşik Devletleri coğrafî hususiyetinden dolayı mikrop taarruzuna çok müsaitti. Bilhassa habersiz bir taarruz yapılırsa...

Gari bir sigara yaktı. Fakat sigaranın tadı acı geldi ağzına... Yüzünü buruşturarak sigarayı yere attı ve ezdi.

— Vay domuz oğlu domuzlar vay! Demek bu meretleri yağdırdılar başımıza...

Ama kim?

Doğuda, daha doğrusu kuzey doğuda bir devlet! Öyle olması lâzımdı. Çünkü bombardıman o taraftan gelmişti. Bu inkâr edilemezdi. Yurdun sadece kuzey doğu kısmı bombalara hedef olmuş, şehirler yalnız bu bölgede yerle yeksân edilmiş, halkı feci şekilde öldürülmüştü. Büyük şehirler atom ve hidrojen bombalariyle berhava edilmiş, meskûn birçok yerler akciğer vebası mikroplarına hedef olmuştu. Ve hıyarcıklı veba...

— Domuz oğlu domuzlar!

Hükûmet pembe kâğıtlarla kendi durumunu açıklamıştı: yurdun kuzey doğu bölgesi, yani takriben üçte biri tecrit edilerek geri kalan kısım kurtarılacaktı.

Peki ama, acaba hükûmet olarak ne kalmıştı ortada?

Nev York'ta Long Ayland'da bulunan Birinci Ordu bütün yurdun savunmasiyle vazifeliydi. Fakat şimdi batıda bulunan bir ordunun savunmayı ele alması Birinci Ordunun âkibeti hakkında bir fikir veriyordu. Vaşington idaresi de vaktiyle Pentagon binasının altına muazzam gizli sığınaklar inşa ettiği zaman, böyle bir âkibete hazır olmanın ihtiyatlı-

lık olduğunu kabul etmişti. Bu gizli sığınaklar bleki de şimdi doluydu. Fakat o zavallılar da nehrin sağ tarafında ve karantina sahasında kalmışlardı.

Bu bombardımanı kim yapmıştı?

Kuzey doğu tarafında bulunan, taktik veya ekonomik sebeplerle bombardımanı Amerika'nın sadece kuzey doğu bölgesine inhisar ettiren bir devlet...

Bu bombalar ve roketler bir hayli uzak mesafede bulunan ve yüzde doksanı gayri sâkin olan İzlanda'dan bile atılabilirdi. İzlanda'ya gizlice yerleşen bir düşman yurdun kuzey - doğu bölgesini ve Kanada'yı bombardıman edebilir, oradan öteye de veba mikroplarını gönderebilirdi. Evet! Korku ile çılgına dönen insanlar nekadar çabuk kaçabilirlerse veba da okadar çabuk; insanlar nekadar uzaklara kaçarlarsa veba da okadar uzaklara yayılırdı. Hastalık şimdi belki Florida'nın güney ucuna bile varmış olmalıydı. Nehir, nöbetçiler ve pembe kâğıtlı tebliğler olmasaydı, bütün Amerika'yı kaplamış olacaktı.

Gari daha uzun zaman böyle düşünecekti, çünkü Amerika'nın kuzey - doğu bölgesindeki felâketin nereden geldiği, dünyanın daha nerelerinde milyonlarca insanın nasıl telef olduğu, sağ kalanların da ne istıraplara mahkûm olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Daha uzun zaman da öğrenemiyecekti.

Gari ürperdi... Kendisi hastalıktan muaftı. Geçen günler bunu göstermişti. Öyleyse nehrin öbür tarafına geçip orduya katılmasında ne mahzur vardı? Burada kalmak artık tehlikeli bir macera olmuştu. Yiyecek kıttı ve...

Bu yiyecekler bulaşıktı!

Gari bunları yemiş, bulaşık sudan da içmişti.

Bir koltuğa çöktü. Geçen günleri birer birer zihninden geçirdi. O batakhane misali otelde ayıldığındanberi yalnız kapalı kutuda veya kavanozda muhafaza edilen şeyler yemiş, su bulamadığı için ekseriya soda ve bira içmişti. Hayatla ölüm arasındaki, kendi hayatiyle ölümü arasındaki daracık emniyet payının bukadar basit olduğunu anlayınca saçları diken diken oldu. Ya musluklarda su bulunsaydı...

Öyleyse emniyetle yenebilecek yegâne şey, dükkânlarda hâlâ mevcut bulunan kapalı konservelerdi. Muazzam telefata rağmen Misisipi ile Atlantik arasındaki canlı kalan birkaç bin insan vardı. Bakkal dükkânları bu insanları ilelebet besleyemezdi. Şu halde yakında ortalığa bambaşka bir âfet çökecekti: açlık!

Açıkgöz ve ihtiyatlı davranmayanların bir tek âkibeti vardı: ölüm!

Ve insanlar kendi hayatlarının devamını başka insanların ölümüyle sağlayabileceklerdi.

Tarihin en eski devirlerindekini aratacak bir vahşet geliyordu.

Gari kararını verdi: vebadan kurtulduktan sonra insanların elinde can vermek enayiliğini göstermiyecekti. Açıkgözlük mü lâzımdı, Başçavuş Rusel Gari'de bunlar kâfi derecede mevcuttu.

Kütüphaneden sür'atle çıktı, şehrin caddelerinde bir hayli aranarak geldiği yolu buldu. Yolda rastgeldiği bir tütüncü dükkânından külliyetli miktarda sigara aldı ve arabasını gazlayarak Kentaki'ye doğru yollandı.

Bir hafta evvel kendisini terkettiği kız aklına geldi: İrma! Şimdi neredeydi acaba?

Hava karardığı zaman hâlâ güneye doğru yol alıyordu. Nazarı dikkati çeker ve belki görenleri ateş etmeğe teşvik eder diye farları yakmamıştı. Parıldayan asfalt yolu görmekte güçlük çekmiyor, tam gaz gidiyordu.

Sabaha karşı arabayı durdurdu, şoseye inerek gerindi ve biraz bacaklarını hareket ettirerek uyuşukluğunu gidermeğe çalıştı. Alaca karanlıkta yarı uyanık dinlenirken diğer bir arabanın gürültüsüyle kendine geldi. Motor sesine ve asfaltı yalayan lâstiklerin iniltisine bakılırsa araba çok süratli geliyordu. Derhal yerinden fırladı. Uzak bir çift far, iki canavar gözü gibi hızla yaklaşıyordu. Gari arabasına atladı, biraz ileri alarak direksiyonu kırdı ve ön tekerlekleri alçak hendeğe soktu. Motoru susturdu, ışıkları söndürdü ve arabadan atladı. Bu suretle arabanın terkedilmiş olduğu intibaı-

nı vermek istiyordu. Yolun karşı tarafına geçerek otuz metre kadar ileride bir hendeğin içine kendini attı.

Gelen araba saklanmak veya gizlenmek ihtiyacı hissetmeksizin son süratle yaklaşıyordu. Sabahın erken saatlerindeki anormal sessizlik içinde motor gürültüsü büyüyor, gök gürlemelerini andırıyordu. Gari toprağa yapışacakmış gibi yaslandı. Yabancı arabanın yaklaşmasını kulaklariyle takip ediyor, motor gürültüsünden arabanın nerede olduğunu aşağı yukarı tahmin ediyordu. Sürati en aşağı yüz elli kilometre olmalıydı. Bir canavar kükremesiyle geldi, farlardan akseden ışık Gari'nin sırtını aydınlatarak uzandı, gitti. Bir an sonra araba Gari'nin arabasına gelmiş, geçmiş, gitmişti. Şimdi aynı gök gürültüsü gibi sesle uzaklaşıyordu. Kulaklarına motor homurtusu arasında birisi avazı çıktığı kadar bağırıyor gibi geldi. Başını hendekten çıkararak baktı, herif hiç hızını kesmemiş, yıldırım gibi uzaklaşmıştı. Tamamiyle gözden kaybolup stop lâmbalarının kanlı noktaları da gözden silininceye kadar Gari yerinden kalkmadı.

Neden böyle hareket etmişti?

Bu, eski savaş eğitiminden kalma bir alışkanlık eseri miydi? Yoksa yarı karanlık ve ıssız bir dağ başında dost mu, düşman mı olduğu bilinmeyen bir yabancının yaklaşmasından doğan korku muydu? Halbuki arabadakiler onunla hiç ilgilenmemişler, yavaşlamamışlardı bile.

Şu halde bu şekilde hareketin sebebi neydi?

Buna sarih bir cevap veremiyor, fakat daha şimdiden müstakbel hayata hazırlandığını ve münzevî bir kurt rolünü benimsediğini anlıyordu.

Arabanın yanına varınca, gayri ihtiyarî stop lâmbalarını tekmeleyerek parçaladı. Ön tarafa geçip farları da kırdı.

Arabasına atladı, tekrar şoseye çıkarak Kentaki'ye doğru yoluna devam etti. Yavaş gidiyor ve yanındaki camı açık tutuyordu. Bir araba yaklaşacak olursa gürültüsünü duyacaktı. Ayrıca önden veya arkadan gelecek bir vasıtanın ışığını bir an evvel görebilmek için gözünü dört açıyordu. Ancak

güneş doğduktan sonra, şoseden ayrılarak bir kenara çıktı ve kısa bir uykuya daldı.

Köprü sapasağlamdı. Sağlam bırakılan pek ender köprülerden biriydi. Buraya gelmeden evvel iki tane daha görmüş, fakat işe yaramıyacaklarına kanaat getirerek durmamıştı. Köprünün öbür başı bermutad sıkı bir şekilde tutulmuştu. Ortadan biraz ötede bir zırhlı kamyon enine yerleştirilmiş ve arkasında bir makineli tüfek mevzi almıştı. Gari, biraz ileride durdu. Arabadan indi. Köprünün üzerinde ilerlemeğe başladı. Hem yavaş yavaş yürüyor, hem de cin gibi, makinelinin başındaki askerleri tetkik ediyor, her hareketlerini takip ediyordu. Askerlerden biri kımıldar kımıldamaz durdu. Göğsünü açtı. Boynunda zincire asılı sicil plâkasını çıkararak kaldırdı. Sabah güneşinin ışıkları madenî satıh üzerinde parıldıyordu. Makinelinin başındaki askerlerden biri arkasını dönerek birşeyler söyledi. Bir başka asker daha göründü. Elindeki dürbünle bir müddet Gari'yi tetkik ettikten sonra, tekrar gözden kayboldu. Gari, olduğu yerde bekledi. Birkaç dakika sonra geri geldi. Bu sefer yanında bir de subay vardı. İkisi birden dürbünleriyle bir daha tetkik ettiler. Gari sicil plâkasını görülecek şekilde tutuyor, ümitle nöbetçilere bakıyordu. Sahra dürbünlerinin bu mesafeden küçük harfleri göstereceği şüpheliydi, ama denemekten zarar gelmezdi. Yavaş ve ihtiyatlı adımlarla ilerlemeğe başladı. Fakat bütün dikkat ve ümidinin boş olduğunu çabuk anladı. Çünkü o anda subay, askerlerden birine birşey söyledi ve herif daha silâhını omuzlarken Gari köprünün beton zeminine kapanıverdi. Fakat daha vücudu betona çarpmadan bu atışın sadece bir ihtar olduğunu da anladı. Asker silâhını havaya dikerek ateş etmişti.

Gari sürünerek beş, altı metre geriledikten sonra doğruldu. Ayağa kalkınca elini sicil plâkasının üzerine kapadı ve yumruğunu sıkarak subaya salladı.

Subay oralı olmadı.

Gari otomobilin yanına döndü, yüzü köprüye dönük otur-

du. Az sonra subayla üçüncü asker gittiler. Makinelinin başındakiler nöbetlerine devam ediyorlardı. Gari içinde birikeu hiddetin birdenbire bir kin halinde genişlediğini ve göğsünden taştığını hissetti. Avuçlarını ağzının iki tarafına açarak avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Eşşeoğlu eşekler!

Arkasından sâkin bir ses:

— Al benden de okadar, dedi.

Gari sıçrayarak döndü. Eli silâhındaydı.

Dağınık saçlı, sakalı uzamış bir asker, köprünün korkuluklarından birine yaslanmıştı. Üniforması paçavradan farksızdı.

— Sen de nereden çıktın be?

— Şu tarladan... Uyuyordum. Silâh sesiyle uyandım. Ne hüsnü kabul, değil mi?

— Bu domuzların hepsinin cesetlerini çiğnemek pahasına da olsa, karşı tarafa geçeceğim!

— Haklısın... Üç, dört gün evvel ben de öyle söylüyordum.

Gari, ters ters herife baktı. Kavga çıkarmak istermiş gibi:

— Ya, öyle mi? dedi.

Fakat bu tersliği uzun sürmedi. Edasını değiştirerek:

— Boş ver, dedi. Öyle ayakta dikilip durma yahu! Otur şöyle...

Asker sırıttı:

— Davetiye bekliyordum, doğrusu. Bugünlerde bazı insanlar misafirperverliği unuttular da...

Sonra Gari'nin yanına gelerek oturdu:

— Sigaran var mı?

Gari paketini uzattı:

— Yanlarına sokmıyacaklar mı bizi?

Öteki başını salladı:

— Değil bizi, general bile gelse sokmıyacaklar, eğer nehrin bu tarafındaysa tabiî... Veba mikrobu taşımadığımızdan

şüphe etmiyorlar. Teğmen, «Çok üzgünüm ama, dedi, maalesef başka türlü hareket edemem.»

— Teğmen mi? Teğmen konuştu mu seninle?

— Evet. Flâma ile. Ben muhabere sınıfındanım. Elbiselerimden parçalar koparıp flâma yaptım. Uzun boylu ahpablık ettik teğmenle. Herif ismini filân da söyledi. Fena çocuk değil ama, aldığı emirler hilâfına hareket edeceğe de benzemiyor.

Asker bir an durdu. Sonra gözlerini Gari'nin gözlerine dikerek:

— Eğer merak ediyorsan: benim adım Jey Oliver, dedi.

— Benimki de Gari. Geçen haftaya kadar Başçavuştum.

Gari'nin keyfi yerinde değildi. Gözünü makinelinin başındaki nöbetçilerden ayırmıyordu.

— Karşıya geçmenin bir çaresi yok mu?

— Canlı geçmek istersen, yok. Teğmenin bu hususta hiç şakası olmadığı muhakkak. Ona hem hayatta hem de çok sıhhatli olduğumu söyledim. Fakat o, bizzat hasta olmasam bile mikrobu taşıdığımı söyledi. Bu işte mantık var tabiî. Burada sağ kalan hepimizin, mikrop taşıyan portörler olduğumuzu anlattı. Hoş bunu bir askerî bültenden filân okumuş olacak, kendisi de pek anlamamış ama... Beni ikna etmeğe çalıştı.

Gari, hâlâ makinelinin başındaki nöbetçilere bakıyordu:

— Benim arabada bir iki kitap var, bunun hakkında, dedi.

— Lüzumu yok. Ben bu mevzua âşinayım. Askere alınmadan evvel mekteplerde ilmî dersler okutuyordum. En son İndiana'da bir lisedeydim. Böyle küçük yerlerde teknik derslerin hocaları her türlü ilimden anlamak mecburiyetindedir. Biyoloji, fizik, kimya, astronomi, ne bileyim, işte hepsinden anlamanı beklerler. Biri gelir pil nasıl yapılır, diye sorar. Bir başkası Orion burcunun yerini öğrenmek ister. Salı günü biyoloji dersinde bir kurbağa vücudunu tetkik edersin. Çarşamba günü kızlara kendi yüz kremlerini nasıl yapabileceklerini anlatırsın. Ertesi gün de uçan dairelerin ne ola-

bileceği hakkında konferans verirsin. Tabiî her sınıf mutlaka atom bombasının inceliklerine meraklıdır.

Gari, sanki Oliver'i dinlemiyordu:

— Vay anasını be! Vatana hizmet etmek istiyoruz. Herifler mâni oluyor. Ya düşman istilâ ederse ne olacak? .

— Dostum böyle bir ihtimal nehrin bu tarafında kalan bizleri ilgilendirmez. Nehrin karşı tarafında kalan dostlarımız böyle bir ihtimalle karşılaşabilirler. Fakat biz, aslâ... Düşman yurdun bu kısmını o derecede barınılmaz bir hale getirdi ki, kendileri bile barınamaz. Zaten bana sorarsan herifler istilâyı akıllarına bile getirmemişlerdir.

Uzandı. Bir sigara daha aldı. Yaktı ve devam etti:

— Karşıdaki teğmen dostumuz da ne olduğunun pek farkında değil. Ordu bile böyle meçhulde kalırsa, bu muharebe sisteminin bozukluğuna delâlet eder. İşin esasına bakarsan, malûm köpekler anamızı ağlattılar.

— Ne dersen de... Ben karşı tarafta olmayı tercih ederim.

— Al benden de okadar. Şimdi başımıza gelen dertle uğraşmaktansa, düşmanla çarpışmayı her zaman tercih ederim.

Gari gene Oliver'in sözlerini takip etmiyor, kendi kendine düşünüyordu. Nihayet:

— Bir miktar erzakım, silâhım, cephanem, sağlam bir arabam vardı. Veledin biri hepsini yürüttü, dedi.

— Zamane çocukları açıkgöz oluyor.

— Bu bir genç kızdı üstelik.

— Ya!

— On dokuzunda olduğunu söylüyordu ama on altıdan fazla göstermezdi. Maamafih yatakta rahatça on dokuzundaydı.

Oliver sigarasından derin bir nefes çekti:

— Eğer yalnızlığa meraklı değilsen, belki bir ortaklık kurabiliriz. Bir kamyon bulur erzak doldururuz. Herkesin gözü açılıyor, bir haftaya kalmaz, bütün dükkânlar boşalıverir.

Gari köprünün karşı tarafındaki nöbetçilere bir kere daha baktı:

— Hiçbir ümit yok mu, diyorsun?

— Bence hayır. Üç gündür buradayım. Teğmen üç gün evvel bana, bugün de sana «hayır» dedi. Ben karantinanın sonunu beklemeğe karar verdim. Belki birkaç hafta, belki de birkaç ay sürer. Sana da tavsiyem budur.

— Vay anasını!

— Aldırma. En mühim ihtiyaç, yiyecek. Ve silâh tabiî... Bizim taraftaki zavallılar aç kalınca silâhlar konuşmağa başlıyacak.

Gari kalktı. Gerindi.

— Gidelim, dedi. Ben acıkmağa başladım, bile.

Tekrar köprünün öte başındaki nöbetçilere döndü ve yumruğunu salladı. Tekrar bağırdı:

— Eşşoğlu eşekler!

Oliver, gayet sâkin:

— Benden de! diye ilâve etti.

Arabaya atladılar. Gari direksiyona geçti. Süratle uzaklaştılar.

Hava sıcak ve durgundu. Gari'nin gözleri gayri ihtiyarî dikiz aynasında görülen nöbetçilere takılıyordu:

— Eşşoğlu eşekler! diye mırıldandı.

Makinelinin başındaki nöbetçiler, arabayı, gözden kayboluncaya kadar takip ettiler. Ateş eden asker, boşalan fişeğin yerine bir yenisini koyarak, şarjörünü doldurdu.

Sükût bütün o bölgeyi bir örtü gibi kapladı.

V

Sabık Başçavuş Gari, küçük kamp ateşinin ön korlarını ezerek söndürdü ve ayakkabısının topuğu ile üzerine biraz toprak çekti. Tavayı ters yüzüne toprağa vurarak tozunu temizledi:

— Bu sonuncu yumurta, dedi.

— Yazık!

Oliver on metre kadar ilerde bir tepeciğin üzerine oturmuştu. Otomatik tüfeği de koluna dayamıştı.

— Belki de tavuğu kesmeseydik, daha iyi ederdik.

— Kızarmış tavuk isterim diye tutturan sen değil miydin?

Oliver gözlerini kapattı, hayal görürmüş gibi:

— Hatırlıyorum, dedi, tavuk ihtiyarlamıştı ama, eti cana değdi. Zaten ben yumurtadan bıkmıştım.

— Haftaya bugün sorarım sana.

— İyi ama birader, bu köylülerin de bukadar dar görüşlü olmaları yazık doğrusu.

— Orduya hiç hürmetleri yok heriflerin.

Gari, bu sözleri söylerken, son günlerden birinde iyi nişan alınmadan atılmış bir kurşunun kolunda bıraktığı sıyrığı okşuyordu.

Güneş bulutların arkasında kaybolmuş, ortalığa bir serinlik çökmüştü. Bulundukları küçük korucukta, kendi seslerinden başka ses çıkmıyordu.

— Hava neredeyse kışlayacak. Güneye doğru bir yol gitmeliyiz.

— Aldırma, bu tepeler biraz serin olur, hepsi bundan ibaret.

— Serin de lâf mı be?

— Cephane durumumuz nedir Allahaşkına? Kâfi mi dersin?

— İstediğin kadar... Bu meret dağlar yalnız sabahları değil, bütün gün ayaz. Geceleri de çivi kesiyor. Bana kalırsa buradan kalkıp, güneye gidelim.

— Kabul. Fakat unutma ki, burada daha emniyetteyiz.

— Boş ver yahu. İstersek Noksvil'den yahut Çatanugadan geçeriz. Oralarda belki birşeyler vurmak ihtimali de var. Herkes te bizim gibi açıkgöz değil ya! Belki de askerî levazım depolarını soymak oradakilerin aklına gelmemiştir.

Gari kendi eşyasını topladıktan sonra, Oliver'inkileri de alarak bir torbaya koydu ve posta kamyonunu sakladıkları yere götürdü. Torbayı kamyona attıktan sonra kapıyı kapattı.

Posta kamyonu iyi bir buluştu. Oldukça yeni, zeytunî boyalı bir arabaydı. Yol dışında yeşillikler arasında park ettik-

leri zaman tabii bir kamuflajla gizleniyordu. Bundan başka sağlamdı da... Zira ötedenberi posta kamyonları, kıymetli malzeme taşıyor, kabul edilir ve şartnamelere göre bankaların para taşıyan kamyonları gibi zırhlı vasıta evsafına uygun olarak yapılırdı. Eski kamyonlarına yüklemiş oldukları cephane ve erzakı posta kamyonuna naklettikten sonra, kimsenin ayrılmak istemediği nehir sahillerinden uzaklaşarak, tepelere uzandılar. Kamyon ne rahat, ne de süratliydi. Fakat hem kendileri, hem de erzak ve cephaneleri için emniyetliydi.

Nehrin üzerindeki eski köprüye iki kere gitmişlerdi, ayda bir kere... Fakat teğmen bu sekiz hafta zarfında fikrini değiştirmemişti. Her iki defasında da aynı red cevabını vermiş ve cevabın kat'iyetini göstermek için de makineli tüfeğin başındaki nöbetçileri ateş vaziyetine geçirmişti.

İlk gidişlerinde köprünün başında bir düzine kadar adam vardı. Orada karantinanın kalkmasını beklemeğe karar vermişlerdi. Fakat ikinci gidişlerinde, oralarda kimse görmediler. Yaklaşınca heriflerin kurdukları kampı alelacele terketmiş olduklarını anladılar. Köprünün üstünde üç ceset kıvrılmış duruyordu. Anlaşılan herifler nöbetçileri gafil avlamağa çalışıp, karşı tarafa geçmeğe kalkmışlar, fakat daha on adım atmadan ağır makinelinin kustuğu ölüm ateşiyle devrilivermişlerdi. Askerlerin hiç şakası yoktu.

Dönerken Gari, Oliver'e:

— Heriflerden maaşımızı isteseydin, dedi.

— Cevabın ne olacağını biliyorsun...

— Nasıl da biçmişler zavallıları be! Herifler hiç te acemisi değil, kullandıkları silâhın.

— Tabiî değildirler be! Düşünüyorum da, onların yerinde ben olsaydım ne yapardım acaba?

Aradan dört beş hafta geçtiği halde, ikisi de köprüyü bir daha ziyarete meraklı görünmedi. Açıkça konuşmamakla beraber, köprüye yaklaşmamanın daha ihtiyatlı olacağı hususunda anlaşmışlardı. Böylece dağlarda kalarak bütün canlı insanlarla alâkalarını kestiler.

Mevsim ilerledikçe dağlar yavaş yavaş renk değiştiriyor, sonbahar kisvesine bürünüyordu. Havalar da iyice serinlemişti. Maamafih, fırsat buldukça dağdan iniyorlar, ya münzevî bir çiftliğe baskın yapıyorlar, yahut da tenha köylerden öteberi vuruyorlardı. Tavuk ve yumurtaları da böyle bir baskının semeresiydi.

Bombardımandanberi üç aydan fazla zaman geçmişti.

Gari posta arabasının lâstiklerine ayakkabısının burnuyla vurarak havasını kontrol etti. Sonra civardaki bir su birikintisinden bir şişeyle çamurlu su alarak radyatöre döktü. Benzine bakmadı. Zaten azdı, biliyordu.

Tepeciğin üstünde yüzü koyun yatan Oliver hafif bir ıslık çaldı. Gari tek bir hareketle, kamyonun şoför mahallinden karabinasını alarak yere kapandı. Yuvarlanarak arabadan uzaklaştı. Bir ağaç kütüğüne çarparak durdu. Başını kaldırdı. Oliver parmağı ile batıyı gösteriyordu. Gari yerde emekliyerek kamptan uzaklaşmağa ve batıya doğru açılmağa başladı. İstediği noktaya varınca durdu ve hiç hareket etmeden gelecek yabancıyı bekledi. Gelen bir kadındı.

Uzun boylu, dik başlı bir kadındı. Gizlenmeğe teşebbüs etmeden ilerliyor, çıplak ayakları toprak üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Yüzü güneşten yanmıştı, narin ve mavi gözlüydü. Saçları dağınık, elbisesi sade ve soluktu. Bu elbise vaktiyle herhalde kırmızıydı, şimdi kirli bir kahverengine dönmüştü. Çıplak bacakları da elbiselerinin rengindeydi. Narinliğine rağmen, sıhhatli görünüyordu. Oliver'in on metre kadar ilersinde durdu, silâhına baktı:

— Merhaba!

Oliver başını salladı. Kızın arka tarafındaki araziden başını ayırmadan:

— Merhaba, dedi, nereden çıktın böyle?

— Şuracıktan...

Kadın başıyla arka tarafta, uzak, mor tepeleri gösterdi:

— Bu sabah ateşinizin dumanını gördüm.

— Ya! Gördün demek...

— Gördüm tabiî... Kaçak mısınız?

Oliver kadının gözünün içine baktı:

— Evet.

— Ateşinizin dumanını gördüm. İyi odun kullanıyorsunuz. Kuru ve mükemmel.

— Ben odundan pek anlamam.

— Belli. Göstereyim sana.

— Sen odundan anlıyorsun demek. Peki, ama bu işi neden yapacaksın? Bir kaçağa neden yardım edeceksin?

Kadının yüzünde aşikâr bir hakikat vardı:

— Açım.

Oliver, kadının geldiği tarafa tekrar bir göz atarak sordu.

— Yalnız mısın?

— Evet.

— Numara yapmıyorsun ya!

— Doğru söylüyorum, yalnızım.

Oliver bir dizi üzerinde doğruldu, gene bütün dikkatiyle kadının arkasındaki araziyi tetkik ediyordu:

— Yalnız olduğuna nasıl inanayım? Numara yapmadığını nereden bileyim?

— Yalnızım, dedim ya!

Birkaç adım daha yaklaştı. İri mavi gözlerini Oliver'e dikerek:

— Çok açım, dedi, öbür adam nöbet beklesin...

— Hangi öbür adam?

Kadın başıyla sol tarafı gösterdi:

— O! Önce onu gördüm. Kamyondan atladığı zaman.

Oliver oturduğu yerde bir kahkaha attı:

— Sobe Başçavuş sobe! Bayan seni görmüş. Çıkabilirsin.

Gari meydana çıkarken ilâve etti:

— Ordu nasıl kaçırmış bu cin gibi karıyı be? Bulsalar Pasifik adalarında gözcü olarak çok işe yararmış.

— Belki bizim işimize de yarar.

Birkaç adım ilerde durarak kadına döndü:

— Yalnızsın ha? Peki nerede ailen filân?

— Öldüler. Çok oluyor. Herkes öldü. Ne oluyor görelim, diye kasabaya gittiler. Dönünce hepsi öldü. Kıyamet mi koptu nedir?

— Bizim için, yani senin, benim için evet... Nehrin öte-

tarafında dünya eskisi gibi ama, bu tarafta sonu geldi sayılır. İsmin var mı senin?

— Var tabii, Sali...

Oliver ayağa kalktı. Dizini oğuşturarak uyuşukluğunu gidermeğe çalıştı. Gözlerini kadının bacaklarından ayıramıyordu:

— Hoş geldin Sali, dedi. Başçavuş sen nöbeti teslim al da, ben misafirimize kahvaltı hazırlıyayım.

Sali'nin guruba katışması böyle oldu...

Onlardan ayrılmak niyetinde olmadığı, Oliver'in hazırladığı yemeğin başına oturur oturmaz belliydi. Önüne ne konduysa yedi ve gözlerini de Oliver'den ayırmadı. Açlığı hiç te palavra değildi.

Gari tepeciğin üstünde nöbet bekliyordu.

Bir saat kadar sonra toplandılar, eşyaları kamyona yerleştirdiler. Oliver direksiyonun başına geçti. Sali hiçbir şey sormadan geldi, yanına oturdu. Oliver bir an kadını süzdü, kısa bir klakson çaldı. Gari nöbet yerinden kalkarak, koşar adımla geldi. Oliver'in yanında Sali'nin narin vücudunu görünce bir an duraklamış gibi oldu, fakat sesinde hiç te şaşkınlık göstermeden:

— Yolcu var ha? dedi.

Oliver pişkin pişkin sırıttı:

— Öyle gibi!

— Senin misafirin.

— Şimdiye kadar ortak olarak gayet iyi geçindik. Hem daha rahat, hem daha verimli oluyor...

Gari kamyona atladı ve kapıyı şiddetle kapadı:

— Bence kabul.

Oliver motoru çalıştırdı. Şoseye çıkan dar toprak yolu tuttular. Şoför mahallinde üç kişi zaten biraz sıkışık oluyor, vücutları birbirine değiyordu. Üstelik, bozuk yolda kamyon sarsılıyor onları birbirinin üzerine düşürüyordu. Nihayet şoseye vardılar. Alabama istikametine yollandılar. Hareket lerindenberi hiç biri tek kelime söylememişti. Gökyüzü bulutlu ve kurşunî renkli idi. Bir müddet sonra Oliver:

— Başçavuşla ortağız, dedi.

Kadının yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Oliver hayretin sebebini keşfetmişti:

— Demindenberi kendisine Başçavuş diye hitap ettiğimi görmüyor musun? Gari, Başçavuştur.

— Sahi mi, hakikî Başçavuş mu?

— Evet! Vatan kahramanı. Sandık dolusu madalyası var.

Fakat kadının yüzü karmakarışık olmuştu. Oliver sükûnetle ilâve etti:

— İkimiz de askeriz, dedi. Ortağız. Herşeyimiz yarı yarıya.

Kadın bir an cevap vermedi. Oliver'in yüzüne bakmağa, gözlerini, dudaklarını tetkike devam etti. Nihayet:

— Seni beğendim, dedi.

Kamyon şoseyi yırtarmış gibi bir ses çıkararak ilerliyordu.

— Sağol! Bu sözün çok makbule geçti.

Oliver gözlerini bir saniye yoldan ayırdı ve kadına sıcak bir tebessümle baktı:

— Ben de seni beğendim, ama bu bizim ortaklığı bozmaz. Başçavuşla benim herşeyimiz yarı yarıya.

Sali bir müddet düşündü:

— Yani, ikinizle de yatayım mı istiyorsun?

Oliver başını salladı:

— Çok zeki kadınsın Sali. Ya öyle, ya hiç...

Sükût, posta kamyonunun şoför mahallini tekrar kapladı. Yalnız lâstiklerin asfalt üzerindeki feryadı duyuluyordu. Motorun homurtusu bile garip bir monotonlukla devam ediyordu. Sali, başını Gari'ye çevirdi. Yüzünü, gözlerini, dudaklarını uzun uzun süzdü. Sanki onun için, bir erkeğin bütün hususiyetleri bu uzuvlardan okunurdu. Bakıştılar. İkisinin de bakışı ne dost ne düşmandı. Tartışıyorlar da denemezdi. Daha tanışmıyorlardı. Tanışacaklardı. Kadın başını tekrar Oliver'e çevirdi, yeniden uzun uzun onu da süzdü. Gari, gayet sâkin, pencereden yolun sağ tarafını seyretmeğe koyuldu.

Posta kamyonu metrûk görünen küçük kasabalardan ge-

çiyordu. Dükkânların hepsi yağma edilmiş, vitrinleri parça parça olmuştu. Kırılmış kapılar ya kaldırımda yatıyor, yahut nasılsa hâlâ tutan bir menteşeye asılmış, yampiri bir vaziyette sarkıyordu. Bir evin önünde çoktan çürümeğe başlamış bir ceset vardı. Kamyonun gürültüsüyle üzerindeki sinekler uçuştu. Kamyon daha cesedin hizasını geçmeden tekrar üşüştüler.

Şehrin sessizliği ve yürekler acısı manzarası kadına tesir etmişti. Birdenbire:

— Pekâlâ, dedi, ikinizi de sevebilirim, yarı yarıya.

Oliver:

— Memnun olduk, dedi, ne yapalım, ortağız.

Sali kırıtarak ilâve etti:

— Ama gene de seni daha çok sevdim.

Büyük şehirlere uğramamağa gayret ederek, Meksika körfezine birkaç günde vardılar. Yolda birkaç otomobille karşılaştılar, birkaçına da yetişip geçtiler. Fakat her iki taraf birbirlerini azamî dikkatle tetkik ediyor, silâhlar aleste bekliyordu. Durmak selâmlaşmak, sual sormak mevzuubahis değildi. Afetten beri tecessüs devresi çoktan geçmiş, itimatsızlık devresi başlamıştı.

Denizi ilk gördükleri zaman Sali'nin hayret ve sevinci, bu manzarayla ilk defa karşılaştığını hiçbir söze hacet kalmadan ifade ediyordu.

Yol dönmüş, sahile muvazi bir istikamet tutturmuştu.

Kış aylarını körfezin mülâyim ikliminde, batı Florida'nın ana sahillerinden bir pamuk gibi uzanan bir yarım adada geçirdiler. Yarım adaya iki ayak üzerine oturtulmuş, kalaslardan ibaret iptidaî bir köprü üzerinden geçiliyordu. Kamyonu geçirdikten sonra kalasları kaldırarak, yarım adanın, esas kıt'a ile irtibatını kestiler. İki odacıktan ibaret bir balıkçı kulübesini kendilerine mesken ittihaz ettiler. Kamyonu kulübenin deniz tarafına gizlediler. Kendileri de mümkün olduğu kadar deniz tarafında kalmağa, sahilde bulunabilecek mütecessis gözlere görünmemeğe gayret ettiler.

İlk, bir iki hafta sıra ile iki arkadaş nöbet tuttular. Fakat bir tehlike bulunmadığına kanaat getirince nöbetten vazgeç-

tiler. Arada sırada sahile muvazi şose üzerinde süratle geçen bir otomobilin sesi duyuluyordu. Fakat bunlar ne duruyor, ne de yavaşlıyorlardı. Geldikleri gibi hızla geçip kaybcluyorlardı.

Sali, ortaklık anlaşmasına tam bir riayetle her ikisine teslim oluyor; ciddî bir fark gözetmemekle beraber Oliver'e daha fazla bağlı olduğunu da gizlemiyordu.

Balık tutmak günlük meşgaleleriydi.

Bir gün Oliver, bakışları ufukta bir noktaya takılmış, dalgın düşünürken:

— Şu teğmeni düşünüyorum, dedi.

— Ne olmuş teğmene?

— Teğmeni ve bekleyip durduğu kıymetli köprüsünü düşünüyorum.

— Köprüsünü tepe tepe kullansın. Canı çektiği kadar. Ben buradan memnunum.

— Ama düşün ki, zor vazife... Onun yerinde olmak istemezdim. Farzet ki nehrin ters tarafında bir ailesi var. Sen olsan ne yaparsın onun yerinde?

— Ne bileyim? Belki de kalkar ailemin yanına giderdim. Mamafih bizim tarafa ateş etmek mecburiyeti hiç de ruhumu okşamıyor.

— Ayrıca, vebayı da nehrin batısındaki bölgeye bulaştırmak istemezsin. Hakikaten aynasız vazife bu! Heriflere acımıyor değilim hani... Sen ve ben köprüyü geçmeğe teşebbüs etseydik, ateş emri vermekte tereddüt etmiyecekti. Ya karısı geçmeğe teşebbüs etse? Yahut çocukları? O zaman ne yapacaktı? Bir adam emir aldım diyerek karısına ve çocuklarına ateş edebilir mi? Bence bir vicdan meselesidir bu, cevabı yoktur.

— Saçma... Subaylarda vicdan olmaz.

— Olur ama, göremezsin. Böyle bir durumda teğmeni görmek istemem doğrusu.

Bir müddet sükût ettiler. Fakat Oliver'in fikri subaya takılmıştı:

— Bence bu vazife çok ağır. Bilmem herif bir sene dayanabilir mi?

— Bir sene mi? Bu dalavere bir sene daha sürecek mi?

— Hiç şaşmam... Bütün şüpheler zail oluncaya kadar, bizi karantinada tutabilirler. Vakıa ben sabırsızlanıyor değilim ama, askerî makamların nehrin bu tarafına munzataman ekipler göndererek nümuneler aldırması, tetkikler yaptırması gerekir. Vebanın devam edip etmediğini nasıl anlıyacaklar yoksa... Hava geçirmez tulumlar giyerek bu tarafa geçebilirler. Zor değil bu! Arazide mikrop kalmadığı anlaşıldıktan sonra da, mesele ortada kalanları temizlemeğe bakar.

— Arta kalanlar, yani bizler...

— Evet bizler. Hastalığa muaf olup, mikrobu vücudunda besleyen portörler. Her nefesinde zehir saçanlar.

— Vay anasını! Nehrin karşı tarafına geçmek istersek vururlar. Bu tarafta kalıp yaşarsak gelip gene vururlar. Böyle saçma şey olur mu yahu?

— Belki o zamana kadar tıp yeni birşey keşfeder de mikrobu yaymadan vücudumuzda öldürüp bizi kurtarmanın yolunu bulurlar. Yoksa ne tarafa dönsek biz ölüme mahkûmuz. Çünkü şimdilik istemiyerek gayrı beşerî bir rol oynuyoruz.

Cari mükâlemeye devam etmedi. Oltasını alıp yarım adanın bir başka tarafına gitti. O uzaklaşır uzaklaşmaz Sali kumun üzerinde uzandığı yerden kalktı. Oliver'in yanına geldi. Çıplak vücudunu sevdiği adamın vücuduna yapıştırarak kumlara, kendi üstüne çekti:

— Ne zaman? Ne zaman söyliyeceksin?

— Dur yahu sırası var...

Evet herşeyin sırası vardı ama, Sali'nin kıvrak vücudu elinin altında ürperirken, kadın kokusu içini gıcıklarken balık tutmanın da sırası mıydı?

Gari döndüğü zaman Sali ile Oliver'i habersiz yakaladı. Fakat hiç bozmadı. Kadınla erkek vücutlarını ayırdıktan sonra sâkin bir sesle:

— Ben, dedi, nehrin öte tarafına geçmek için bir yol düşündüm.

— Yok canım!

— Köprülerden birinin başında oyalanırken birşey nazarı dikkatimi çekmişti. Su seviyesinden biraz yukarıda bazı işa-

retler gördüğünü hatırlıyor musun? Hani tam köprü ayaklarının yanında...Bunlar (Kablo var, demir atma!) diyordu. Bu kablolar nehrin tabanını takip eder, karşı sahilde bir yere çıkar. Bir dalgıç maskesiyle, kabloya tutuna tutuna karşı tarafa geçebilirim.

Oliver cevap vermedi. Ufku seyretmeğe başladı:

— Geçebilirim yahu!

— Farzet ki geçtin. Nöbetçileri de atlattın. Karşı tarafta ne kadar zaman canlı kalacaksın? Seni bulamıyacaklar mı sanıyorsun?

— Ulan karşıya geçer geçmez, ortalıktan kaybolurum be!

— Kaybolamazsın Gari. Ne kadar uğraşsan, ne kadar becerikli olsan kaybolamazsın. Başçavuş ne dediğimi anlıyor musun? Her geçtiğin yerde öyle bir iz bırakacaksın ki, körler bile ıskalamaz

— Palavra! Ben muafım be!

— Muafiyet dediğin nedir ahbap? Muafsın anladık, ama mikrobu taşıyorsun. Karşı taraftakilerin hepsinin muaf olmadığı da muhakkak. Nehri aşmağa muvaffak olmamanı temenni ederim, çünkü geçersen buradaki âfet, orada da başlayacak.

Gari, mevzuu değiştirmek lâzım geldiğini anladı:

— Pekiyi, pekiyi! dedi. Aldırma benim sözlerime...

Sali ile göz göze geldikleri zaman kadın garip bir ifadeyle onu süzüyordu.

Fakat Gari'nin aklı fikri köprünün öbür tarafındaydı. Sali'nin Oliver'e bağlılığını bahane ederek, ortalığı bozup ayrılmak istediğini söyledi. Hem Sali, hem Oliver bu teklifi gayet samimi bir şekilde karşıladılar. Son günlerde, sanki hiçbirşey olmamış gibi hareket etmelerine rağmen kadınla Gari arasında rahatsız edici bir hava vardı.

Nihayet Gari kâfi mikdarda cephane aldı. Cephanesini bir omuz çantasına koydu. Bir tabanca ve bir tüfek seçti. Oliver'le el sıkışarak vedalaştı. Kulübenin kapısında duran kadına soğuk bir buse yolladı. Sali buseyi iade etmek ister gibi elini göğsüne kadar kaldırdı. Fakat hareketini tamamlamadı.

Oliver:

— Nereye gideceksin? diye sordu.

— Bilmem ki, belki nehir boyunca kuzeye çıkarım.

— Kablodan karşıya geçmek yok.

— Yok... Sen de gözlerini iyi aç. Başınıza bir felâket gelmesin.

— Sen de...

Gari, arkasını dönerek uzaklaştı. Kulübe ağaçların arkasında henüz kaybolmamıştı ki, Sali,nin yatak halini hatırladı. Hoş bir hâtıra... Fakat arkasına dönerek kadını bir kere daha görmeğe teşebbüs etmedi.

— Boş ver!

Ve başını çevirmeden yoluna devam etti.

VI

Gari, kıyıdaki gölgelere gömüldü, gecenin sessizliğini yırtacak silâh seslerini, makineli tüfeklerin gürültüsünü bekledi. Aptal kocakarı, karanlığa sığınıp ta köprünün karşı tarafına geçebileceğini sanmakla delilik ediyordu. Yahut ta ümitsizliğin ve insanı barsaklarından yakalayıp, imanını gevreten korkunç açlığın oyuncağı olmuştu.

Belki de gecenin karanlığına hakikaten inanıyordu. Fakat zavallı cahil, köprünün öbür tarafında bekleyen askerlerin enfra ruj projektörlü ve dürbünlü otomatik karabinalarla mücehhez olduklarını bilmiyordu; karanlıkta kalan sadece kendisiydi aptalın... Askerler her tarafı gündüz gibi görüyorlardı.

Köprü, Misisipi üzerinde yüzlerce kilometre mesafede sağlam kalan tek köprüydü. Evvelce açık bırakılan köprülerin de birçokları sonradan atılmış, sağlam kalan köprülerin sayısı büsbütün azalmıştı. Bu, batıdaki hükûmetin karantinaya devam kararını açıkça belli ediyordu. Kalan köprü başlarını tutan birlikler arttırılmış ve geçen bir senenin verdiği tecrübeyle daha da merhametsizleşmişlerdi. İlk zamanlar onlar için, nehrin doğu tarafında kalanlar, mikrop taşıması ihtimali olan Amerikalılardı. Emir böyle icap ettirdiği için, neh-

ri geçmeğe teşebbüs ederlerse, içleri sızlayarak ateş eder, vururlardı. Fakat şimdi... Şimdi durum çok değişmişti. Nehrin doğusundaki Amerikalılar sadece (nehrin doğusundakiler) ölmüş ve askerler bunları bir sene müddetle birer birer vurarak bu işin fecaatini unutmağa başlamışlar, kanıksamışlar, merhametsizleşmişlerdi.

İhtiyar kadının, köprünün öbür tarafına varmak ihtimalı yoktu. Asla böyle birşey olamazdı.

Hay aptal kocakarı hay!

Ne karşı tarafa geçebilir, ne de vücuduna yerleşmiş olan o mel'un mikroplardan kurtulabilirsin.

Gari, köprünün beton ayaklarından birinin arkasına gizlenerek bekledi. Ciddî bir tehlikeye maruz kalmayacak kadar askerlerden uzaktı. Fakat bu heriflere güven olmazdı. Askerin birinin dürbün sahasına düştü mü, herif hiç bakmaz tetiği çeker canına okurdu.

Kocakarı, orduyu Gari'nin tanıdığı gibi tanımıyordu.

Bilmesi lâzımdı aptal karının, bilmesi lâzımdı köprüyü geçemiyeceğini...

Ama kocakarı belki biliyor da umursamıyordu. Evet, kadın bulaşık sahadan karşı tarafa geçemiyeceğini, geçebilse bile ancak çok kısa bir müddet hayatta kalabileceğini biliyordu herhalde... Nehrin doğusunda, berbat bir hayat sürmeğe çalışan bedbaht insanlardan biriydi. Ölünceye kadar da bu berbat hayatı sürecekti. Başka bir ihtimal yoktu. Sefil bir hayat, sefil bir ölüm...

Ve sonunda, çürüyen, kokan cesedini kaldığı yerden alıp ta götürecek kimse bile olmıyacak. Dağ başında bir çakal ölüsü gibi...

Belki de köprü başındaki askerlerin bahşettiği ölüm, bu yavaş ve sefil ölüme bin kere şayanı tercihti.

Silâh sesi, gecenin sükûtunu bir bıçak gibi ikiye böldü. Nehrin iki sahili boyunca, donuk akisler uzandı...

Gari kımıldamadı. Bekledi. Başka hiçbir ses işitilmedi. Artık askerlerin usulünü öğrenmişti. Herifleri gündüz gözüyle kaç kere seyretmişti... Radyoaktiviteye mukavim ve hava geçirmez beyaz bir tulum giymiş olan bir asker köprü

üzerinden ilerliyecek, kadının yattığı yere gelecekti. Ayakkabısının ucuyla vücudunu dürtekliyecek, bir nebze hayat kalıp kalmadığına bakacaktı. Eğer o bir nebze hayat varsa, tabancasını kadının kafatasına boşaltacaktı. Sonra o sıska cesedi kaldırarak korkuluğun üstünden yuvarlıyacaktı. Beyaz tulumlu adam bütün bu işleri yaptıktan sonra geri dönecek, köprünün öbür başındaki kırmızı tuğlalı bir barakaya girecekti.

Gari müphem bir ses işitir gibi oldu: suya düşen bir cismin çıkardığı bir ses. Rüzgâr aksi istikametten esiyordu. Onun için duyduğuna pek emin değildi. Maamafih aç ve ümitsiz kocakarının artık hayatta olmadığı ve cesedinin akıntıya kapılıp sürüklendiği muhakkaktı.

Kadın muradına ermiş, kurtulmuştu.

Açlıktan sefaletten, ümitsizlikten kurtulmuştu...

Gari emekliyerek köprüden uzaklaştı. Biraz evvel kocakarı geçerken yatmakta olduğu çukura döndü.

Çukura beş, altı metre kala durakladı. Geceyi dinledi, etrafı kokladı. Çukuru terkettikten sonra başka bir serseri işgal etmemişti. Kadını köprüye kadar takip etmesinde hiçbir sebep yoktu. Sadece merak... Bir teşebbüsün felâketle neticeleneceğini bilen seyircinin marazî merakı... Kadının üstünde yiyecek yoktu. Bunu bir bakışta anlamıştı. Zaten kocakarının karnını doyuracak birşeyi olsa kendini köprüdeki ölüme atmazdı. Hoş, kadının yiyeceği olsa Gari elinden alırdı ya! Zaman değişmişti. İhtiyarlar ve sakatlar ellerindeki yiyecekleri gençlere ve sağlamlara kaptırmağa mahkûmdular. Vahşi orman kanunuydu bu...

Gari, kadının yolunu kesmemiş, sadece takip etmişti.

Şimdi, tarladaki çukurunda sırt üstü yatmış mehtapsız, bulutlu gecenin kasvet dolu semasını seyrediyordu. Hava sıcak ve rutubetliydi. Yapışkan ve ince bir ter tabakası vücudunu baştan aşağı sarıyordu. Hvada yağmur yağacağını gösteren bazı alâmetler vardı. Yağmurun ne ehemmiyeti vardı sanki?

Zaten hayat, yemekten, içmekten, uyumaktan ibaret bir

hayvan hayatından farklı değildi. Hayatın meseleleri basite irca edilmişti: bugünün yiyeceği nereden bulunacak? Kimden çalınacak? Silâhlı adamların tuzağına düşmemek için ne yapmalı?

Bir de solgun bir ümit vardı tabiî: karantina kalkıncaya kadar sağ kalmak ümidi...

Ordudan en aşağı bir senelik maaş alacağı vardı. Acaba tam bir senelik mi? Belki de daha fazla. Bu yaz bir ara, otuz bir yaşına basmıştı. Hangi gün olduğunu hatırlamıyordu artık. Halbuki otuzuncu yıldönümünü daha dün gibi hatırlıyordu. Hem yıldönümünü, hem de orduda on senelik hizmetini tes'it etmek için padişahlar gibi kafayı çekmişti. Halbuki o zaman kafayı çekmemiş olsa, nehrin karşı tarafındaki şanslı askerlerin arasında bulunabilirdi. O da diğerleriyle birlikte daima uyanık, daima tetikte köprü nöbeti tutardı. Ve gecenin aldatıcı karanlığına sığınıp köprüye sokulan, açlık ve ümitsizlikten divaneye dönmüş, karantinadan bıkmış, çaresiz ve muhafazasız kocakarılara ateş ederdi. İntihar etmek isteyen kocakarılara... Sonra cesetlerine tekme atar, yaşayıp yaşamadıklarına bakardı. Yaşıyorlarsa, vücutlarında tutunmağa çalışan son hayat emaresini de kafalarına bir tabanca sıkıp çıkarır, cesetlerini nehre atardı.

Dayanabilir miydi buna? İşin aslına bakılırsa şimdiki hayatından da memnun değildi. Ama ne haltedebilirdi? Kader onu bu bâdirenin içine salmıştı. Eğer öbür tarafta olsa gene kadere kapılacaktı...

Kafayı çekmemiş olsa...

Ayıldığı zamanı gün gibi hatırlıyordu. Tozlu, pis, bomboş batakhanede... Elbiseleri ve parası çalınmıştı. Yan odalardan birinde memeleri arasına kasatura saplanmış bir fahişe yatıyordu... Oda leş kokuyordu. Bombaların ve ne oldğu anlaşılmaz bir ölümün harap ettiği şehirleri göre göre herşeye alışmıştı artık. Fakat o ilk ayıldığı günü unutamıyordu. Hele âfetten sonra Şikago'nun manzarası... Bir de kız vardı; mücevherlere balta bir kız... Neydi ismi? Sali? Hayır, Sali değil. Sali, Florida'daki küçük yarımadada ortaklık zamanlarının hâtırası. Bea? Hayır o da değil... Kuzeye çıkma-

dan, Orlean'da geçirdiği dört haftanın tuzu biberiydi o... Kaplan gibi kadındı... Isırıyordu zevke gelince... Koparırcasına. Neydi küçük mücevher hırsızının ismi yahu? On dokuz yaşında olduğunu iddia...

Gari dikkat kesildi. Kulağını bir ses yalamıştı. Derhal yüzü koyun yatarak, toprağa yapıştı. Yavaş yavaş hiç gürültü etmeden silâhını doğrulttu. Bu sessiz gece içinde bir mermi sesinin bir cihan kadar büyüyeceğini biliyordu. Ceketini silâhının üzerine atarak, emniyet mandalını açtı. Gecenin karanlığı içinde birşeyler görmeğe çalıştı. Gözleriyle karanlıktan daha koyu bir gölgeyi; kulaklarıyla ihtiyatsız bir adamın ifşa edici sesini; burnuyla yabancı bir koku arıyordu.

Bir yerden bir Ağustos böceğinin sesi geliyordu.

Yabancı sesi tekrar duydu. Nehir tarafından geliyordu. Silâhını sessizce o tarafa çevirdi. Hareket eden bir karaltı seçer gibi oldu. Bu karaltı yaklaşınca üçe bölündü. Üç adam...

Üç adam sessiz yürümeğe çalışıyorlar. Fakat kendilerini belli ediyorlardı. Gari heriflerin hareketini takip etti. Lâkin teşebbüse geçmedi. Bekledi. Kendi bulunduğu tarafa gelmediler. Gari sinirlerini biraz gevşetti.

Üç gölge köprüye yaklaştılar. Beton ayağa yaklaşınca el ve dizleri üzerinde yürümeğe başladılar. Gari'nin görüş sahasından çıktılar. Gari silâhını indirerek bir nefes aldı. Heriflerin maksatlarını anlamıştı. Bunlar askerlerin silâh sesine gelmiş leş kargalarıydı. Cesedin üstünde birşeyler bulacaklarını ümit ederek, onu soymağa gelmişlerdi. Bu iş bir netice vermeyince yollarına devam edeceklerdi. Fakat onlar gidinceye kadar ihtiyatı elden bırakmadı.

İnsanlar, kadın, erkek, çocuk, hepsi sevkitabiîlerine göre yaşıyorlardı. Bu bir sene içinde vahşete dönüş çabuk olmuştu. Bu vahşet içinde kurnazlık, açıkgözlülük en mühim müdafaa ve taarruz vasıtası olmuştu. Gari, güneyden kuzeye kadar uzanan son seyahatinde, münzevî soyguncuların tek başlarına çiftliklere baskın yaptıklarını ve tehlikeli teşebbüslerinde muvaffakiyet ihtimali pek az olmasına rağmen, gene de çok defa muvaffak olduklarını görmüştü. Halbuki, silâhlı çeteler baskın yapmak için çiftliklere hücum eder,

ateşe verir, ancak kendi saflarından dört beş kişinin hayatı pahasına istediklerini elde ederlerdi.

Gari, Alabama'daki iri yapılı, mütebessim zenciyi hatırladı. Zenci onu mütevazı yemeğine davet etmiş, misafirperverlik göstermiş, kuzeye doğru yayılmış zencilerden sakınmasını söylemişti. O gece Gari yatarken, bermutad tabancasını bacaklarının arasına saklamıştı. Uykusu sırasında bir patırtı duydu. Hiç kımıldamadan hafifçe gözlerini açtı. Gecenin alaca karanlığında zencinin iri gövdesinin kendisine yaklaşmakta olduğunu farketti. Dağ gibi herifin elinde iri bir kama esrarengiz bir ışıkla donuk donuk yanıyordu. Gari kımıldamadı. Bütün sinirleri gergin ve alesta, bekledi. Zenci yanına yaklaşıp ta kamayı kaldırırken, Gari battaniyenin altında, bacaklarının arasında tuttuğu tabancasını ateşledi. Dev zenci, neye uğradığını anlayamadan önce büküldü. Fakat hemen ölmedi. Kamasını saldırmağa çalıştı. Gari bir daha, bir daha tetiği çekti. Herif bir öküz gibi böğürerek yıkıldı. Birkaç ispazmoz geçirdi ve geberdi.

Gari, Alabama'da gördüğü bir başka manzarayı hatırladı. On kadar kadın ve çocuk, metrûk bir tarlada dolaşıyor, yerden birşey toplayarak ellerindeki torbalara dolduruyorlardı. Merak ederek sordu: çekirge topluyorlardı; yemek için... Neden olduğunu pek anlıyamadan, üstünde taşıdığı bütün erzakı onlara verdi ve akşama kadar yiyecek birşey bulamayınca kendi kendine küfretti.

Tenesi civarında, yarım düzine kadar askerle karşılaştı. Kendisi gibi onlar da, bir sabah kendilerini nehrin bu tarafında ve felâket içinde bulmuşlardı. Reislik eden asker, Gari'ye onlara iştirak etmesini söyledi:

— Yok anam. Kalabalıkta iş yok. Daha bir kilometre yerdeyken yaklaştığınızı duydum. Günün birinde nasıl olsa hepiniz vurulacaksınız. Hem yedi kişiyi beslemek altı kişiyi beslemekten zordur.

Asker bozuldu:

— Sen bilirsin, dedi.

Sonra, Gari'nin Florida'daki küçük yarımadada temin

ettiği iyi besili, sıhhatli, güneşten yanmış vücuduna bakarak:

— Nerede kışladın? diye sordu.

— Teksas'ta. Sığır dolu.

— Ne diyorsun be? Teksas nehrin öbür tarafında. Çocuk mu kandırıyorsun?

— Ha! Öyle mi? Belki de Arkansas'tır. Coğrafyadan anlamam ki neresi olduğunu bileyim.

— Kendini açıkgöz sanıyorsun değil mi? Babalık bir daha yolumuz karşılaşmasın. Hele üstünde yiyecek taşırsan... Ciğerini sökerim senin.

— Elinden geleni arkana koyma asker. Ama sen kabadayılığı bırakıp ta, biraz kafanı kullansan iyi edersin. Yoksa bir gün seni de tencereye atarlar.

Gari sert toprakta yerleşerek silâhını sol kolundan sağ koluna aldı. Bu vaziyet daha kaç ay, kaç sene devam edecekti? İlk yağmur damlaları yüzüne düştü. Derhal silâhını ceketinin altına sakladı. Yağmur artınca söylenerek kalktı ve dere kenarına bir ağaçlığa doğru yürüdü.

VII

Alnındaki ter damlalarını silerek bekledi. Herifler iyice yaklaşmışlardı. İçi rahat değildi. Arka taraftaydılar. Sürüne sürüne ve gürültü yapmamağa çalışarak gittikçe yaklaşıyorlardı. Hareketlerinde cesaretten eser yoktu. Fakat kendisi yalnızdı. Onlar üç kişiydiler. Sayı cesaretin yarısıdır. Dizlerinin arasındaki şişkin cisme sarılarak, sinirleri gergin, sabırsızlıkla bekledi.

— Kımıldama!

Gari, sahte bir hayretle doğruldu. Bir ölüm hareketsizliğiyle kaldı. Sesin sahibinin meydana çıkmasını bekledi. Ses beklediği gibiydi. Sinirli. Korkak. Fakat buna rağmen gene de efelik taslar gibiydi. Çünkü herifin elinde silâhı vardı. Bu silâhı oturan adamın sırtına dayamıştı. Üç kişiydiler. Üç kişi oldukları yaklaşırken belliydi. Sayılarını belli

edecek kadar aptalca sokulmuşlardı. Gari, arkası onlara dönük beklemiş, hareketlerini kolayca takip etmişti.

— At silâhını!

Gari silâhını birkaç adım ileriye attı. Üç kişi olmaları lâzımdı. Üç leş kargasını dere boyunca ilerlerlerken görmüştü. Geceye doğru köprünün yakınında olmaları lâzım geldiğini hesaplamıştı. Onları bir hafta evvel ilk gördüğü yerden beri, ayrı ayrı fakat muvazi istikametlere ilerlemişlerdi. Heriflerin izini bazan kaybediyor, bazan buluyordu.

Sinirli ses:

— Ayağa kalk! diye emretti. Yavaş...

Gari itaat etti. Yavaşça kalktı ve ellerini havaya kaldırdı. Derhal, sıska, sinirli bir çift el üstünü aradı. Bu ikinci adam olacaktı.

— Arama... Hiçbir şeyim yok.

— Sus lan!..

Gari'nin silâhı alınmış olduğu için şimdi herif daha kabadayı olmuştu.

Eller bütün vücudunu dolaştı. İkinci adamın sesi yükseldi:

— Herifin hiçbir şeyi yok Hari.

Sol tarafında ayak sesleri oldu. Eli silâhlı bir adam ön tarafa geçti. Gari leş kargası Hari'yi bir bakışta tanıdı. Fakat gözleri elindeki silâha takılınca alâka ile doğruldu.

Hari:

— Kıpırdama ulan! diye parladı.

— Bu silâhı nerede buldun? Ben hiç böyle silâh görmedim. Ne marka?

— Sana ne be?

Silâhın namlusuyla yerdeki şişkin cismi gösterdi:

— Nedir o?

— Sana ne u...

Tamamlayamadı. Silâh doğrulmuş, midesine çevrilmişti.

— Dalgıç takımı, dedi.

— Dalgıç takımını ne yapacaksın?

Gari, şüphe uyandıracak kadar tereddüt ettikten sonra:

— Hiç. Buldum, dedi.

— Doğru söyle ulan.

— Şey, bir yerden aldım. Bir dükkândan...

— Çekil oradan. Bu tarafa geç.

Gari herifin gösterdiği tarafa on adım kadar ilerledi. Şimdi her üç adam karşısındaydı. Hari'den başkasının silâhı yoktu. Mektepli çocuklar gibi çekingen, fakat vahşi bir halleri vardı. Karaktersiz, aşağılık insanlar olduğu belliydi. Her üçünün de elbiseleri paçavra halindeydi. Üçü de pis kokuyordu.

Hari silâhını gene Gari'ye doğru tutarak, ikinci adama işaret etti:

— Bak bakalım Suli!

Suli ilerledi. Ne olduğunu bilmediği için nasıl bakacağını da bilmiyordu.

— Bu işe yaramaz Hari!

Söyleyecek başka şey bulamamıştı.

— Aç bakalım. Görelim.

Herif açtı. Acemi elleri ne yapacağını şaşırıyordu. Hari o tarafa ilerledi.

— Gaz maskesine benziyor be!

— Gaz maskesi değil. Dalma takımı.

— Ne yapacaksın bu dalavereyle?

— Bilmem. Buldum...

Hari tabiî inanmadı:

— Nerede buldun? Hangi dükkân satar böyle dalavereyi be? Kes yalanı, kırarım çeneni.

Yerde açılmış duran takıma bir tekme attı.

— Yalan söylemiyorum be... Hem vurma ulan!.. Gözlük camını kıracaksın.

— Sana ne be? İstersem kırarım. Burada patron benim. Benim dediğim olur. Söyle haydi: nereden aldın bunu?

— Şehirde bir mağazadan aldım. Balık takımları, botlar filân satan bir dükkândan... Vitrindeydi aldım.

— Ulan niye aldın? Zehirli gaz mı bekliyorsun? Dalma takımını ne yapacaksın?

— Bilmem... Bunu batan gemilere gitmek için suyun altında takarlar.

— Gaz maskesine benziyor be!

Diğer iki heriften biri atıldı:

— Hari...

— Ne var?

— Anladım bu herifin, bu dalevereyle ne yapacağını.

— Söylesene be!

— Bunu takıp nehrin öbür tarafına yüzecek...

Hari istihza ile bir arkadaşına, bir de Gari'ye baktı:

— Öyle şey olur mu ulan, dedi, görürler.

— Yok be! Suyun dibinden gidecek. Bu kutuyu görüyor musun hava var bunun içinde hava... Oğlan nehrin dibinden yüzecek Hari!

Hari şaşkınlıktan muvazenesini kaybederek kıç üstü oturdu. Başçavuş kımıldamadan ona bakıyor, fikrin herifin kafasına nasıl yavaş ve geç girdiğini görüyordu. Tamamen anladıkça leş kargasının yüzünde bir hırs belirdi. Bu maske çok işe yarardı be!

— Vay hergele vay! Ulan nasıl oldu da ben bunu düşünemedim?

Gari son şüpheleri gidermek için müdahale etti:

— O benim yahu... Ben buldum, vermem be...

Hari yerinden fırladı. Elindeki silâhı Gari'ye çevirerek:

— Sus lan, dedi. Vermeyip te ne halt edebilirsin? Ben ne dersem onu yaparsın anladın mı? Bana yalan söyledin ha?

— İstersen elindeki silâhla değişirim Hari... Anlaşabiliriz.

— Ne anlaşması be? Hem silâhı, hem maskeyi alıyorum. Daha bir diyeceğin var mı?

Hari, silâhı üçüncü arkadaşına vererek, maskeyi başına geçirdi. Doğru sahile koştu. Suya girdi. Fakat su boyunu geçtikten sonra ayağı yerden kesiliyor ve akıntı alıp götürüyordu. Birkaç kere denedi. Sonuncusunda az daha akıntıya tamamen kapılıyordu. Kıyıya döndü. Elbiselerinden vıcık vıcık su ve çamur akıyordu. Maskeyi kafasından çıkarınca karşısındaki Gari'yi kahkahayla güler buldu.

— Ne gülüyorsun ulan hayvan?

— Sana gülüyorum. Boş ver Hari. Ver benim takımlarımı. Sen karşıya geçemezsin.

— Sen geçebilir misin yani?

— Tabiî geçerim, yoksa bu dalavereyi buraya kadar getirir miydim?

Gari herifi kuşkulandıracak kadar bekledikten sonra:

— Ama, bu işin usulünü sana söyliyeceğimi sanıyorsan aldanıyorsun, dedi.

Herifin kanı tepesine çıktı. Silâhı kaptığı gibi Gari'nin üstüne yürüdü:

— Ulan seni parça parça doğrar gene konuştururum be! Kahpenin oğlu.

Gari korkmuş göründü. Biraz tereddüt etti. Nihayet mecburen söylüyormuş gibi maksadını ifşa etti. Hari takımı tekrar başına geçirdi ve suya daldı.

O sırada Gari nehre doğru bakan adamın elindeki tüfeği çekti aldı:

— Bu sana yakışmıyor evlât. Ver bakalım.

Herif tek kelime söyliyemedi.

Hari suya gireli epeyce olmuştu. Üçüncü adam Gari'ye dönerek:

— Baksana arkadaş, dedi, sana birşey soracağım.

— Sor.

— Hari'ye yutturdun, ama ben yutmadım. Senin üstüne vardığımız zamandanberi seni kolluyorum, sen askersin değil mi? Belki de deniz piyadesi... Halinden belli. İsteseydin on kere alırdın bu tüfeği Hari'nin elinden. Neden almadın?

— Birinin nehri geçmeğe teşebbüs etmesini istiyordum. Bir haftadır sizi takip ediyorum. Beni yakalayıp ta dalgıç takımını elimden alasınız diye.

— Onu anladım ama, neden kendin geçmedin?

— Heriflerin kabloyu bekleyip beklemediklerinden emin değilim. Ne diye tuzağa düşeyim. Hari geçmeğe muvaffak olursa, başka bir zaman, başka bir köprüden ben de geçerim.

— Geçemezse?

— O zaman askerler kablo başlarını tutuyorlar demektir. O zaman başka bir yol arar bulurum.

Sonra hiçbir şey konuşmadan beklediler.

Birdenbire, bütün gökyüzü, göz kamaştıran bir ışıkla aydınlandı. Her taraf gündüz gibi olmuştu. Gari yüzü koyun yere kapandı. Diğerleri:

— Ne bu yahu? diye bağırarak, ayağa kalktılar.

Gari:

— Yatın ulan aptallar! diye bağırdı.

Sözünü bitirmeden bir silâh sesi işitildi. Hemen arkasından biraz daha aşağıda bir yerden, bir makinelinin sesi muntazam fasılalarla geceyi parçaladı. Diğer bir makineli de ateşe başladığı zaman birçok piyade tüfeği de ateş ediyordu. Bütün silâh sesleri karşı kıyıdan geliyordu. Müthiş bir muharebe oluyor gibiydi. Emirler, düdükler duyuldu. Makineliler sustu. Bir piyade tüfeği geciken bir mermi ile bu patırtının son noktasını koydu.

Gökten, asılmış bir kandil gibi, yavaş yavaş inen beyaz, parlak ışık nihayet söndü. Gece bütün sessizliği ve karanlığı ile tekrar her tarafa hâkim oldu.

İki adam Gari'ye sokuldular:

— Bu neydi yahu?

— Dostumuz Hari'nin cenaze töreni. Herif nehri geçti yani...

— Vurdular mı onu?

— Balık mı avlıyorlar zannettin?

— Ya o parlak ışık neydi?

— İşaret fişeği. Her halde kablonun öbür ucunda bir tökezleme teli var. Hari tele dokununca fişeği ateşledi. Demek ki herifler tel çekmişler. Bunu unutmamak lâzım. Aferin Hari'ye, hakikaten geçebildi karşıya. Onda okadar yürek olacağını zannetmiyordum, doğrusu.

Gari düşünüyordu. Nehrin bütün kıyısı boyunca tel çekemezlerdi ya! Herhalde yalnız zayıf noktalara, köprü başlarına kablo ağızlarına çekmiş olacaklardı. Peki ama neden kabloları kesip bu işi kökünden halletmemişlerdi? Bunun bir tek sebebi olabilirdi: bu kablolar kullanılıyordu...

Bu kabloları kullanabilecek bir tek mevki vardı: Pentagon binasının yeraltı kalesinde mahpus askerî makamlar... Demek ordunun doğu ve batı gurupları muhabere halindeydiler. Bu akşamki hâdiseler istikbale ait bazı plânlarını değiştirmesini icap ettiriyordu. Bir defa, sağlam bırakılan bütün kablo ağızları tam bir titizlikle muhafaza ediliyor olmalıydı. Hari'ye yaptırdığı tecrübeyle iki şey öğrenmişti: demek ki karşıya geçmek kabildi. Ve demek ki karşıdakiler böyle bir ihimali düşünmüşlerdi.

Gari güneş doğmadan uyandı. Derhal oradan uzaklaştı. Gün ışığında böyle bir yerde yakalanıp ta askerlere hedef olmak niyetinde değildi. Hari'nin çantasındaki cephaneleri ve bir kutu kibrit aldı. Uyuyan iki herife son bir defa daha baktı ve uzaklaştı.

VIII

Kış vakitsiz bastırdı. Kuzey'den, Kanada ovalarından gelen soğuk bir rüzgâr birdenbire her tarafı kapladı. Ağaçlıklar arasındaki su birikintileri ince bir buz tabakasiyle kaplandılar. Sabaha karşı kar başladı ve bütün gün devam etti. Gari metrûk bir otomobilin arka koltuğunda büzülmüştü. Yağmakta olan karı seyrederken, bu mevsimde ne halt edip te kuzeyde kaldığına kızıyordu. Kafasını kullanıp, geceler serinlemeğe başladığı zaman güneye doğru yol alması icap ederdi. Buralarda kalmakla enayilik etmişti.

... tüfek sesini işitir işitmez, kendini otomobilin zeminine attı. Dizleri üzerine düşerek çamurlu arka pencereden dışarıyı gözetledi.

Ufak tefek birisi nefes nefese, sendeleyerek onun tarafına, metrûk otomobile doğru koşuyordu. Arada sırada arkasına aceleyle bakıyor, süratini arttırmağa çalışıyordu. Gari koşanın arkasına baktı ve takip eden iki adamı gördü. Her ikisinin elinde silâh vardı. Bir tanesi hem koşuyor hem silâhını doldurmağa çalışıyordu.

Gari tüfeğine sarılarak otomobilin kapısını açtı. Kendisi arka koltukta yumularak gizlendi. Kaçan, arabaya doğru geldi. Ne Gari'yi ne de kapının kendi kendine açıldığını farketmemişti. Gari silâhını hazırladı. Takip eden herifler bir fasıl daha ateş ettiler, fakat koşarken nişan alamadıkları için isabet ettiremediler. Lâkin bu silâh seslerine, önde kaçmakta olan bir çığlıkla mukabele etti.

Gari'nin gözleri büyüdü: bu, bir çocuk, bir kız çocuğu idi.

Küçük kız arabaya vardı. Yorgun ciğerlerinden her nefesi bir hırıltı halinde çıkıyordu. Kendini açık kapıdan içeri attı, yere kapandı. Gari uzanarak kapıyı çekti. Kız, deli gibi dönerek Gari'yi görünce, korkunç bir çığlık daha attı. Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. On iki yaşından fazla yoktu.

— Sus kız, korkacak birşey yok!

Kız cevap vermedi. Veremedi. Ama susmadı da. Hem hıçkırıyor, hem inliyordu. Gari sol elini uzatarak yavaşça kapının camını indirdi. Adamlar yan yana geliyorlardı. Bir iki saniye sonra arabanın yanında olacaklardı.

Gari, küçük kıza:

— Sakın başını kaldırma, dedi. Ben onların hesabını görürüm. Sana birşeycik yapamazlar.

Arka kapı şiddetle açıldı. Kız bir çığlık daha atarak köşeye büzüldü.

— Yakala...

Gari soğukkanlılıkla tetiği çekti. Mermi herifin açık ağzının içine girdi. Saçmalar, herifin kellesini boynundan, kör bir bıçakla kesilmiş gibi gayri muntazam bir hatla, koparara ayırdı. Gari dizinin üzerinde doğrulurken açık kapıdan silâhın namlusunu çıkararak ateş etti. İkinci herifin son adımı yarım kaldı. Havada iki büklüm oldu. Ne olduğunu anlayamadan Gari bir daha ateş etti. Adamın karnı delik deşik, yüzü paramparça idi.

Gayet sâkin, bir an bekledikten sonra başka gelen olmadığını da garanti eden Gari, ayağı ile otomobilin içine düşen kafayı dışarı itti. Bunu yaparken kıza göstermemeğe gayret ediyordu.

Camı kaldırdı ve arkasına yaslandı. Küçük, büzüldüğü köşede hâlâ öylece duruyordu. Hiç kımıldamamıştı. İsterik, asabî bir şekilde hıçkırıyordu. Gari bu hıçkırıkların sona ermesini bekliyordu. Kız pek yavru idi. Tokatlamak yahut ağzını tıkamak aksi tesir uyandırabilirdi. Teskin edinceye kadar bir saat uğraştı.

Nihayet, ona kötülük yapmak niyetinde olmadığını anlatabildi. Onu ağlamaktan vazgeçmeyi, başına gelenleri anlatmayı güçlükle ikna etti.

Kızın ismi Sandi idi. Sandi Hofman. On iki yaşındaydı. Annesi, babası ve iki erkek kardeşiyle «şurada» çiftliklerinde yaşıyorlardı. Gari, o civarda hiçbir çiftlik hatırlamadığına göre, «şura» nın bir hayli uzak olduğuna karar verdi. Bu sabah, Sandi ve Li - on beş yaşındaki ağabeysi - tavşan vurmağa çıkmışlardı. Babalarının evden uzaklaşmamalarını tenbih etmesine rağmen biraz uzaklaşmışlardı. Aslında bir tehlike olduğuna pek inanmıyorlardı. Zira çiftliği yağma etmeğe gelenlerin haddi hesabı yoktu ama, bunların iki küçük çocuğa dokunacaklarını akıllarına bile getirmezlerdi. Evden bir hayli uzaklaştıkları halde, hiçbir tavşana rastgelmediler.

Li, önde gidiyor, içinde tavşanlar saklanabileceği bir fundalığı araştırıyordu. İşte o zaman üç adam üzerlerine atıldılar. Li, tüfeğini kaldırarak derhal boşalttı. Heriflerden biri göğsünü tutarak yuvarlandı. Bir diğeri silâhıyla mukabele edince, Li gık bile diyemeden olduğu yere çöktü.

Sandi korkudan kaçmağa başladı. Nekadar zamandan beri koştuğunu bilmiyordu.

— Şimdi ne yapacağız?

— Bilmem, düşünelim biraz Sandi.

Bu durumdan istifade etmesi mümkündü.

Evvelâ, kızı bırakıp gitmesine imkân yoktu. Biraz büyük olsa, yahut erkek olsa... Haydi neyse. Fakat şu yaşta bir kız... Diğer taraftan güney sıcak bölgelere gitmesi uzun zamana ve karda kışta yorucu bir seyahate bağlıydı. Fakat burada kalır ve sıcak bir yuva, her gün yiyecek yemek bulursa işler tıkırına girerdi. İşte bu iş için Sandi, hattâ ölü ağabeysi işe yarardı. Bu işi denemeğe değer buldu:

— Evvelâ Li'yi bulalım, dedi. Sonra da evi ararız.

— Fakat ben evin nerede olduğunu bilmiyorum.

Gari avucunu kızın başına koydu. İpek sarı saçlarını örten yün takkesiyle oynadı:

— Ben bulurum, dedi, sen benim asker olduğumu bilmiyorsun galiba...

— Sahiden asker miydiniz?

— Tabiî. Almanların canına okudum.

— Ya Japonların?

— Onların da. Haydi şimdi gidelim.

Otomobilin öbür tarafındaki kapısını açtı. Kızın çıkmasına yardım etti. Cesetleri küçüğün görmemesine gayret ederek kar üzerinde ilerlediler. Ayak izlerini takip etmek suretiyle kızın bir aralık saklanarak, adamları atlatmak istediği koruluğu çabucak buldular. Ağaçlar arasında karmakarışık izleri takip etmektense, koruluğun etrafında geniş bir kavis çizdiler; kızın ve peşinden iki adamın koruluğa girdikleri yeri buldular. Biraz sonra da ileride, kar üzerinde koyu bir leke gibi duran küçük cesedi gördüler.

— Sen burada bekle, ben gidip Li'yi alayım.

Kız bir ağaca yaslanarak bekledi.

Küçük Li Hofman'ın vücudunun bir tarafı elbiselerinden soyulmuş ve etinin bir kısmı bıçakla kesilerek alınmıştı. Gari yumruklarını sıktı. Dişlerinin arasından:

— Analarını sattığım köpekler! dedi. Köpoğlu köpekler...

Ama bir gün işlerin bu hale geleceği de muhakkaktı. Karantina daha uzun sürdüğü takdirde vaziyet daha da vahamet kesbedebilirdi. Şimdi de... Al başının belâsını...

Çocuğun üstüne eğildi, elbiseleriyle bütün vücudunu sardı. Parçalanmış ve eti koparılmış yerlerini gizledi. Çocuğun cesedini sol omuzuna attı. Silâhını da sağ elinde, dipçik kolunun altında ateşe hazır tutarak Sandi'yi çağırdı. Kız koşarak geldi:

— Li... Li ölmüş mü?

— Evet... Haydi eve götürelim onu.

Kızın dudakları titriyordu. Beklerken ağlamıştı:

— Ev nerede, bilmiyorum ki...

— Yooo! Ağlamak yok. Ben sana evi bulurum demedim mi? Sen yalnız benim sorduklarıma cevap ver. Sizin çiftliğinizde ambar, silo filân gibi yüksek binalar var mı?

— Var tabiî...

— Peki, şimdi çiftlikte ateş yanıyor mu acaba?

— Yanmaz olur mu? Üşürüz sonra...

— Öyleyse kolay, Sandi.

İleride gözüne ilişen bir tepeye doğru ilerledi. Kız paçasından tutarak onu takibe koyuldu. Bakışlarını adamın omuzundaki, bohça gibi sarılıp, sarmalanmış cesetten uzağa çevirmeğe çalışıyor, fakat gözleri daima o tarafa kayıyordu.

Tepeye çıktıkları zaman uzakta bir ince duman yükseldiğini görünce kız korkunun, neşenin, ümidin doğurduğu bir heyecanla ellerini çırptı:

— İşte! İşte! Ambarın damı da görünüyor... diye bağırdı.

Eve yaklaşınca, Gari kapıya sokulmadan kızı koşarak önden gönderdi. Sandi sonsuz bir sevinçle annesine, babasına bağırarak eve doğru koştu. Gari bir çitin arkasından döner dönmez, Hofman:

— Dur! Oradan ileriye geçme, diye emretti.

Sesi sert ve soğuktu. Gari cevap vermeden bekledi. Hofman bahçe kapısının önünde duruyordu. Elinde eski bir av tüfeği vardı. Arkasında, evin kapısı önünde, karısı, Sandi ve daha küçük bir çocuk görülüyordu. Kadının yüzüne korku bir sis gibi çökmüştü. Yabancıya değil, onun omuzundaki cesede bakıyordu.

— Çocuğu yere bırak. Silâhını da...

Gari her ikisini de bıraktı. Birkaç adım geri gitti.

Hofman, kırmızı yüzlü, orta yaşlı bir adamdı. Gözleri berrak ve keskin, yüzünün ifadesi şüpheci ve ihtiyatlıydı. Çocuğa yaklaştı, silâhın namlusunu Gari'den ayırmadan diz çöktü.

— Metin olun, çocuğun başına çok fena şey geldi.

Hofman, yiyecekmiş gibi ona baktı:

— Ne demek istiyorsun?

— Çocuğu çok güç bulduk. Ancak kız yolu gösterdikten

sonra... Açtığınız zaman anlıyacaksınız. Dikkat edin karınız görmesin.

Adam, aynı hiddetle fakat biraz daha meraklı yan yan giderek evle çocuğun arasına girdi. Titreyen ellerle çocuğu örten paltoyu açtı. Önce oğlanın cansız yüzüne baktı. Sonra gözlerini vücudu üzerinde gezdirdi.

— Allahım!

Başını kaldırdı. Bir sual soracakmış gibi ağzını açtı. Fakat sesi çıkmadı. Konuşamıyordu. Nihayet:

— Bunu... kim yaptı? diyebildi.

— İki namussuz köpek. Kızı da yakalamak üzereydiler ki, ben yollarına çıktım.

Hofman ağlıyordu.

— Allah şahidim olsun ki, herifleri yakalarsam...

Gari sözünü kesti:

— Artık onlara birşey yapamazsın. Ancak belki leşlerine tükürebilirsin. Yollarına çıktım, dedim ya...

— Sen mi?

Gari, dalgıç takımının yerine aldığı silâhı gösterdi:

— Bu da vardı.

Çiftçi görmeyen gözlerle bir müddet Gari'yi süzdü. Sonra küçük cesedin üzerine paltoyu gene sardı ve kucakladı.

— Silâhları getiriver...

Gari iki silâhı alarak eve doğru Hofman'ı takip etti.

— Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

— Teşekküre lüzum yok. Kim olsa aynı şeyi yapardı.

— Olsun. Gene de sana çok şey borçluyum.

— Tesadüfen orada bulundum.

Bir müddet konuşmadılar. Sonra Gari:

— Müsaade ederseniz, dedi, ben artık yoluma gideyim. Zannederim, benim yapabileceğim birşey kalmadı burada...

Hofman hayretle:

— Dur yahu, dedi, ne gitmesi. Dur biraz... Seni böyle göndermem. Sana büyük borcum var.

— Boş ver canım. Bana borçlu filân değilsin.

— Olmaz, olmaz! Hiç olmazsa otur, bir sıcak yemek ye. Allah biliyor ki, bu kalleş dünyada elimizde birşey kalmadı.

Ama, yiyeceğimiz gene de var. Çok şükür. İstediğin kadar yiyebilirsin.

Yemekten sonra Hofman, çocuğu gömmek üzere karla örtülü bir tepeye götürdüğü zaman, Gari'nin yardım teklifini reddetti. Fakat Gari gelmekte israr ederek, hiç olmazsa o meşgulken etrafı kolaçan edeceğini söyledi. Beraber gittiler.

Adam küçük mezarı sessizce kazarken, Garı hiçbir şey söylemedi. Mezar hazır olduktan sonra ailenin diğer efradı da yanlarına geldi. Hofman İncilden dualar okuyordu.

Gari tuhaf bir hisle sarsıldı. Uzun zamandanberi ilk defa gömülen bir ölü görüyor, çoktandır ilk defa bir ölüye dua edildiğini işitiyordu.

Öldükleri yerde kalan, bir çakal leşi kadar hürmet görmiyen milyonlarca insanı hatırladı. Bu duaya iştirak etmek istiyor... Fakat dili varmıyordu. Kim için, hangi ümit için dua edecekti?

Gari bunları düşünürken tepenin üzerinde bir sağa bir sola yürüyor, civar tarlaları tarassut ediyor, bu hareketinin Hofman tarafından görülmesine bilhassa dikkat ediyordu.

Hofman, Gari'nin bu faaliyetini gözden kaçırmadı.

Aslında Gari, çocuğun ölümünden dolayı herhangi bir merhamet hissi duymuyordu. Neden duysun? Onda ölüye acıyacak, merhamet edecek bir kalp kalmış olmasına imkân mı vardı? Zaten çocuğu tanımıyordu bile...

Fakat Florida'daki balıkçı kulübesini terkettiğinden beri ilk defa karnı bukadar doymuştu. Keyfi de yerine gelmişti. Utanç ve vicdan azabı gibi hislere kapılmadan, soğukkanlılıkla bir rol oynuyor, bu rolü sayesinde sıcak bir dam altı, günde birkaç defa sıcak yemek temin etmeğe uğraşıyordu.

Ertesi sabah Hofman, kahvaltı esnasında bazı sualler sorarak konuşmağa başladı:

— Sandi, senin asker olduğunu söyledi. Doğru mu?

— Evet. Şikago'da Beşinci Orduya bağlıydım. Ama bombardımandan sonra karşı tarafa geçmeme müsaade etmediler.

— Domuzlar kimseyi geçirmiyorlar zaten. Birkaç tanıdık denediler ama... Boşuna... İyi nişancı mısın?

Gari samimiyetle ve haklı olarak:

— Evet, dedi, çok iyi nişancıyım. Neye sordun?

— Sana bir iş teklif etmek niyetindeyim de... Sana olan borcumuzu unutamam.

Gari tebessüm etti:

— Bana bir borcunuz yok. Kaç kere söyledim. İşe gelince: ben çiftlik denen şeyi hayatım boyunca ancak uzaktan gördüm. İnek sağmasını bile bilmem.

— Zaten senden böyle birşey de beklemiyorum. İşin o tarafını biz hallederiz. Vakıa, önümüzdeki kış, işimiz biraz ağır olacak, hem Li de yok ama... Biz gene idare ederiz. Sen işin askerlik tarafına bakarsın.

— Anladım.

— Bize muhafızlık, nöbetçilik edersin. Burada gün geçmez ki bir serseri bizi soymağa kalkışmasın. Neredeyse, üstümüzden derimizi soyacaklar. Ben hem çiftliğin işlerine, hem de korunma işine bakamıyorum. O senin işin olur. Hırsızları, serserileri evin yanına yaklaştırmamak...

— Bilmem ki... Kışı güneyde, deniz kenarında geçirmek niyetindeydim.

— Sana para veremeyiz, paramız yok... Hoş, olsa da versek, gene de senin işine yaramaz. Kullanamazsın. Fakat sıcak bir yuva ve günde üç öğün sıcak yemek verebiliriz. Ayrıca, şayet seni ilgilendiriyorsa, muhtaç bir aileye yardım etmek keyfiyeti var. Tanrı bunu mukabilsiz bırakmaz.

— Kalmak isterdim ama...

Sandi, ipek sarı saçlarını sallayarak lâfa karıştı:

— Kuzum, kalın ne olur?

Nihayet bukadar israr karşısında çaresiz kalmış gibi Gari kabul etti:

— Peki, dedi, kalayım. Hiç olmazsa bahara kadar. Sonrası Allah kerim...

Hepsi birden sevinerek teşekkür ettiler.

Bir saat sonra odasındaki aynada taze traş olmuş yüzünü seyreden Gari, aynadaki aksine:

— Başçavuş Rusel Gari, dedi, çok numaracısın vesselâm. Nereye gitsen işini uydurursun.

Gari, çiftlik binalarının etrafındaki araziyi iyice tetkik etti. Yalnız bir taraf kapalı kalıyor ve yaklaşan soyguncuları gizleyecek bir durum arzediyordu. Samanlığın öbür tarafında arazi dik bir meyille iniyor ve mer'a halinde bir kilometre ilerdeki donmuş dereye kadar uzanıyordu. Bu taraftan yaklaşan birisi pek güç göze çarpar, hele samanlığı da siper alırsa evin çok yakınına 'kadar sokulabilirdi. Gari samanlıktan bulduğu balya teli ile bu kısma birkaç sıra tökezleme teli gerdi. Tellerin gerilmesiyle ihtizaz edebilecek çıngıraklar koydu. İlk yağacak kar bütün telleri kapayacak ve bu tertibatı bütün yabancıların gözlerinden gizliyecekti.

Tecrübesine istinaden, tehlikeli soyguncuların gece geldiklerini bildiği için gündüzleri uyuyor, geceleri nöbet tutuyordu. Geceleri çiftliğin etrafını, civar tarlaları dolaşırken, kendisinin de birçok defalar tatbik etmiş olduğu her çeşit hileye karşı hazırlıklı bulunuyor, karşısına çıkacak adamların da nekadar aç ve kurnaz olduklarını bildiği için her tehlikeyi göze alabilecek durumda olduklarını unutmuyordu.

O gece, Gari muhafızlığına başladıktan sonra ev halkı rahat uykularına kavuşmuştu. Hofman gene eskisi gibi, bir tıkırtı duyar duymaz derhal yatağından dışarıya uğruyor. Fakat sonra Gari'nin mevcudiyetini hatırlayarak rahatına bakıyordu.

Bir akşam Gari, gece basmadan her tarafı kolaçan ettikten sonra eve döndü. Sandi radyonun düğmesini henüz kapatmıştı. Şeffaf istasyon tablosunun ışığı henüz sönüyordu. Gari şaşırarak:

— Ne? diye bağırdı. Bu dalevere çalışıyor mu?

— Tabiî. Bilmiyor muydun? Çalışıyor tabiî... Fakat programları on para etmez.

Gari bu sözleri söyleyen Hofman'ın elindeki gaz lâmbasına, sonra radyoya bakarak:

— Ama nasıl olur yahu? diye sordu. Elektriği nereden buluyorsunuz?

— Yel değirmeninden. Li'nin marifeti. Nasıl yaptıysa, yeldeğirmenine bir jeneratör bağladı. Rüzgâr eserse radyo da çalıyor. Ama bazan pek sönük...

Gari gözlerine inanamıyordu:

— Bir radyo ha? Vay anasını! Evde bir radyo var da benim haberim yok. Çalabilirim değil mi?

— Tabiî. Yalnız pek fazla açmazsan iyi olur. Karımın uykusu hafiftir.

— Tabiî... Tabiî... Merak etme.

— Hayırlı geceler.

Hofman odadaki yegâne gaz lâmbasını alarak, yatmağa gitti. Arkasından da Sandi...

Gari gözlerine inanamıyordu. Ellerinin altında radyo, sanki bir canlı mahlûk gibi sıcak ve samimiydi. Üst kattan Sandi'nin sesi geldi... Ne dediği anlaşılmıyordu.

Sonra herşey sustu.

Gari derhal perdeleri açtı, karlar üzerinde akseden mehtabın soluk ışığı odayı aydınlattı. Radyonun başına diz çöktü ve titrek elleriyle düğmeyi çevirdi. Radyo hemen aydınlandı. Hoparlör hafif bir homurtu neşretmeğe başladı. Bu cihaz, bir buçuk sene evvel herkesin alışık olduğu ve hiç te fevkalâdeliği olmayan bir âletti. Fakat şimdi bambaşka bir mâna ifade ediyordu.

Bu radyoda konuşanlar, şarkı söyleyen ve çalgı çalanlar, nehrin karşı tarafındaki sıhhatli, sağlam, efendi gibi hayat yaşayan insanlardı. Birbirleriyle konuşuyorlar, birbirlerini eğlendiriyorlardı. Bu radyonun verdiği ses, medeniyetin, sıhhatin, sıcağın ve iyi yiyeceklerin sesiydi. Bu radyo birbirleriyle dost insanların sesini veriyordu. Onlar yekdiğerini tuzağa düşürüp etini yemeği düşünmüyorlardı.

Bu radyonun ifade ettiği şey, Gari'nin çoktan kaybettiği ve artık ele geçirmek için hiçbir ümidi kalmadığı birşeydi.

Radyo iyice ısındıktan sonra istasyon düğmesini çevirirken karnında bir burkulma hissetti. Heyecan...

Bir kız şarkı söylüyordu...

Kızı bir kelimenin tam ortasında yakaladı. Bu yarım kelime bir an içinde kaybetmiş olduğu dünyanın, bildiği, içinde doğup büyüdüğü âşına âlemin bütün havasını, bütün hususiyetlerini, bütün inceliklerini bir anda gözlerinin önünde canlandırdı. İçin için, tatlı tatlı, doya doya, ilânı aşk edermiş gibi iştiyakla, zevkle küfretti.

Başına bu belâyı getirenlere küfretti... Uyandığı - bombardımandan sonra ilk uyandığı - batakhaneye küfretti... Hepsine, herşeye, alabildiğine küfretti...

Kız ağır, mahzun, tatlı bir şarkıyı iç gıcıklayan bir sesle söylüyor, dökülen sararmış güz yapraklarından bahsediyordu.

Şarkıya, kızın sesine, bütün bu âleme yabancı bir ses... Bir çıngırak sesi karışıyordu.

İçerledi. Bu çıngırak ta nereden çıktı be?

Kesin şu çıngırağı...

Çıngırak!

Gari'nin yerinden fırlamasiyle, üç adımda kapıya varması bir oldu. Kapının yanına dayadığı silâhını alarak, mehtabın ölü ışığına daldı.

Acaleden radyoyu kapatmayı, hâttâ çıktıktan sonra kapıyı çekmeyi bile düşünmedi. Ayaklarının ucuna basarak sessizce karanlığa doğru yürüdü. Evin karanlığına sığınıyor, nazarı dikkati çekmemek için eğilerek iki büklüm ilerliyordu. Evle samanlığın arasındaki düzlüğü, samanlığın arkasına siper alarak bir nefeste geçti. Binanın gölgesine vardığı zaman yavaşladı ve sırtını duvara vererek ihtiyatlı ve emin adımlarla ilerledi. Tam dış köşenin dibine geleceği zaman durdu. Etrafı dinledi. Çıt yoktu.

Gari sırtını duvara yapıştırdı. Santim santim ilerliyerek başını köşeden çıkardı. Meyilli kısmın alt tarafında bir gölge yerde yatıyordu. Az sonra bu gölgeden bir ahtapot kolu gibi birşey uzandı. Gari, adamın elini seçer gibi oldu. Herif dış teli iyice aşmıştı. Şimdi binbir ihtiyatla iç telleri yokluyordu.

Evde, kız şarkısına devam ediyordu. Gari kızın sesini duymuyor, fakat şarkıya devam ettiğini, bu ıssız gecede şarkıyı yalnız onun için söylediğini biliyordu. Yalnız Gari için... Halbuki silâh sesi kızı susturacak, iç gıcıklayan tatlı sesine son verecekti. Silâh sesine herkes kalakacak, oturma odasına inecekler, kız, şarkı ve bu rüya berbat olacaktı. Hayır, Hofman'ların uyanmasını istemiyordu. Kız onundu. Şarkı onundu.

Gecenin donuk mehtabında, yeldeğirmeninin hışırtısından başka birşey duyulmuyordu.

Yamaçtaki karaltı, sessizce bir tel daha aşmağa muvaffak olmuştu.

Gari başını geri çekti. Samanlığın duvarının karaltısına gömülerek geriledi. Kapıya geldi. İçerdeki karanlıkta el yordamiyle yolunu bularak, hurda makinelerin bulunduğu köşeye vardı. Gene el yordamiyle kalın bir demir çubuk buldu. Şöyle bir ağırlığını tarttı, avucu ile yokladı. Bu, işine yarardı. Geldiği gibi yavaşça, samanlıktan çıktı. Duvarın gölgesine sığınarak dış köşeye gitti.

Yabancı biraz daha ilerlemişti.

Fakat Gari sabırsızlanıyordu. İçinden herife küfrediyor, acele etmesini istiyordu.

Yoksa kız gidecek...

Haydi be köpek! Ne kırıtıyorsun? Geleceksen gel!

Allah belânı versin. Haydi gel.

Herif kurnazdı. İlk çıngıraktan sonra bütün diğer telleri zerre kadar gürültü çıkarmadan geçti. Elleriyle telleri buluyor, yerlerini iyice tesbit ediyor, sonra hiç, ama hiç ses çıkarmadan aşıyordu. Acelesi yoktu.

Nihayet herif yaman çıktı. Düzlüğü geçti. Samanlığın bir iki adım ilersinde doğruldu. İhtiyatlı adımlarla ilerledi. Gari'nin hizasına geldi, geçti.

Gari, vahşi bir hırsla, elindeki manivelâ kolunu herifin ense köküne indirdi. Demirin darbesi altında herifin belkemiği acaip bir ses çıkararak göçtü. Ağzından ancak bir «Hıh!» çıkabildi. Olduğu yere yıkıldı. Gari'yi hiç görmemişti bile.

Cesedi ortadan kaldırmak lâzımdı. Burada bırakılırsa yarın bir sürü suale muhatap olacaktı. Herifin ceplerini aradı. İşe yarar birşey yoktu.

İhtiyatlı adımlarla samanlığın etrafını dolaştı. Mehtabın ölü ışığında uzanan tarlalara baktı. Herifin bir arkadaşı varsa bile görünürlerde değildi. Yalnız olduğuna kanaat getirdikten sonra eğildi ve cesedi omuzladı. Donmuş derenin kenarına götürdü. Buzların üzerine attı. Buzlar çözülünce akıntı cesedi alıp götürürdü.

Koşarak eve döndü. Dış kapının dört, beş metre ilerisine gelince, kulaklarına gelen yabancı bir sesin aksi ile kendini yere attı. Silâhını kapıya çevirerek bir an bekledi.

Ses alçaktı. Ne söylediğini anlıyamıyordu. Sürünerek kapıya yaklaştı. Herif hâlâ konuşuyordu. Vay anasını, yoksa o, öteki soyguncu ile meşgulken...

Ses kesildi ve onu bir piyano sesi takip etti.

Gari, kendi kendisine söverek doğruldu. Radyoyu açık bırakmıştı.

Kız aklına gelince fırladı.

Kız gitmişti. Şimdi bir erkek sesi vardı radyoda...

IX

Gari, radyonun başına diz çökmüş dinliyordu:

«... başka feci bir kazaya sebep olmuştur. Rötarlı gelen bir askerî katar, arkadan yetişen ekspresin çarpmasiyle parçalanmıştır. Ekspresin makinisti, havanın çok karlı olmasından, öndeki katarın fenerlerini önceden görmediğini ve gördükten sonra da kısa mesafede ekspresi durdurmağa muvaffak olamadığını söylemektedir. Katarın altı vagonu tamamen parçalanmış ve bütün katar hattan çıkmıştır. Tahkikat devam etmektedir. Askerî makamlar zayiat miktarını gizli tutmaktadırlar. Bu katar Missisipi hududuna değiştirme birlikleri taşımaktaydı.»

«Missisipi hududunda değişmeler devam etmektedir. Birçok kahraman erimiz uzun bir hizmet devresinden sonra ailelerine kavuşacak ve yılbaşını sevdikleri arasında geçi-

receklerdir. Askerî makamlar hududu tutan birliklerin miktarı hakkında tam bir ketumiyet muhafaza etmekte, bu mevzuu en mühim askerî sırlardan addetmektedirler. Bununla beraber selâhiyetli bir askerî sözcü, bütün vatandaşların müsterih olabileceğini söylemiş ve vatanı, doğudaki metrûk arazide hâlâ mevcut olduğu tahmin edilen düşman ajanlarının herhangi bir teşebbüsüne karşı müdafaa edebilecek kudrette kuvvetlerimizin gece gündüz vazife başında bulunduğunu ilâve etmiştir. Yine eski sözcüye göre, bu düşman ajanları metrûk arazide istediklerini yapılabilirler, fakat onları da oradan fetetmek vakti gelince kahraman birliklerimizin taarruzu karşısında asla tutunamıyacaklardı.»

Gari hayretten dona kaldı.

«Sayın dinleyiciler, bildiğiniz gibi, metrûk bölgede bulunan düşman ajanlarından bazıları bu tarafa geçmeyi zaman zaman denemişler fakat uyanık askerlerimiz buna imkân vermemiştir. Bu ajanlardan hiçbiri maalesef henüz canlı olarak yakalanmamıştır. Bu itibarla bir seneyi mütecaviz zamandanberi büyük sır maalesef çözülememiştir.»

«Bu arada, Pentagon'dan bazı zayıf işaretler alınabilmekte ve bir miktar askerlerimizin bu işgal edilmez yeraltı kalesinde bulundukları anlaşılmaktadır. Bunlar, belki de Misisipi'nin doğusunda bulunan son Amerikan vatandaşlarıdır.»

«Bütün Avrupa radyoları...»

Gari, radyoyu iki eliyle kavrayarak sarstı:

— Yalan söylüyorsun, domuz oğlu domuz, yalan söylüyorsun!

Evet, radyodaki ses, her cümlesiyle, her kelimesiyle yalan söylüyordu. Bu en basit, en çocukça bir propagandaydı. Nehrin batı tarafında kalan yirmi iki eyalet örfî idare altındaydılar. Bunu anlamamak için odun olmalıydı insan. Radyo sözcüsünün sözleri bunu açıkça gösteriyordu: palavra! Palavra! Palavra! Herifin eline birtakım şeyler vermişlerdi, oku bunu! diye. Okuyordu aptal. Belki kendisi de inanmıyordu. Bu palavralar sadece milleti uyutmak, şüpheleri yatıştırmak içindi. Radyoda ne emredilirse onu okumak bir örfî ida-

renin alâmeti değilse, bir dikta rejiminin ifadesi değil miydi? Musolini İtalyası, Hitler Almanyası, Stalin Rusyası gibi...

Evet, palavra atıyordu, radyodaki herif... Sebebi ne olursa olsun palavra atıyordu. Yabancı ajanlar balonu da ne oluyordu? Bir buçuk senedir bulaşık bölgeyi bir başından diğer başına kadar gezmiş, yalnız kendisi gibi mahrumiyet ve sefalet içinde, hayata devam etmeğe çalışan biçare adamlar görmüştü.. Düşman ajanı mı? Gari böyle birşey duymamıştı bile... Kime yutturuyorlardı bunu be!

Değiştirme kuvvetleri ha! Ulan sersem herif, trenler dolusu değiştirme kuvvetini hududa gönderilmesi için hudutta bekleyenlerin binlerce ve binlerce olması lâzımdı. Bütün bu askerler bir avuç düşman ajanı mı bekliyordu? Geç babam, geç... Yutar mıyım bu mantarı?

Gari, tekrar radyoyu açtı.

Şimdi yeniden bir müzik başlamıştı. Gari şarkıyı tanımadı. Ama müzik hoşuna gidiyordu. Boylu boyunca yere uzandı. Güneşte gerinerek ısınan bir kertenkele gibi, müziğin sıcak ve yumuşak dalgaları arasına kendisini bıraktı.

Canı yanıyordu...

Her tarafı sanki hem içerden, hem dışardan sızlıyor gibiydi. Müzik binlerce iğne gibi bir tarafına batıyor, yalnızlığını, çaresizliğini ve içine yuvarlandığı vahşet âlemini daha yakından, daha açıkça hatırlıyordu.

Yattığı yerde kıvranmağa başladı. Radyodan gelen ses sanki odanın içindeymiş, sanki şarkı söyleyen kadın orada yanındaymış gibi geliyordu. Ama bu, hayalî kadını elleriyle tutamıyor, kollariyle saramıyor, altına alamıyordu...

Sanki dayak yemiş gibiydi...

Dünya bir çıkmaza varmış, herşey kaybolmuştu.

O yapayalnızdı...

Etrafındaki insana benzeyen mahlûkların kendisiyle alâkaları yoktu. Onun hayatiyeti yoktu onlarda... Kimisi, ancak o korursa yaşayacak; kimisi de onun şikârı olacaktı. Kendinden başka kimsenin hayatı hakikî değildi, elle tutulamazdı. Hiç kimseye itimat edemez, beraber yeyip içemez, beraber yatamazdı...

Yalnız bir kişi belki...

İrma...

Bu ismi nasıl hatırlayabildiğine şaştı.

İrma. Mücevherleri toplayan kız. Kızın çehresini hatırlayamıyordu.

Zaten onun hakkında pek az şey hatırlıyordu. On altı, on yedi yaşında gösteriyordu, on dokuzunda olduğunu söylüyordu. Fakat İrma'nın birşeyi vardı ki, utanmazdı... Beraber geçirdikleri o tek gece... Onun gibisini bulamamıştı. Radyodaki şarkıları, içini bayıltan kadın seslerini dinlediği zaman, İrma'yı istediğini, onun kütür kütür vücudu için kıvrandığını anladı.

Ne aptallık etmişti de bırakmıştı karıyı... Aklınca köprüden geçecekti. Nah sana, hımbıl!

Dünya bir çıkmaza varmış, herşey bitmişti.

O yapayalnızdı.

Ya öte taraftaki cahiller, hımbıllar, domuzlar? Düşman ajanı ha? Şimdi, sade suya pirinç gibi bu masalı yutturmağa kalkacaklarına, bir buçuk sene evvel bombardıman yapıldığı zaman niye mukabele etmemişlerdi? Niye kıçlarının üstüne oturmuşlardı? Amerika'nın askeri, uçağı, atom bombası yok muydu?

Koskoca Amerikan Birleşik Devletleri, başına düşen birkaç bombaya böyle seyirci mi kalacaktı? Hele ondan sonra, bombardıman görmüş şehirleri ve halkı bukadar kolay gözden çıkartmak ta ne oluyordu?

Gari, şimdi herşeyden şüphe ediyordu... Hattâ bombardımandan evvel de acaba!

Gari şüphelerinde haklıydı.

Çünkü hiçbir şeyden haberi yoktu. Fakat memleketin batı kısmındakiler de, karantinanın dışında olmalarına rağmen, ondan fazla birşey bilmiyorlardı. Bilenlerin ise, bu sırrı ifşa etmelerine imkân yoktu.

Bombardımandan altı dakîka sonra, mukabil taarruz için Pentagon tarafından evvelce hazırlanmış bulunan plânlar tatbik mevkiine konulabilirdi. Bu maksatla, dünyanın

birçok yerlerindeki gizli istihbarat merkezlerinden, özel askerî radyolarla mesajlar yaymağa başlamıştı.

Bütün Kuzey İngiltere esrarengiz bir düşman tarafından bombardıman edildi...

Bütün Moskova bölgesi ve orta Rusya, kuzeyden gelen bir bombardımanla hercümerç içinde...

Hindistan, şimdiye kadar duyulmamış bir dehşette bombardımanla hallaç pamuğu gibi atıldı...

Avustralya...

Çin'in Pasifik sahilleri...

Ganj Vâdisi...

Bütün Orta Avrupa...

Güney Afrika'nın da aynı anda bombardıman edildiği haberi, bir hususiyet taşıyordu: çünkü Güney Afrika'yı tarümar eden bombalar güneyden gelmişti... Ama güneyde düşman yoktu...

Bombardımandan altı dakika sonra, Erkânı Harbiyenin hazırladığı plânlar mucibince bütün Amerika askerî gücü, mukabil taarruza geçebilirdi. Fakat hiçbir teşebbüse geçilememişti... Çünkü, vuracak düşman yoktu...

Yeryüzünün bütün kalabalık merkezleri aynı meçhul düşmanın darbesiyle harabeye dönmüştü. Bu düşman yeryüzünde değildi... Olamazdı... Bu düşmanı başka yerlerde aramak lâzımdı. Ama nerede? Nerede?

Nerede olduğunu, nereden geldiğini bilmediğiniz bir düşmana mukabil taarruzda bulunmak için ne yapabilirdiniz?

Fakat herkes öyle düşünmedi. Moskova'nın bombardımanından yirmi dakika sonra Batı Avrupa'nın esasen silleyi yemiş şehirleri üzerinde yeni bir belâ kasırgası esti... Rus kuvvetleri bütün atom güçleriyle bu mâsum şehirler üzerine saldırmışlardı. Bütün Avrupa'da taş taş üstünde kalmadı. Aynı Rus kuvvetleri Alaska'yı da tarümar ettiler. Kuzey hudundundan aşarak Amerika'ya saldırdılar... Fakat Kanadadan daha ileri gidemediler. Gerek Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri, gerekse Birleşik Devletlerin garbındaki üslerinden havalanan kuvvetler buna mâni oldu. Fakat böyle bir

müdafaa barajı karşısında bozguna uğrayan Rus hava kuvvetlerinin yüreksizliği de bunda rol oynadı...

İlk şaşkınlık geçtikten sonra, Rusların yaptığı bu taarruz, ilk taarruzun da onlar tarafından yapılmış olmasının muhtemel olduğu şüphesini verdi. Fakat özel radyolardan alınan mesajlar tek tük te olsa, devam ediyor ve Rusya'nın aynı bombardımana maruz kalmış bulunduğunu ifade ediyordu. Netekim bozguna uğrayarak üslerine dönebilen Rus uçakları, üslerini bulamadılar!..

Dünya bir çıkmaza girmişti. Yeryüzü, gökyüzü zıvanadan çıkmıştı...

Bombardımanın hemen akabinde bütün yeryüzü milletleri radyo sükûtunu tercih ettiler... Sonra yavaş yavaş öteden beriden zayıf sesler yükselmeğe, sualler sorulmağa başlandı. Bulaşıcı hastalıkların türlü türlüsü milyonlarca can aldı. O güne kadar yeryüzünde görülmemiş acaip hastalıklar ortaya çıktı. Anîde öldüren, ıstırap çektiren, teneffüs cihazında tahribat yaparak can alan, dimağları tahriş ederek görülmemiş ölümlere götüren hastalıklar...

Fakat bu umumî bombardımanın kim tarafından, nasıl ve niçin yapıldığı katiyen anlaşılamadı. Umumî cereyan, bunun bir doğu - batı çarpışmasından ibaret olduğu ve tahribatın mütekabilen atılan atom bombalarının neticesi olduğu merkezindeydi...

Fakat atom silâhlarını kullanacak ve bunların kullanılmasını emredecek makam sahiplerinden, hayatta kalanlar biliyordu ki, bu esrarengiz bir bombardımandır. Maamafih efkârı umumiyenin bu fikri pek uzun sürmedi: birer birer, o zayıf sesler de sustu. Konuşan radyo istasyonu hemen hemen kalmamıştı. Dünya kesif bir sükût içinde kaldı...

Amerika kısmen sağlam kalmıştı. Amerika kısmen sağlam kalmıştı ama, bu mucizenin sebebini hiç kimse bilmiyordu. Ve hiçbir zaman hiç kimse bunu öğrenemiyecekti.

Çünkü, Amerika'nın doğu sahillerinden yüzlerce kilometre uzağa bombaların yağdığını, ancak o sırada rotası oradan geçmekte olan birkaç geminin yolcu ve mürettebatı biliyordu. Onlar da artık bunu hikâye edecek imkâna sahip

değildiler... Ve denize düşen bombalar o birkaç yüz insanla milyonlarca deniz mahlûkundan başka kimseye tesir etmedi.

Bu, bir hata neticesiydi. Misisipi nehrinin batı tarafına düşmek üzere tasarlanmış bombalar bir hata neticesi, kıt'anın doğu açıklarında denize dökülmüş, karanlık suların derinliklerinde fırtınalar yaratmıştı.

Bu bir mucizeydi. Ama bunu hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse de öğrenemiyecekti.

Batı Amerika, şimdi yeryüzünde sağlam kalan yegâne bölgeydi. Belki Himalaya'lardan ve Büyük Sahra'dan, Amazon ormanlarından bir kısmının da sağlam kalması mümkündü... Bu müthiş hakikati ancak mahdut şahıslar biliyor, fakat açıklamağa cesaret edemiyordu.

Gari, sırtını samanlığın soğuk, taş duvarına dayamış, uzaktaki donmuş dereciğe bakıyordu. Sabahın ilk ışıkları insanı ısıran zehir gibi soğuğun üstünde duruyordu. Donmuş, tarlalar yavaş yavaş seçilmeğe başlıyordu.

Akşamki hâdiseyi anlatan izler gözüne ilişti. Yabancının sürüne sürüne yukarı çıkarken kar üzerinde bıraktığı iz, saklanıp beklediği köşeye kadar geliyordu. Yeni günün solgun ışığı altında âdeta siyah gibi görünen donmuş bir kan lekesi izin sonunu belli ediyordu. Sonra kendi izleri...

Radyodaki kızı düşündü...

Ve radyo dinlerken yanıbaşında mevcudiyetini hissettiği kızı...

Bir yaz günü. Ilık, yumuşak, sâkin ve dinlendirici bir yaz günü. Gökyüzü masmavi.

Vücudunu gizleyen yüksek otların içinde sırt üstü yatmış, mavi semayı seyrediyordu. Gök, pamuk pamuk, bulutlar ve ot kokusu...

Şehirlere pek sokulamıyordu. Açık araziyi tercih ediyordu. Buraya daha erken gelmek istemişti. Hattâ şimdi Va-

şington civarında olmayı tasarlıyordu. Fakat Sandi'lerden ayrılmak kolay olmamıştı. Gitmeğe karar verdiği halde, kalmasında israr etmişler, onlar israr ettikçe Gari'nin mavi ufuklara takılan gözlerindeki hasret büyümüştü. Nihayet güz gelince tekrar gelmek vâdini aldıktan sonra bırakmışlardı.

Semanın her tarafını kaplayan küme küme bulutlar arasında Sandi'nin yüzünü görür gibi oldu. Bu yüz gitmek niyetinde değildi. Belki sekiz, on sene sonra Sandi yirmi yaşına gelince gidip onu görmek isterdi. Genç bir kadın olunca... Şimdi değil! Gelecek kış, Güney Florida'ya gitmek münasipti. Belki yarımadadaki balıkçı kulübesine. Denizde balık oldukça aç kalmak yoktu orada.

Okadar rahattı. Yerinden okadar memnundu ki... Silâh seslerini duyunca bile kalkmak istemedi. Sadece dinledi. Silâhların adedine bakılırsa epeyce kalabalık bir guruptu bu... Ama onu ilgilendirmiyecek kadar uzaktı.

Fakat makinelinin telâşlı sesi kulaklarını doldurunca doğruluverdi

Makineli tüfek! Makineli tüfek! Büyük bir ihtimalle asker demekti... Bir soyguncu çetesi de eline bir hafif makineli geçirmiş olabilirdi ama, ihtimal pek azdı.

Fırladı. Sanki sevki tabiî ile hareket ediyormuş gibi, arazinin şeklinden, ot ve fundalıklardan istifade ederek, gizlene gizlene koşmağa başladı. Bir vahşi hayvan gibi süratle, fakat hiç ses çıkarmadan koşuyordu. Ayak sesi on metre ilerden zor duyulurdu. Missisipi nehrinden bukadar uzakta askerler bulunması ne demekti? Yoksa ordu, nehri aşıp ta temizlik harekâtına mı başlamıştı? Önüne çıkan bir çiti çevik bir hareketle aştı. Hem koşuyor hem dua ediyordu. Bu, öyle herkesin bildiği gibi dua değildi. Artık adını bile unuttuğu bir Tanrıya yalvarış değildi bu... Kendi usulünce, yarıdan fazlası küfür, geri kalanı da temenni olan vahşi bir dille, silâhları kullananların nehri geçen askerler olmamasına dua ediyordu. Burada hayat vahşi ve yaşanması güç bir hayatt. Açlık güç tahammül edilir hale gelmişti. Fakat onlar bukadarına da hak tanımıyacaklardı. Bu hayattan, bu toprak-

tan nefret ediyor, onu bu hayata ve bu toprağa mahkûm eden kadere alabildiğine sövüyordu. Fakat şimdi bunların, elinden alınmasına asla razı değildi. Hayır. Düşman ajanı diye yakalanıp, bir manga askerin karşısında elleri bağlı can vermiyecekti:

— Analarını satarım, köpeklerin!

Daha otuz... otuz şukadar yaşındaydı be! Ölüme hazır değildi. Ölüme razı da değildi.

Silâh sesleri iyice yakınlaşmış, yükselmişti. Küçük bir tepenin üzerine koşarak kendini yere attı. Emekliyerek tepenin zirvesinden başını çıkardı ve silâhını öne sürerek otları araladı.

Birden şüpheyle doğruldu.

Bulunduğu yerden birkaç yüz metre kadar ilerde, bozulmuş, delik deşik bir şose uzanıyordu. Şosenin üzerinde sadece iki askerî kamyon vardı. Zeytunî boyalı, yarım zırhlı iki kamyon... Tuzağa düşürülerek şosenin üzerinde durdurulmuş iki kamyon... Gari, merakla biraz daha ilerledi. Kamyonları tuzağa düşürenleri aradı. Kamyonlardan bir tanesi yolun kenarına, hendeğe doğru gitmişti. Duruşundan bir arıza olduğu anlaşılıyordu. İkincisi onun birkaç metre ilersinde durmuştu. Her iki kamyonun şoför mahallerinden, yolun beri tarafında kalan otluk araziye ateş ediyorlardı.

Biraz sonra makineliyi de gördü. Arızalı kamyonun arka tarafında, küçük bir pencereden ateş ediyordu. Yol üzerinde bir ceset vardı.

Kamyonlar batıya, Missisipi istikametine dönüktü.

Gari, hareket plânını derhal tasarladı. Doğruldu, yola doğru yokuş aşağı koştu. Tekrar yere kapandı ve otların arasında kayboldu. Bir müddet bekledi. Tekrar bir fırlama yaptı. Böylece kısa zigzag sıçramalarla hâdise mahalline yaklaştı. Yoldakilerin onu görmemesine imkân yoktu. Muhakkak görüyorlardı. Fakat ona ateş eden olmamıştı. Bu şekildeki yaklaşma, askerlerin tanıdığı, âşina olduğu bir hareket tarzıydı... Belki de onun için...

İlerledikçe daha ihtiyatlı ve daha kısa sıçramalar yaptı. Nihayet biraz ilerde, kendine nazaran daha alçak arazide

beş adam gördü. Herifler kamyonlardan görülmüyordu. Fakat onun bulunduğu yerden tabak gibi görünüyorlardı. Beş kişiden dördü kamyonlara ateş ediyorlardı. Sonuncusunda hiç hareket yoktu.

Gari silâhını omuzladı ve avlanırmış gibi gayet rahat ve gaddar ateşe başladı. Herifin biri yerinden kalkacakmış gibi oldu, yüzü koyun yere kapandı, hafifçe dönerek hareketsiz kaldı. Diğerleri şaşırarak doğruldular. Gari bir daha ateş etti. Bir diğeri göğsünü tutarak yıkıldı. Şimdi kamyondakiler de ateşi sıklaştırmışlardı. Geri kalan iki kişi vaziyetin ümitsiz olduğunu anlayarak koşmağa başladılar. Makineli tüfeğin ta-ka, ta-ka'sı âdeta neşeli bir tempoyla çınladı. Sustu. Heriflerin bulunduğu yerde hiç hareket kalmamıştı.

Şimdi Gari'nin göğsüne ağır bir el gibi çöken sükût bütün vâdiyi kapladı.

Yerinden kımıldamadan:

— Ateşi kesin! diye bağırdı.

Kamyondan bir ses:

— Ellerini havaya kaldır ve yaklaş! diye haykırdı.

Gari yavaşça doğruldu. Ellerini kaldırdı. Otomatik silâhını sağ eliyle kavramış, sımsıkı tutuyordu. Yola yaklaştı ve hendeği aşarak yolun kenarına oturdu.

— Silâhını yere bırak!

Gari tereddüt etti:

— Siz tepeyi tutup, arkamı emniyete almazsanız bırakmam.

— Arkan emniyette. Biz tepeyi göz altında tutuyoruz.

Gari silâhını asfaltın üzerine bıraktı.

— Kimsin sen? İsmin ne?

— Assubay Başçavuş Rusel Gari. Beşinci Ordudaydım...

Kamyonun penceresinde, çelik başlıklı bir baş belirdi. Başlığın üzerinde beyaz bir şerit vardı:

Subay:

— Hüviyetini ispat edebilir misin? diye sordu.

— Elbette.

Gari sicil numarasını taşıyan zinciri çıkardı. Subay iyice tetkik ettikten sonra:

— Size teşekkür etmek vazifemdir, dedi. Bizi çok müşkül bir vaziyetten kurtardınız. Yalnız mısınız?

— Evet.

Teğmen bir an ne söyliyeceğini şaşırmış gibi durdu. Yanındaki adam:

— Şikago'yu sorsak Teğmenim, dedi.

Gari suali tekrar ettirmedi:

— Mahvoldu, dedi, herhalde atom bombası olacak, hem de yüzlerce... Şikago şimdi bir kül yığınından ibaret.

— Siz nasıl kurtuldunuz?

— Orada değildim, Teğmenim. Her taraf harabe halinde. Atom bombaları ve sari hastalıklar kimseyi bırakmadı. Ancak belki birkaç bin kişi kaldı.

— Okadar mı? Emin misin?

— Tabii. Şikago'dan Florida'ya kadar her yeri dolaştım. İlk sene epeyce insan kalmıştı ama, bu yaz ancak birkaç bin kişi kalmıştır.

— Yok yahu... Halbuki...

— Evet Teğmenim...

— Sağ olun Başçavuş! Sağ olun. Size nekadar teşekkür etsek azdır. Şimdi şu lâstiği tamir edip yola çıkabiliriz

— Teğmenim...

— Ne var?

— Beni de beraber alabileceğinizi ümit ediyordum.

Teğmen birdenbire sertleşti:

— İmkânı yok. Siz bulaşıksınız. Bunun için mi düşmana ateş açtınız? Sizi takdir ederim Başçavuş, fakat maalesef başka birşey yapamam.

Gari, yüzünde çok iyi taklit edilmiş bir sukutu hayal ifadesiyle:

— Fakat Teğmenim, dedi. Fakat... Ben...

— Hayır.

Gari uzaklaşmış gibi davrandı. Gene döndü:

— Teğmenim bana biraz yiyecek veremez misiniz?

— Maalesef, fazla erzakımız yok. Elimizdekinin bütün se-

yahat boyunca yetmesi lâzım, Başçavuş. Şimdi siz uzaklaşın da biz de şu lâstiği tamir edelim.

Gari bu fırsatı kaçırmadı:

— Ben lâstiğinizi değiştireyim, dedi. Yalnız bana yiyecek birşey verin. Rica ederim Teğmenim, yiyecek pek kıt buralarda.

Subay, Gari'nin ince vücudunu, eski püskü elbiselerini baştan aşağı süzdü. yüzünün ifadesini belli etmemeğe çalışarak:

— Peki, Başçavuş, dedi. Bizim de erzakımız bol değil, fakat galiba sizin bizden çok ihtiyacınız var. Şu lâstiği yapın da...

— Derhal Teğmenim. Krikoyu verir misiniz?

İlerliyerek elini uzattı. Teğmenin sesi bir soğuk duş gibi başından aşağı döküldü:

— Kımıldama! Sen bulaşıksın yahu... Üstümüzde tulumlarımız yok. Sen yaklaşma. atarız krikoyu sana.

Gari şaşkın bir tavırla:

— Tulum mu? dedi.

— Radyasyon tulumları. Onları giymeğe mecburuz. Işınlardan ve mikroplardan korunmak için...

Gari patlamış lâstiğe doğru yürüdü:

— Teğmenim, lûtfen dikkat edin. Birinin ateşine hedef olmak istemem.

Krikoyu yerleştirdi ve çalıştırmağa başladı. Kamyon yavaş yavaş yükseldi.

Gari'nin keyfi yerindeydi, fakat belli etmiyordu. Bu hımbıllar, bu şaşkalozlar doğudaki alınmaz yeraltı kalesinde artá kalmış kahramanlardı. Herifleri bukadar kolay kandırabilmesi, 'içinden geçtikleri bu vahşi âlem hakkında nekadar az bilgi sahibi olduklarını ve buralardaki insanları nekadar az tanıdıklarını gösteriyordu.

Enayiler...

Onlar hâlâ yumuşak ve medeni mahlûklardı. Bir başka adama inanacak kadar enayi idiler. Herifler doğudan geliyor, Missisipi üzerinde bir noktaya doğru ilerliyorlardı.

Yani karşı tarafa İki kamyon, beherinde üç adam. To-

pu topu iki kamyon ve altı kişi .. Beraberlerinde erzakları ve radyasyon tulumlarıyle. Gari heyecanını gizlemeğe çalışarak parçalanmış lâstiği çıkardı. Yerine yenisini yerleştirdi. Supap başlığını çıkardı ve ters takarak, falsolu sıkıştırdı. Krikoyu boşaltırken yeni lâstikten gayet hafif bir tıslama geliyordu: kaçan havanın sesi...

Doğruldu:

— Krikoyu istiyor musunuz, Teğmenim?

Herif tereddüt etti. Bunu düşünmemişti. Düşünse, Garinin lâstiği değiştirmesine razı olmazdı. Şimdi kriko da bulaşmıştı. Canı sıkıldığı yüzünden belliydi.

— Koy arkaya! Yavaş ha!..

— Peki Teğmenim.

Gari arka tarafa gitti. Kapı açıktı. Kamyonun içine, karanlığa baktı. Makinelinin namlusu ona dönüktü. Makinelinin nişancısı bir sandığın üzerine oturmuştu. Ağzından bir izmarit sarkıyordu. Kamyon tahta sandıklarla yüklüydü. Gari, sigara dumanını ciğerlerine doldurdu.

Asker ters ters:

— Oraya at! Sokulma! dedi.

— Peki be abi!

Gari krikoyu en yakın sandığın üzerine bıraktı. Gözünü sigaradan ayırmadan geriledi. Asker uzanarak kapıyı kapattı.

Teğmen:

— Sağol Başçavuş, dedi. Raporumda bu hâdiseyi zikredeceğim. Bugün vatanımıza çok büyük bir hizmette bulundunuz.

— Sağ olun Teğmenim. Yiyecek verecektiniz?

— Ha! Şimdi...

İki tane istihkak paketi uzattı:

— Daha fazla veremiyeceğim. Bizim de sıkıntımız var. Nerede bulunduğumuzu biliyor musun?

— Ohio'dasınız Teğmenim. İndiana hududuna yakın. Teğmenim gecelerinizi şehirde geçirmemenizi tavsiye ederim. Hep birden üstünüze çullanırlar. Açık arazide kalın daha emindir.

— Teşekkür ederim Başçavuş. Biz uzaklaşıncaya kadar silâhımıza dokunmayın. Hoşça kalın.

Şoför motoru çalıştırdı. Kamyonu geri vitese takarak kurtardı ve klaksona bastı.

Her iki kamyon hareket ettiler.

Gari arkalarından baktı.

— Güle güle, hasis orospu çocuğu, diye mırıldandı.

Makineli eri, kamyonun camı kırık arka penceresinden bir paket sigara attı. Gari eğildi. Sigara paketini aldı. Sonra silâhına uzandı. Doğrulduğu zaman kamyonlar epeyce uzaklaşmışlardı. Arabalar gözden kaybolunca, acele adımlarla yoldan ayrıldı, kamyonları takibe koyuldu. Hava kaçıran lâstik sâyesinde, kamyonlara gece için mola verecekleri yerde yetişebildi.

Kamyonlar küçük bir ağaçlıkta, arka arkaya park edilmişti. Şu halde her kamyonun şoför mahalline bir makineliyi nöbetçi koymuş olacaklardı. Her makineli üç istikameti de atış sahası içine alıyordu. Bulundukları yer evvelce, yani bombardımandan evvel, otomobilli turistler için devlet tarafından yaptırılmış bir kamp yeriydi. Çakıl kaplı bir yol asfalt şoseden ayrılarak ağaçlıklar arasında kıvrılıyordu. Ortada turistlerin istifadesi için konmuş birkaç tahta masa vardı. Bunlar her nasılsa, kışın ısınmak için her şeyi yakan bombardıman sonrası insanların gözünden kaçmıştı. Alaca karanlıkta, ağaçların altına gizlenmiş kamyonlar ancak karaltı halinde görülüyordu. Gari, şoseyi takip etmiş olsaydı, kamyonları mutlaka kaybederdi.

Ağaçlığın, yolun aksi taraftaki kıyısında, otların arasına yatarak, konvoyu nasıl ele geçirebileceğini düşündü.

Bu herifler acemiydi. Yoksa farkettirmeden bu kadar yaklaşamazdı. Ama elini kolunu sallayarak gidip kamyonu almasına göz yumacak kadar enayi değildiler ya... Aşağı yukarı iki saattir otların arasında beklediği halde, henüz bir hareket plânı tasarlıyamamıştı. Her iki kamyonun şoför mahallinde yalnız bir adam vardı. Toy herifler nöbette sigara içe-

rek bunu hemen belli etmişlerdi. Yaktıkları kibritlerin ışığı kendi suratlarından başka surat aydınlatmıyordu. Emin olmamakla beraber kamyonların altında, yerde yatan karaltılar seçer gibi oldu. Eğer kamyonların arka tarafında sandıkların üzerinde birer adam bıraktılarsa, yerde ancak iki kişi yatabilir. Çünkü herifler topu topu altı kişiydiler.

Gari mütemadiyen düşünüyor neticesi garantili olacak bir plân için kafa patlatıyordu. Kamyonlardan birinde bir gürültü oldu.

Nöbetçi kamyonun yan penceresinden başını çıkardı. Öteki kamyona seslendi:

— Hey! Cakson.

Diğer kamyondaki nöbetçinin başı da ortaya çıktı:

— Ne var?

— Saat kaç yahu? Bizim uğursuz şimendifer marka durmuş.

— Gece yarısı oluyor.

— Yeter be! Uyandıralım şu şaşkalozları da biz de uyuyalım artık.

— Fena fikir değil. Zaten neredeyse olduğum yerde uyuyacağım.

Yakındaki kamyonun civarından ayak sesleri, diğerinden fısıltılar geldi. Gari sürünerek daha yakına sokuldu. Şoför mahallindeki askerler ölüleri ayaklandıracak bir gürültüyle nöbet değiştirdiler. Yerdeki heriflerden biri uyandı. Başını kamyonun altından çıkartarak sert bir sesle:

— Ne oluyor yahu? diye çıkıştı.

— Gece yarısı oldu Teğmenim, nöbet değiştiriyoruz.

— Bukadar gürültü yapmak şart mı? Sessiz olun.

Subay tekrer yattı. Eski vaziyetini aramış gibi şöyle bir yerinde oynadı. Döndü. Sonra yuvarlanarak kamyonun altından çıktı. Ayağa kalktı.

— Gözlerinizi açın ha! dedi. Ben beşte kalkacağım.

— Başüstüne Teğmenim.

Subay pantolonunun önünü karıştırarak Gari'nin bulunduğu tarafa yürüdü. Gari yere yapışarak bekledi. Subay bir ağacın yanında durdu. Önünü açtı. Gari sessizce doğruldu ve

uykulu herifin elleri meşgulken arkadan saldırdı. Bir avucunu bağırmaması için ağzına kapatırken, diğer eliyle bıçağını köprücük kemikleri arasına soktu. Bıçak kınına kadar girdi. Teğmen ancak, boğazında bir gıcık dağıtırmış gibi (gggrr!) yapabildi. Dizleri gevşedi ve Gari'nin kollarına asılı kaldı. Gari, herifi yavaşça yere indirdi.

Biraz sonra çişini bitirmiş dönüyormuş gibi, gitti kamyonun altına girdi. Birisi bir tek şey söylese hemen ateşe hazırdı. Yukarıda, şoför mahallinde, yeni uyanan nöbetçi bir kibrit çakarak sigarasını yaktı. Gari Teğmenden aldığı otomatik tabancayla biraz bekledi. Şüphelenen yoktu. Yavaşça, kamyonun altında yatan diğer adama sokuldu. Bıçağını kaldırmasıyla indirmesi bir oldu. Adam uyanmadı bile. Hafifçe ayakları sallandı. Spazmozla tepindi kaldı. Gari etrafı dinleyerek bıçağını herifin kalbinden çıkardı. Elbisesine sildi. Etti iki...

Yattığı yerden, kamyonun kapısına kadar sürünerek ancak yarım saatte yaklaşabildi. Kamyonun çelik karoserisine yapışarak sanki madenin içine süzülecekmiş gibi, yavaş yavaş, santim santim doğruldu. Elinde bir taş parçası pardı. Pencerenin biraz gerisinde doğrulmağa muvaffak olunca elindeki küçük taşı kamyonun üstünden aşırarak öbür tarafa attı. Gürültüyü duyan nöbetçi başını öbür tarafa çevirir çevirmez, pencereden elini uzatarak tabancanın kabzasını askerin başına indirdi. Kendisini kaybeden nöbetçi, öne, direksiyonun üzerine yıkılıp yaslanmadan herifi saçlarından yakaladı. Çekti. Yavaşça koltuğun üzerinde kaydırdı. Dinledi. Ne o kamyonda, ne de diğer kamyonda kimse vaziyetin farkına varmamıştı.

Kapıyı sessizce araladı. Kamyonun içine süzüldü. Az evvel yatan eski nöbetçi horlayarak uyuyordu. Gari kamyonun içine doğru uzandı. Aynı öldürücü, tek darbe ile herifi cehenneme gönderdi. Askerin son nefesi, delinen ciğerinden bir gurultuyla boşandı. Ağzının kenarından akan ince bir kan, yanağından boynuna sızdı. Boynu ile yakası arasında büyüyen bir birikinti yaptı.

Gari'nin niyeti böylece heriflerin hepsini temizlemek değildi. Bilmesi lâzımgelen şeyler vardı. Yoksa nehrin öte tarafına geçemezdi... Bir an ne yapacağını tasarladı. Sonra anî bir hareketle kamyonun kapısını açtı. Aşağı atladı. Artık gürültüsünü gizlemeğe çalışmıyordu. Öteki kamyona yürüdü.

Nöbetçi kafasını pencereden çıkardı:

— Gürültü etme be! Teğmeni uyandırıp başımıza ekşiteceksin.

Gari tabancayı herifin burnuna dayadı:

— Çık ulan dışarı! Acele et, açıkgözlüğe de lüzum yok. Okurum canına.

Herif karanlıkta bir silâha, bir de Gari'ye baktı:

— Vay anas......

— Sus lan!.. Çık dışarı!

Nöbetçi, ayakları birbirine dolaşarak dışarı fırladı:

— Dur, ateş etme, çıkıyorum yahu!

— İçerdeki enayiyi de dışarı çağır, çabuk!

Asker kamyonun kapısına vurarak öbürünü uyandırdı. Herif, açık kapıdan başını uzatır uzatmaz:

— Ne oluyorsun be? Pa...

Diye başladığı sözü bitiremedi. Aval aval bakakaldı.

— Ne olduğunu görürsün şimdi. Çık dışarı.

Gari ikisini yanyana, kamyonun yanına dikti. Ellerini kaldırttı. Karşılarına geçti. Merhametsiz bir sesle:

— Şimdi, dedi, ya benim suallerime efendice cevap verirsiniz, yahut derinizi yüzerim. Nasıl isterseniz.

— Ben birşey bilmiyorum yahu...

— Nereye gittiğinizi biliyorsun ya.

Askerler bir an sustular. Bakıştılar. Gari, tabancayı bir tanesinin karnına bastırdı:

— Nereye ulan söylesene!..

Asker somurtkan cevap verdi:

— Fort Madison diye bir yerde bir köprü varmış, oradan...

Gari tabancasının namlusunu savurdu. Herifin yanağı birkaç santim yırtıldı:

— Ulan kahbenin çocuğu! Bana mı yutturacaksın? Fort

Madison'daki köprünün ortasında, ananın örekesi kadar açık var. Bir senedir.

Asker elini yanağında tutuyordu. Cevap vermek istedi. Konuşamadı. Ağzında birşeyler hırıldadı. Gari hiç tereddüt etmeden tabancasını adamın karnına boşalttı. Silâh sesi gece içinde alabildiğine büyüdü. Adam barsaklarına kapanarak yıkıldı.

Gari, ötekine döndü:

— Ne dersin babalık? Sen de Fort Madison'a mı gidiyordun?

Son kalanın dili çözülüverdi. Bülbül gibi konuşuyordu:

— Hayır! dedi. Fort Madison'a değil. Kayalı köprü mü ne, öyle bir köprü varmış. Sent Luis civarında. Oraya gidiyoruz. Bekliyorlar bizi.

— Kim bekliyor?

— Bilmiyorum. Vallahi bilmiyorum abi... Belki de bütün odu bekliyor. Bu kamyonları götüreceğiz oraya.

— Kamyonları mı? Ne varmış bu kamyonlarda?

— Altın... Külçe altın.

— Yalan söyleme ulan!

— Vallahi yalan değil. İnanmazsan, git kendin bak yahu. Bu uğursuz altın, üç kamyon dolusuydu. Geride, dağlarda bir yerde kamyonun birini kaybettik.

— Kaybettiniz mi?

— Herifler üstümüze saldırdılar, bugünkü gibi. Yüzbaşı o kamyondaydı.

— Ordu bu altını ne yapacakmış?

— Vallahi bilmiyorum, biz sadece götürüp teslim edecektik.

— Hükûmetin paçası iyice sıkıştı galiba. Üç kamyonunuz ha? Buraya kadar gelebilmenize bile şaşmalı. Sizin gibi toy oğlanların buralara kadar gelmesi mucize. Vaşingtondakiler nasıl?

Asker başını kaldırarak yüzüne baktı:

— Biz Vaşington'dan gelmiyoruz, Fort Noks'tan geliyoruz.

— Vay anasını!

Gari hemen şüphelenmişti:

— Peki, burada kuzeyde ne arıyorsunuz?

— Ne bileyim ben? Seyahat emrini ben yazmadım ya!. Teğmen, bu taraftan gelip 50 numaralı şoseyi takip edeceğimizi söyledi. Ettik... Siz düşman ajanları karşımıza çıkıncaya kadar...

Gari bu söze aldırmadı.

— Kamyonları teslim ettikten sonra ne olacak?

— Herhalde onlara iltihak edeceğiz.

— İltihak edeceksiniz, dediler mi size?

— Evet! Hastalık bulaşmazsa. Meret tulumları hiç üstümüzden çıkarmamak icap ediyordu ama, Teğmen, siz düşman ajan... yani sizler meydanda yokken çıkarabileceğimizi söyledi. Köprüde bizi kontrol edecekler. Bulaşık değilsek geçirecekler karşı tarafa. Bana kalırsa, senin sıhhatte olduğuna memnunum. Doğrusu, hastalığa bulaşmak filân istemiyorum.

— Şimdi ne olacak? Teğmen ölünce... Aval aval yüzüme ne bakıyorsun be? Öldü tabii. Acıyacak mıydım?

Asker göz ucuyla öbür kamyona bakıyordu, henüz ümidini tamamen kaybetmemişti:

— Arkadaşlarından medet umma. Hepsi öbür dünyada at koşturuyor. Şimdi ne yapacaksın? Hepsi öldü. Bir sen kaldın.

Asker hemen cevap vermedi. Önce kamyona, sonra ayaklarının dibinde yatan arkadaşının cesedine baktı. Biraz ümitleniyordu.

— Pek emin değilim. Teğmen yapacağımız herşeyi söylemiyordu. Aşağı yukarı biliyorum zannederim. Maamafih Teğmende yazılı emirler var, Yüzbaşıdan aldı. En iyisi doğru köprüye gitmek, senin neler yap... yani neler olduğunu anlatmaktır.

— Kendi başına geçebilir misin? Subaylar olmadan. Parolayı, işareti filân biliyor musun?

— Parola filân yok ki, köprünün altında durup onların gelmesini bekliyeceğiz. Dedim ya, bizi bekliyorlar.

— Sizden başka gelen var mı? Siz yalnız mıydınız? Yani sizin guruptan başka kafile yok mu?

Asker başını salladı:

— Şimdilik yok. Biz karşıya geçebilirsek, o zaman başkaları da gelecek.

— Vay anasını! Demek yollar gene askerî kamyonlarla dolacak. Bu ahmaklar niye size bir muhafız kıtası vermediler? Buralarda vaziyetin ne olduğunu bilmeleri lâzımdı.

Asker acı acı güldü:

— Başçavuş, gönderecek kıt'a yok! Sen anlamıyorsun. Adamlarımızın çoğu dışarda enselendiler, bombardıman olurken. Kimisi hastalıktan öldü. Kimisi korkudan firar etti. Kala kala bir avuç adam kaldık. Belki yüz kişi kadar. O zamandanberi yeraltında yaşıyoruz. Sürü sürü kamyonlarımız var ama, bu kamyonlara yetecek adamımız yok.

Gari, biraz geriledi. Etrafı dinledi. İki kamyon yükü külçe altın, Misisipi'nin batısındaki hükûmet bu altınlara muhtaç... Bunlar menziline ulaşırsa, arkadan bir sürü daha... Fakat hedefine varan iki kamyon, Fort Noks'ta bekliyen yüz kamyondan daha değerlidir. Elde var bir... Bilhassa bu adam köprüye varıp ta hikâyesini anlatırsa...

— Zannedersem, Teğmeni de götürmek münasip olur. Hani herifler bize sual açacak olurlarsa Teğmenin cesedini de görmeleri lehimize olur. Şurada, ağaçların altında. Git getir.

Asker korkarak etrafına baktı.

Gari, tabancasını doğrulttu.

— Haydi! Pinekleme be!

Asker kamyonun yanından uzaklaşarak, ağaçların altına girdi. Biraz sonra Teğmenin cesedini buldu. Söylenerek sırtladı ve getirip kamyonun arkasına bıraktı.

— Harekete hazır mıyız? Benzin var mı?

— Durduğumuz zaman benzin doldurduk. Biz kendi benzinimizi taşırız.

Sonra, nihayet söylemeğe cesaret ediyormuş gibi ilâve etti:

— O lâstik numarası çok kurnazca bir numaraydı.

Gari pişkin bir kahkaha attı:

— Dur bakalım! Sen daha birşey görmedin be! Erzak ve cephane bu iki kamyonda da var mı?

— Bol miktarda. Belki birbirimizi kaybederiz, diye, her kamyon kendisi için lüzumlu olan şeyleri taşıyor.

— Kamyonun birisini ben alırsam, sen ötekini köprüye kadar götürebilir misin?

— Tabiî... Ama, yoksa sen...

— Benim için kafanı yorma palamut! Sen kendini düşün. Eğer yalan söyledinse imanını gevretirim. Anladın mı? Ben bu kamyonu alıyorum.

— Geçemezsin boşuna uğ...

Birdenbire Gari'nin maksadını anlar gibi oldu:

— Niye bu kamyonu alıyorsun? Teğmen bunun içinde.

— Kaşkaval, bana köprüyü Teğmen geçirtecek. Sana da bir nasihat vereyim. İki seneden fazla zamandır bu meret memlekette yaşıyorum. Sen de bir okadar yaşamak istersen, gözünü, kulağını dört aç. Hiç sual sormadan silâha davran. Bu akşam yaptığınız gibi sersemce hareket etme. Anladın mı?

— Ben senin yerinde olsam, güz gelince güneye yollanırdım.

— Ne diyorsun be? Böyle şey yapamazsın yahu, senin peşinden gelir. onlara söylerim.

Gari. herife sokuldu. Vahşi bir kahkaha atarak:

— İstediğin kadar peşimden gel, aptal! Ama onlara hiçbirşey anlatamazsın. Daha durumu çakmadın galiba. Düşman ajanı şimdi sensin anladın mı?

Herifin yüzündeki şaşkınlık ifadesi sönmeden ani bir aperkat çaktı.

Asker, «Hık!» dedi, kaldı. '

Gari baygın herifi. ayağıyla kenara itti. Sonra öteki kamyona giderek motor kapağını kaldırdı. Distribütör kapağını alarak cebine attı. Bununla da iktifa etmedi. buji kablolarını çekerek kopardı. Vantilâtör kayışını çıkarmağa çalıştı, muvaffak olamadı. Vazgeçti. Askerlerden kendi boyuna en uygun olanının elbiselerini çıkardı. Sırtına giydi. Herifin si-

cil plâkasını da alarak kendi boynuna taktı. Şoför mahalline geçti.

Motoru çalıştırdı. Farları yakmadan kamyonu şoseye çıkardı. Batı istikametine yollandı. Epeyce yol aldıktan sonra açıklık ve ıssız bir yerde kamyonu durdurdu. Makineli tüfeğe nişan alarak birkaç el ateş etti. Askerden çaldığı sicil levhasına bakarak yeni isminin Forrest Güstafson olduğunu anladı. Askerî sicil numarasını da birkaç defa tekrar ederek ezberlemeğe çalıştı. Yüzbaşının ve Teğmenin cehennemi boylamadan evvel sahip oldukları evrakı iyice okudu. Ekipten sağ kalan yegâne adam olması itibariyle, bu evrakı hiç olmazsa tecessüs saikiyle okuması icap ederdi. Yeni şahsiyetinde bir falso yapmıyacağına emindi. Yalnız bir aksilik olabilirdi: o da köprüdeki askerlerden birinin Forrest Güstafson'u tanımaları ihtimaliydi. Ona da pek aldırmıyordu.

Köprüye kırk, elli metre kala Teğmenin cesedine radyasyon tulumu geçirdi. Kendi de bir tane giydi.

İki sene! Dile kolay. İki sene geçmişti, otuzuncu yıldönümünü kutladığı gündenberi... Padişahlar gibi kafayı çektiği o uğursuz gündenberi... O batakhane gibi otelde uyanıp ta herşeyin tozla, her tarafın ölümle kaplı olduğunu gördüğü gündenberi... İki sene kaçmış, saklanmış, karnını doyurmak için çalmış, yaşamak için öldürmüştü.

Kaç ceset bırakıyordu arkasında? Allah bilir.

Kendi hayatını korumak ve hedefine vâsıl olmak için kaç kişinin canına kıymıştı? Allah bilir. Sayısını çoktan unutmuştu.

Boş ver bunlara be! Bunlar mazinin kötü hâdiseleri. Fakat mazide kalacak. Vız gelir bana. Ben öldürmeseydim gene de Allah bir gün canlarını alacak değil miydi? Arada sadece bir tarih farkı mı var? Yarın değil de dün mü geberdi herifler? Sat anasını... Sen yaşıyorsun ya!

Yaşıyorsun ve köprü işte şuracıkta.

Karşıya geçeceksin. Şimdi unutma zamanıdır. Mazideki bütün ölüleri unutacaksın. Soğuğu unutacaksın. Açlığı, bir mengene gibi barsaklarını acıtan açlığı unutacaksın. Uykusuz, kadınsız geceleri... Karısıyla yatmak için ormanda bo-

gazladığın zenciyi... İşin bitince seni vurmağa kalkan kadının, karnında göğsüne kadar bir vuruşta yardığını...

Hepsini unutmalısın. İşte köprü!

İşte karşı taraf. Karantinasız, sağlam, sıhhatli taraf.

Köprüye yavaşça ve ihtiyatla sokuldu. Saatte belki on kilometre kadar hızla ilerleyerek beton köprüye girdi.

Bir an, çok kısa bir an bu yaptığının bir delilik olup olmadığını düşündü. Hedefe bukadar yaklaştıktan sonra herşeyi bırakıp, dönmek, kaçmak istedi.

Oynattın mı ulan?..

Bütün ruhunu kaplayan, midesini buran korkuyu yendi. Ve yoluna devam etti.

Köprünün orta yerinde, geçit vermeyecek şekilde iki tank duruyordu. Kamyonu durdurdu, tankların küçük toplarının namlu ağızlarına baktı. Hem hâlâ korkuyor, hem de kahkahalar atmak istiyordu.

İşte tanklar... İşte topların ölüm kusmak için ufacık bir işaret bekliyen namluları... İşte Gari... Topların burnunun dibinde. Amma toplarda hiçbir hareket, hiçbir faaliyet yok. Ona âdeta dostça bakıyorlar. Köpeğin sahibine baktığı gibi. Çeliğin, kendisini kullanana baktığı gibi...

Kamyondan inerek kolunu salladı. Arabaya dayanarak heriflerin harekete geçmesini bekledi.

Canı bir sigara içmek istiyordu, fakat radyasyonlu tulumu buna mâni oluyordu.

Biraz sonra köprünün öte tarafından bir cip çıktı. Süratle yaklaştı, tankların arasında frenleri ıslık çalarak durdu. Tulumlu dört, beş kişi hemen atladılar; ellerinde silâhlarıyla tankların arasından geçerek ona doğru ilerlediler.

Gari kımıldamadı. Bütün dikkatiyle etrafını kolluyor, fakat ne dikkatini ne de yüreğine basan korkuyu belli etmemeğe çalışıyordu. Aralarındaki mesafe üç metre kadar kalınca adamlardan biri eliyle bir işaret yaptı. Gari kamyondan uzaklaşarak köprünün korkuluğuna yaslandı.

Tulumlu askerler kamyona yaklaşarak tetkik ettiler. Şoför mahallinin kanepesini kaldırarak altını yokladılar. Kamyonun içini aradılar, her tarafına baktılar. Fakat sadece

Teğmenin cesedini, sandıkları ve kamyonun içinde kalan erzak vesaireyi buldular.

Heriflerden biri şoför mahalline atladı. Ortalığı gürültülü bir motor sesi kapladı. Tanklardan biri ağır ağır hareket etti. Gerileyerek öteki tankın arkasına geçti. Bu suretle kamyona yol açtı. Kamyon geçti. Hemen arkasından tank aynı ağır ve gürültülü manevrayla eski yerini aldı. Geri kalan askerler Gari'nin etrafını aldılar.

Hep beraber tankların arasından geçerek cipin yanına vardılar. Gari de arabaya atladı. Cip manevra yaparak döndü ve karşı tarafa doğru hareket etti.

Her iki tarafında oturan askerler merakla Gari'ye bakıyorlardı. O ise, gergin sinirleri biraz gevşeyince, rahatlayarak arkasına yaslandı.

Başarmıştı. Geçmeğe muvaffak olmuştu.

İki senelik acı ve vahşi hayattan sonra muradına nail olmuş, hayalini hakikat yapmıştı.

XI

Gari diğerleriyle birlikte cipten indi. Tuğladan yapılmış küçük bir binanın önündeydiler. Birisi binanın çelik kapısını açtı. Sonra hepsi onu takip ettiler. İçeri girer girmez kapıyı sürmelediler.

Bir işaret üzerine tavan sanki delinirmiş gibi açıldı ve odaya koyu, ağır ve kurşunî bir sis yayıldı. Gari, gayri ihtiyarî elleriyle kendini korurmuş gibi yaparak geriledi. Fakat onu bir kere daha ittiler ve kurşunî sis içine girdi. İten adam, sonra cesaret verirmiş gibi arkasını sıvazladı.

Gari ancak o zaman bulundukları yerin neresi olduğunu anladı: Dekontaminasyon odası...

Karşı tarafa geçip te bulaşıcı hastalık mikrobuyla temas eden radyasyon tulumlu askerlerin tulumlariyle birlikte dezenfekte edildikleri yer. Köprünün üzerinde öldürdükleri adamların cesetlerini suya attıktan sonra buraya gelip, mikroplardan «temizleniyorlardı.»

Kurşunî sis etrafını kapladı. Diğer askerleri göremez oldu.

Bir müddet sonra dezenfektan gazı emerek, dışarıya defeden hortumların ıslığını duydu. Sis yavaş yavaş dağıldı. Diğer adamlar tulumlarını çıkarmağa başladılar. Gari de elini tulumunun fermuarına götürünce, askerlerden biri:

— Acele etme ahbap! dedi. Daha dur bakalım, seni muayeneye tâbi tutacaklar. Bekle biz çıkalım ondan sonra.

Vay anasını!

Bu da ne oluyordu?

Az evvelki korkusu bu defa şiddetlenerek göğsüne doğru çıkarken, Gari askerleri seyretti.

Birer birer tulumlarından sıyrılarak odadan çıktılar. Çelik kapıyı arkalarından kapattılar, Gari odanın orta yerinde yalnız başına kaldı.

Elini tekrar fermuarına götürdü. Tulumunu çıkarmağa başladı.

Birdenbire çelik kapı açıldı ve sıhhiye çavuşu girdi. Pişkin ve tecrübeli bir tavırla Gari'yi süzdü:

— Bana bir madalya vermeleri lâzım, dedi. Belki sen bulaşıksın...

Gari tersleşerek mukabele etti:

— Belki de değilim. Haydi ne yapacaksan yap. Dışarı çıkmak istiyorum. Burası tüylerimi diken diken ediyor.

— Acele etme oğlum! Öyle kolay kolay dışarı çıkamazsın. Evvelâ sağlam olman lâzım. Uzat kolunu...

— Niye uzatacak mışım?

— Niye uzatmayasın?

Sıhhiye çavuşu uzanarak Gari'nin koluna yapıştı:

— Kan tecrübesi yapacağız. Belki mikrop taşıyorsun. Sağlam olduğunda hiç şüphe kalmaması lâzım.

Elindeki iğneyi Gari'nin koluna saplıyarak, kan nümunesi aldı.

— Senin kan gurubun nedir?

— Ne bileyim ben be?

— Sicil plâkana bak enayi.

Uzandı, Gari'nin boynunda asılı plâkaya baktı.

— AB ha? Nadirattansın desene...

— Ne demek istiyorsun?

— AB Kan gurubuna buralarda pek fazla rastlanmaz. Mısırda, Çinde, filân çoktur.

Tekrar cisil levhâsına baktı:

— Güstafson ha! Belki de Mısırlı bir Güstafson. Daha neler göreceğiz yahu...

— Kafa şişirme be! Bas git, haydi.

Gari korkunun da yardımıyla, hiddetlenmeğe başlıyordu.

— Gelirken de yiyecek birşey de getir. Kumanya yemekten gına geldi.

— Anlaşıldı,, anlaşıldı.

Sıhhiye çavuşu işini bitirerek uzaklaştı.

Gari yere oturdu. Düşünmeğe başladı. Böylece, kara kara hayallere dalarak bir saat bekledi. Güstafson'un sicilini çalmıştı ama herifin kan gurubu aklına gelmemişti. Vay anasını!

Şimdi yavaş yavaş anlıyordu. Düşünmediği, düşünemediği birçok teferruat vardı. Bunlar bir araya toplanıp onu, elleri kolları bağlı, bir manga askerin karşısına dikilebilirdi. Meselâ teğmeni bıçaklıyarak öldürmüştü. Ama herifin üstüne radyasyon tulumunu geçirdiği zaman, tulumda bıçak yarası yapmağı ihmal etmişti. Bunu nasıl izah edecekti?

Kamyonları getiren askerlerin seyahat esnasında radyasyon tulumlarını asla çıkarmamaları icap ediyordu. Fakat (düşman ajanları) ile temas etmedikleri takdirde bir tehlike olmadığına inanarak tulumlarını çıkarmışlardı. Düşman hücumuna maruz kaldıkları zaman teğmenin tulumunu çıkarmış bulunduğunu söylese, Gari'nin elbiseyi, subay öldükten sonra giydirdiği meydana çıkacak ve her ikisinin mikropla temas ettikleri meydana çıkacaktı.

— Hay aksi şeytan, hay! Keşki herifi geberdiği yerde bırakıp, kurda kuşa yem etseydim.

Gari acı acı düşünürken kapı açıldı. Sıhhiye çavuşu girdi. Elinde tepsi ile yiyecek vardı.

— Bir madalya daha hakettim. Seni sahte Mısırlı seni!...

Gari yarı korku, yarı hiddetle bağırdı:

— Kes artık be! Ben Mısırlı filân değilim.

— Değilsin tabii! AB tipi ha? Senin kanın AB gurubundansa, ben de Napolyon'um. Birisi sorarsa bari saçmalama: senin kanın O gurubu... Şimdi öğren de belki ilerde lâzım olur.

— Fakat sicil levham!?

— Boş ver. Sicilin doğru değil. Ama sıkma kendini. Eskilerdensin değil mi? O zaman aceleye geldi. Birçok hata yaptılar. Hoş zaten bunun zararı da yok! Yalnız birşey olur da alelacele kan vermek icap ederse tahtalı köyü boylarsın.

— Belki değişmiştir. Hani, epeyce oluyor...

— Saçmalama be! Kan değişir mi? Dur da sana biraz su getireyim. Nasıl olsa tecrübeler tam müsbet bir netice verinceye kadar misafirimizsin.

— Bu tecrübeler de ne oluyor yahu?

— Mikrop aldın mı diye korkuyoruz. Eğer her gezdiğin yere mikrop saçacaksan... Çok sürmez, yakında anlarız zaten. Ben de şu meret madalyayı kazanacağım.

— Öyle şey olur mu be? Bana bak, şöyle ahpabça bir iş yap benim için. Bir serbest kart alıver bana da, şöyle rahatça piyasaya düşeyim.

— Vay beyim, vay! Herif hâlâ kart istiyor be!

Gari o serbest kartı alamadı. Daha doğrusu, kart filân beklemeğe tahammül edemedi. Üç gün o soğuk odada beklemek işine gelmedi. Bu tecrübelerin ne netice vereceğini pekâlâ biliyordu. İki senedir sürdüğü hayatın hikâyesini kan tahlilleri açık bir şekilde anlatacaktı. Bunu mükemmelen biliyordu.

Hürriyete bukadar yaklaştıktan sonra fırsatı kaçırmak enayiliğini gösteremezdi...

İlk gece, dekontaminasyon odasında, boylu boyunca yatarak bekledi. Bol yemek yedi. Doya doya su içti. Her istediğini getirdikleri zaman kapıyı kolaçan ediyordu.

Kapı kilitli değildi. Dışarıda bir tek nöbetçi vardı ve ekseriya dalga geçiyordu. Besbelli, onu tehlikeli saymıyorlardı.

İlk gece nöbetçiden iki kere su istedi. Bir kere de sigara getirmesini rica etti. Nöbetçi her istediği şeyi getirdi. Kapının önüne bıraktı. Birkaç adım uzaklaştı. Gari kapıyı açtı ve nöbetçinin bıraktığı şeyleri içeri aldı.

Ertesi gün, sıhhiye çavuşu bir kalem kâğıt getirerek, Gari'ye bazı sualler sormağa başladı.

Gustafson'un askerî hizmet tarihine kısa keserek seyahat hakkındaki suallerine geçti. Gari bu seyahat hakkında mükemmel malûmat verdi, konvoyun geçmiş olması icap eden yerleri uzun uzun anlattı. Hiçbir teferrüatı unutmadı. Bu hususta kâfi derecede malûmatı vardı. Bundan başka rahat rahat traş ta atabilirdi, çünkü bunları tekzip edecek kimse yoktu. Bütün bu hikâyeler bittikten sonra, heriflere kazık atmak kasdıyla, nehrin öte tarafında bulunan kimi iyi niyetli, kimi kötü niyetli binlerce adamdan bahsetti.

Herifin ağzı bir karış açıldı:

— Ne diyorsun?

— Nasıl, «Ne diyorum?»

— Binlerce düşman ajanı ha?

— Düşman ajanı mı, değil mi, bilmem ama, binlerce insan var orada. Şehirlerde değil. Şehirlerin hepsi bombalanmış, harap olmuş. Zaten şehirlere sokulmadık. Fakat küçük kasabalar insan dolu. Her geçtiğimiz küçük kasabada, bütün halk yol üzerine çıkarak bizi karşıladı. Tıpkı Fransa'da Alman işgalinden kurtardığımız kasabalar gibi...

— Nasıl olur yahu? Orada insan bulunamaz. Yani, bizimkilerden demek istiyorum. Hepsi öldü.

Gari ters ters sıhhiye çavuşunun yüzüne baktı:

— Ne bileyim?

— İster inan, ister inanma... Kasabalar adam dolu. Köylerde çiftçiler var. Atlar filân hep ölmüş olmalı. Çünkü sapan çeken adamlar, kadınlar gördüm.

Sıhhiye çavuşu, Gari'nin her söylediğini harfi harfine kâğıda geçiriyordu. Gari bunu farkedince gülümsedi. Herif bu notları resmî makamlara verdiği gibi, ayrıca her taraf-ta da yayacaktı.

Öğrensiler domuz oğlu domuzlar!.

Hikâyesine devam ederek, uydurma bir tuzak hâdisesi anlattı. Bütün arkadaşları can vermiş Teğmen de yaralanarak yolda ölmüştü.

— Peki ama, Teğmene askerî merasim yapıldı mı gömülürken?

— Ne münasebet canım! Öyle tehlikeli işlere boş ver. Ya mikrop kaptıysa? Salladık cesedini köprüden aşağı...

Gari, için için güldü. Demek Teğmenin mikrop kapması ihtimaline karşı, herifi gömmeğe bile korktunuz? Enayiler...

O gece Gari, nöbetçiden su istedi. Nöbetçi gittikten sonra kapıyı aralayarak etrafı dinledi. Kimsecikler yoktu. Nöbetçi bir iki dakika sonra gelecekti. Halbuki ona uzun saatler lâzımdı. Ancak birkaç saat içinde ortadan kaybolabilirdi.

Aralık kapıdan dışarı süzüldü. Binanın köşesine saklanarak bekledi.

Biraz sonra nöbetçi elinde matra ile döndü. Matrayı kapının önüne bırakmak üzere eğildi. Birdenbire arkasından hafif bir ayak sesi duydu. Bakmak üzere arkasına dönerken, Gari elini yanlamasına nöbetçinin ensesine var kuvvetiyle indirdi. Herif ileriye doğru yıkıldı. Gari herifi elbisesinden yakalayarak düşmesine mâni oldu. Sonra dekontaminasyon odasının içine alarak bir gece evvel yattığı duvarın dibine uzattı.

Birkaç saniye sonra bu işi bitirmiş, kapıyı dışarıdan kilitlemiş, nehrin aksi istikametinde karanlıklar içinde kaybolmuştu.

Nöbetçi değişinceye kadar hiç olmazsa birkaç saati vardı. O zamana kadar çoktan cızlamı çeker, bir şehirde halk arasında kaybolurdu.

Külüstür pikap anî bir frenle durdu. Herif arabadan inerek farların ışığı altında, yolun üzerinde yatan garip cisme doğru yürüdü. Fakat daha dört adım atmadan, havada hafif bir ıslık duyuldu. Bu, havada vınlayarak uçan bir bıça-

ğın ıslığıydı. Adamın köprücük kemikleri arasına saplanan bıçak sert ve tok bir ses çıkardı.

Adam, boğuk bir «Ah!» ile öne büküldü. Dizlerinin üzerine kapaklandı. Daha tamamiyle düşmeden Gari bir sıçrayışta üzerine atıldı. İşini bitirdi. Pikabın farlarını söndürdü. Sonra zavallıyı, arabanın sandığına atarak, ceketine sardığı çalıları yoldan çekti. Arabaya bindi ve gaza bastı.

Sabaha karşı, hava ağarmak üzereyken tenha bir yerde durarak, adamın elbiselerini çıkarttı, kendisi giydi. Cesedi yolun kenarındaki hendeğe atıverdi.

Köylünün solmuş, sarı kazağının ortasında kocaman bir delik vardı: bıçak deliği... Akan kan pıhtılaşmıştı. Eski lâcivert tulumda ise kan lekeleri azdı. Belli olmuyordu. Adamın cebinde birkaç dolar para çıkmıştı. Ama, hiç olmazsa araba vardı.

Ortalık iyice aydınlanmış, sabah olmuştu. Gari arabayı son süratle sürüyordu. Hürdü... İki senelik sefaletten sonra bir kuş gibi hürdü... Tarlalarda çiftçiler çalışıyor, geçtiği küçük kasabalar yeni günün mahmurluğu ile uyanmağa başlıyordu. Kimse onunla meşgul değildi. Kimse onunla meşgul olmuyordu. Kimse araba sesini duyup, bir ganimet bulurız ümidiyle hendeklere kapanarak silâha sarılıyor, kasabalarda halk yol üstüne kapanıp vahşî ve aç bir bakışla onu süzmüyordu.

Hür bir memleketti burası... Hür ve canlı...

Fakat arkasında bıraktığı cansız eserler, meş'um bir kaderin nişanesini taşıyordu. Onun henüz bundan haberi yoktu.

Nöbetçi bir er dekontamonasyon odasının bir köşesinde yatıyor; ihtiyatsız bir sıhhiye çavuşu vücudu lâcivert renklerle pençe pençe olmuş bir revir odasında can çekişiyordu.

Sıhhiye çavuşunun durumu tesbit edildiği zaman, kaçışının tevlit ettiği ilk hiddet dehşete inkılâp etmişti. Komutanların karşısına iki mesele birer heyulâ gibi dikilmişti: kaçan portörü bulmak lâzımdı... Ve ona kurban olacak herkesi (düşman ajanı) olarak imha etmek...

Bu iki meseleden birincisi çok basitti. Zira Gari her geçeceği yerde bırakacağı ölüm damgasiyle, izini yanılmağa imkân bırakmıyacak şekilde bizzat ilân edecekti.

O gün küçük bir şehirde gözüne bir sinema ilişti. Dayanamadı. Girdi. Sinemanın serin salonunda, rahat bir koltukta oturmak onu bayağı heyecanlandırdı. Fakat yarı çıplak, bir bikini ile bütün tabii sermayesini ortaya koyan bir kadın artist, ruhunda başka iştiyaklar uyandırdı. Parası yok sayılırdı. Para bulmalıydı.

Hava kararmaya başlayınca tenha yollarda bekledi...

İlk vurgunu sadece bir miktar bozukluk temin etmişti. İkinci ise bir cüzdan getirdi.

O gece başka bir küçük şehre geçti. Gittiği yerde, kendine giyecek temin etti. Yeni şeyler tercih etmedi. Yeni şeyler dikkati çekerdi. Bir eskiciden kullanılmış elbiseler aldı. Külüstür pikapı tenha bir yerde bıraktı. Otobüse binerek diğer şehrin yolunu tuttu.

Klifton'a vardığı zaman vakit epeyce gecikmişti. Bir meyhaneye girdi. Ufak tefek bir şeyler atıştırırken, radyodaki haberlere kulak verdi. Ajanslar olup bitenleri, daha doğrusu olup bitenlerin bir kısmını, bir felâket haberi olarak yayınlıyordu: Bir düşman ajanı nehrin beri tarafına geçmeğe muvaffak olmuştu. Her on beş dakikada bir yeni bir bültenle, durumu bildiriyorlardı.

Meyhanedeki müşteriler bu bültenleri alâka ile dinliyorlar, radyo yeni bir bülten okurken, onlar kendi konuşmalarını ve meşgalelerini bırakıyorlardı. Bülten devam ettikçe, müşterek mevzu yalnız bu oluyor, herkes «O köpek buralara gelmeğe cesaret ederse, neler yapacağını» sayıp döküyordu.

Fakat radyodaki bülten nihayetlenir nihayetlenmez, herkes kendi âlemine dönüyordu. Artık, düşman ajanının uzak bir yerde olduğu, onlar için hayalî bir adam olduğu düşüncesine kapılıyorlardı. Halbuki kadehlerdeki içkiler ve masanın öbür tarafında oturan dostlar hakikî ve yakın şeylerdi. Şimdi o hayalî tehlikenin bizimle alâkası yoktu. Ve böylece düşman ajanı radyo konuşmadığı müddetçe unutuluyordu.

Barda oturan Gari barmenle ahbaplık ediyordu:

— Buralara kadar gelemez yahu! Askerler herifi yakalayıp bir tavuk gibi boynunu koparırlar.

— Haklısınız beyim. Benim de askerlere itimadım var. Onların elinden hiçbir şey kaçmaz. Biliyorsunuz buraları nasıl adam ettiler. Eski vaziyetimiz berbattı.

Gari'nin buraların eski halinden haberi yoktu. Ama bozmadı. Biliyormuş ve tasdik ediyormuş gibi başını salladı. Zaten ne olursa olsun, vız geliyordu ona!

Meyhaneden çıktı. Neon lâmbalarıyla pırıl pırıl yanan, rengârenk ışıklı caddelerde, hedefsiz dolaşmağa başladı. Sinema gibi bu neon lâmbalarına da hasretti. Halbuki aklına bile gelmezdi... Fakat şimdi her gördüğü ışık eski âşina bir dost çehresi gibi ruhunda. donmuş hisler uyandırıyor, hatıralar canlandırıyordu.

Caddelerde otomobil kalabalığı eskisi gibi değildi. Benzin vesikaya bindirilmişti. Ama gene de bu manzara hoşuna gidiyordu. Bu, istediği hayattı be! İstediği yegâne hayat buydu... Hakikî hayat!

Portföyünün muhteviyatını paylaşmak üzere bir kadın bulmak işten bile değildi. Nitekim bunu temin etmekte hiç güçlük çekmedi.

Geceyi damızlık bir koç gibi faaliyette geçirdi. Ertesi sabah kadın kahvaltı hazırladı.

Zevksiz elbiseleri, adî lisanı ve biraz pörsümüş uzuvlarıyla bile kadın hoşuna gidiyordu. Bu küçücük, pis ve dağınık dairenin içinde bile çoktan beri hasretini çektiği bir rahatlık, bir ferahlık duyuyordu.

Gari, birkaç gün beraber kalmayı teklif etti. Kadın buna dünden razıydı. Çünkü bu günlerde işler kesattı. Böyle herşeyi beğenen, kavga çıkarmayan, akşamdan geceliğini verip de sabahleyin çantasına top yekûn kaldırmayan namuslu müşteri kolay kolay bulunmuyordu. Nerede o eski kibar zamparalar?

Gari, kadının bu sahte aşkından. hakikaten memnundu. Çünkü, o aralık o türlüsü lâzımdı: Her şeye peki diyen, daima kendisini teslime hazır, ucuz ve bol aşk...

Gazeteleri okumak üzere kalktığı zaman, kadın uzandı ve elinden gazeteleri çekerek odanın bir köşesine fırlattı. Gari'nin kucağına sokuldu.

Gari, bu numaraları yutmuyordu tabii... Portföydeki paralar suyunu çekince, karının da tamamen değişeceğini biliyordu. Ama, vız geliyordu ona... Uzun bir kuraklık devresinden sonra coşkun bir sel basmış gibi doyurucu bir kadındı bu! Vız gelir bundan ötesi...

Radyoyu hiç açmadı. O, burada, nehrin bu tarafında olduktan sonra, buradaki adamların radyoda söyledikleri onu hiç alâkadar etmiyordu. Zaten dinlemek istediği yegâne insan sesi, kadının saçma sapan cıvıltısıydı. Böylece son bültenleri dinliyemedi ve havadislerin takip ettiği seyirden habersiz kaldı.

O gün öğleden sonra şehrin caddelerinde âvare âvare dolaşarak birçok dükkâna girdi çıktı. İhtiyacı olsun olmasın, sadece satın almak zevki için, birçok şeyler satın aldı. Bu arada evde bekleyen kadını da unutmadı. Gurup yaklaşırken küçük apartmanın yolunu tuttu. Kucağındaki paketler arasından bir elinin iki parmağını çıkararak tokmağı çevirdi. Kadını çağırmak üzere ağzını açtı...

Fakat ağzından hiç ses çıkmadı. Bir hayret nidası bile çıkaramadı.

Zavallı kadın, odanın orta yerinde, halının üzerinde kıvranıyordu. Üstünde sadece bir külot vardı. Çıplak vücudu iğrenç bir lâcivert renk almıştı. Bir şeyler söylemeğe, son bedduasını erkeğin başına yağdırmağa uğraşıyor gibiydi.

Kadının ağzından ancak boğuk bir hırıltı çıktı. Gözleri yerinden fırlamıştı. Dayanılmaz bir ıstırabın pençesinde kıvranıyordu. Kalkan parmağı âşikâr bir tehdit ifadesiyle sallanıyor gibiydi. Radyo açıktı. Spiker çok heyecanlı bir sesle konuşuyordu.

Gari'nin tereddüdü çok kısa bir an sürdü. Kollarındaki paketleri olduğu yere attı. Derhal dışarı fırladı. Arkasından kapıyı bile kapatmadan, dörder dörder merdivenleri inmeğe başladı. Şehirden ayrılan ilk otobüste Gari de vardı. Güneye doğru gidiyordu.

Odada, orta yerde kıvranan kadının hali gözünün önünden gitmiyordu. Bu manzara, kafasından silmeğe, unutmağa çalışmasına rağmen bir hortlak gibi onu takip ediyordu. Bilâkis, kadının hakiki hali de hortlaktan daha korkunç ve daha iğrençti. Tamamen vahşî, anlatılmaz ispazmozlarla kıvrılıyor, gözleri dehşetle dışarı fırlamış, korkunç lâcivert yüzü sanki onun yüzünün iki karış ilersinde, sessiz bedduasını yağdırıyordu. Çarpılmış parmağı lâcivert bir yılan başı gibi ona doğru sallanıyor, uzanıyordu.

Artık hiçbir yerde bir günden fazla kalamazdı.

O günden sonra her gittiği yerde bir günden daha fazla kalmasına imkân yoktu... Sadece bir gün. Nereye giderse gitsin, küçük şehir, büyük şehir, kalabalık otel ve münzevî bir çiftlik, neresi olursa olsun ancak bir gün kalabilirdi. Yoksa şaşmaz bir isabetle onu takip eden lâcivert ölüm ona yetişecekti.

Bu ölüm onu korkutuyordu, kendi ölümü değil, her geçtiği yerde, her temas ettiği insana gaddar bir vicdansızlıkla aşıladığı bu ölüm onu korkutuyordu. Kendisi, ne kadar acı, ne kadar insafsız, ne kadar feci ve ıstıraplı olursa olsun, ancak bir kere ölebilirdi. Fakat bu saçtığı ölümün haddi hesabı yoktu.

Katil bir rüzgâr gibi, Azrail gibi can biçerek geçiyordu.

Hofman'ları, On dokuzu, Meksika Körfezindeki iki ortağını ve diğerlerini düşündü. Oralara hiçbir şey olmamıştı, çünkü onlar muaftı. Kendisi de muaftı. Fakat nehrin batısında yaşayan bu koyun sürüsü gibi insanlar? Bunlar muaf değildi. Gari nereye gitse bir ölüm tohumu ekiyordu. Her yerde meşum ve korkunç izini bırakıyordu: otobüsteki yolcular, girdiği dükkânlardaki tezgâhtarlar, sokakta burun buruna geldiği adamlar, meyhanedeki barmen, odanın ortasında kıvranan fahişe...

Bir başka şehirde, bir başka meyhaneye girdi. Tenha bir köşede, boş bir masada, tek başına içmeğe başladı. Sanki onunla diğer müşteriler arasındaki birkaç boş masa mikrobun aşamıyacağı bir mâni teşkil edecekmiş gibi böyle uzak durmayı tercih etmişti.

Uzakça bir masada, bir taksi şoförü olduğu kasketinden anlaşılan, genç bir adam oturmuş hem içki içiyor, hem gazetesini okuyordu. Gari uzakta olmasına rağmen gazeteye dikkatle baktı. Hiçbir şey göremedi. Gazetede resmi yoktu. Bunu biliyordu. Daha resmini elde edememişlerdi. Fakat büyük puntolu başlıkların kendinden bahsettiğinden emindi.

Artık yalnız askerler, polisler değil, herkes peşindeydi. Herkes onu arıyordu. Onu, yani ölüm saçan düşman ajanını. Bu adamların birçoğu göreceklerdi. Fakat iş işten geçinceye kadar kimse onu tanımıyacaktı. Ancak hastalığın zalim pençesi heriflerin boğazına sarılınca...

Vay canına be!

Nehrin doğusundayken hasret çektiği hayat bu muydu?

Kadınların kucağında yaşanan, içki, iyi yemekler, eğlenceler. kahkahalar dolu hayat bu muydu? İki senedir bunun için çalışmış, kafa patlatmış, bunu ümit etmiş, bunu elde etmek için kaç kere hayatını tehlikeye atmıştı... Bunun için ha?

Bir yerde ancak bir gün kalmak. Yoluna ölümün lâcivert dehşetini saçmak. Sonra tekrar başka bir yere. Sonra tekrar başka bir yere. Sonra tekrar...

— Muhakkak yakalarlar orospu çocuğunu.

Döndü. Taksi şoförü konuşuyordu. Cevap vermeğe mecbur oldu:

—Tabii, dedi, nasıl olsa eninde sonunda yakalarlar. Ama, bir an evvel yakalasalar bari.

Kalktı. Masanın üzerine hesabından birkaç dolar fazlasını bırakarak meyhaneden çıktı.

Demek ki, doğudaki ıssız ve vahşî bölgede, vahşi bir hayvan gibi yaşamak istemediği, burada onlarla beraber insanca yaşamak, dünya nimetlerinden istifade etmek istediği için, görüldüğü yerde bir kuduz köpek gibi vurulması lâzım gelen bir mahlûk olmuştu ha?

Demek çoktanberi ölmüş olması lâzım geldiği fakat ölmediği için onu öldürmek istiyorlardı. Bulsalar öldüreceklerdi. Eşşoğlu eşekler!

Avucumun içindesiniz be! İstesem topunuzun anasını bellerim.!

Şu şoförün yüzüne doğru öksürmesi, bir meyhane kuşunun boynuna sarılarak sarhoşça yılışması, bir ihtiyar kadının elinden tutarak otobüse binmesine yardım etmesi... Bütün bunlar kâfiydi. Bu herifler onu avlamağa çalışırken, kendisi onların canına okuyabilirdi. Fakat her yerde ancak bir gün kalabileceğini unutmuyordu. Bir gün, sadece bir gün... Yarın yolunun buradan geçtiğini farkedeceklerdi.

Taksi kaldırımın kenarında duruyordu. Kontak anahtarı üzerindeydi. Gari, meyhanenin vitrininden içeri baktı. Şoför kendi âleminde içiyordu. Doğru otomobile yürüdü, direksiyona geçti, el frenini gevşetti. Birinci vitesle gayet yavaş hareket etti. Şoförün nazarı dikkatini çekmek istemiyordu. Biraz ilerledikten sonra vites değiştirdi ve gazi dipledi.

Şehri, doğu ve batı istikametinde boydan boya ikiye bölen ana caddeye varınca direksiyonu batıya kırdı. Şimdiye kadar daima güneye doğru gitmişti. Yine aynı istikamette gitmesini bekliyeceklerdi. Batıya doğru gitmekle onları biraz şaşırtacağını ümit ediyordu.

Fakat batı yolu tutulmuştu. Şehirden çıktıktan sonra yolun kapatılmış olduğunu gördü. Birkaç otomobil sıra bekliyor, kalabalık bir polis gurubu her arabayı birer birer kontrol ediyorlardı. Gözlerini kısarak bir an uzakta olanları seyretti. Böyle fare gibi kapana giremez, kendi ayağiyle tuzağa düşemezdi. Ne yapacağını düşünürken bugüne kadar daima yaver olan şansı gene kendini gösterdi. Sağ tarafa bir yol ayrılıyordu. Sanki, zaten o tarafa doğru gidecekmiş gibi hiç istifini bozmadan sağa döndü ve aynı süratle kuzeye doğru yoluna devam etti.

İkinci bir dört yol ağzına varınca tekrar sağa döndü ve şehre doğru yol almağa başladı. Şehre vardıktan sonra bu sefer güney yolunu tuttu. Şimdi daha ihtiyatlı gidiyordu. Yolun tutulup tutulmadığını evvelden tahmin etmeğe çalışıyordu.

Maalesef güney yolları da tutulmuştu. Bir tek ihtimal kalmıştı: kuzeye doğru gitmek. Herhalde o tarafa gideceğini tahmin etmezlerdi. Fakat kuzeydeki şehirlerin de güney istikametlerindeki yollarının kapatılmış olması lâzımdı. Ya orada enselenirse?

Hay Allah cezasını versin! Kala kala doğu mu kaldı yani? Mecburen o yolu tuttu. Şehirden epeyce uzaklaştığı halde önüne herhangi bir mâni çıkmadı. Bununla beraber ihtiyatı elden bırakmıyordu. Bir çay üzerinden geçen şose köprüsünde durdu. Arabayı köprüden biraz uzakta bıraktı ve yolun kontrol altında olup olmadığını tetkik etti. Henüz yollar kesilmemişti. Fakat buraya da sıra gelecekti. Şoför, taksisinin çalındığını ihbar edince ona servis yapan, içki içtiği kadehi masasından alan garson kız lâcivert ölümün pençesinde kıvranmağa başlayınca...

Güneye ve batıya gitmediğini çabucak anlayacaklardı.

Birdenbire korkuyla irkildi: bu altındaki taksi, kanarya sarısı araba, onun için ölüm fermanı demekti. Nereye gitse bu araba, bir salon toplantısında ucuz bir aşiftenin göze batması gibi derhal farkedilecekti. Şimdi araba, altında kızgın bir demir haline gelmişti. Derhal başından atmalıydı. Fakat...

Beklediği fırsat ancak ertesi sabah zuhur etti.

Kadın orta yaşlı ve taşralı tipindeydi. Koyu gri, son model Ford'unu ihtiyatla ve yolun sağından sürüyordu. Trafik kaidelerine harfiyen riayet etmekteydi. Gari, saklandığı ağaçlıktan yola çıktı ve kadının peşine düştü. Kadının araba sürüşünü dikkatle tetkik etti: sabahın ilk saatlerinde, tenha bir şosede yalnız seyahat eden herhangi bir kadın gibi ihtiyatlı ve dikkatliydi.

Öndeki arabaya sokulunca kadın tamamen yolun sağına yanaşarak Gari'ye rahat bir yol bıraktı. Gari süratini arttırdı, Ford'un önüne geçti, anîde sağ yaparak frene bastı.

Esasen Gari'nin hareketi kadının hayretini mucip olmuştu. Buna rağmen bu kadar mantıksız ve mânasız bir teşebbüsü de beklemiyordu. Ancak birkaç saniye gecikti, fakat frene basmaya ve arabasını durdurmağa muvaffak oldu. Ara-

ba durduğu zaman, sarı taksinin arka tamponuna çarpmasına ramak kalmıştı.

Gari direksiyondan bir yılan gibi sıyrılıverdi. Gri Ford tamamiyle durmadan o, arabanın kapısına varmıştı. Kadın, sesi hiddetten titreyerek çıkışmağa başladı:

— Araba kullanmasını bilmiyorsanız, şu musibet direksiyonun başına geçmeyin. Dikkat et...

Sözünü bitiremedi. Gari'nin tavrından, durumun bambaşka olduğunu anlamış, fakat niyetini yanlış tahmin etmişti. Önleyemiyeceğini bildiği bir taarruzun dehşetiyle yüzü sarardı, gözleri büyüdü. Gari kapıya sarılıp açmağa kalkarken koltuğun öbür köşesine kaçmağa yeltendi:

— Allahım! Sen bizi ırz düşmanlarından koru!

Gari ilk hamlede kadını kolundan çekerek dışarı aldı. Ayni vahşi hareketle sürükleyerek taksinin yanına götürdü, şoför mahalline attı.

Kadın namusun hayat kadar değeri olmadığına kanaat getirmiş, artık mukavemet etmiyordu. Gari kadının üzerine arabanın kapısını kapattı ve Ford'a koştu. Derhal hareket ederek birkaç metre geriledi. Sert bir dönüşle sarı taksinin yanından fırladı ve son süratle uzaklaştı.

Kadın önce ne olduğunu anlayamamış, afallamıştı. Fakat Gari kendi arabasiyle yanından geçerken kadının gözlerinde şaşkınlıktan başka, sukutu hayale benzer bir ifade gördü.

— Kaltak! diye söylendi.

Belki de kadın ilk korku geçtikten sonra, bu taarruzu değişik bir macera telâkki etmişti.

— Kaltak!

Kadının ona yetişmeğe çalışamıyacağından emindi. Bu süratle devam etmekte mâna yoktu. Kilometre ibresini 50 civarında muhafaza ederek yoluna devam etti.

Pike yapan uçağın sesini duyar duymaz Ford'un burnunu hendeğe çevirdi ve sevkitabiî ile frene bastı. Arabanın durmasiyle Gari'nin fırlaması bir oldu. Yoldan biraz ileride-

ki çite doğru koştu, çömelip çitin gölgesine sığındı ve uçağı aradı. Uçağın dalışı ona doğru değildi. Biraz evvel geçtiği yol üzerinde, oradan göremediği bir noktaya doğru dalıyordu. Biraz sonra uçak bir sırtın arkasında kayboldu. Kulakları tırmalayan bir homurtuyla tekrar doğruldu, havada küçük bir tur yaptı ve yeniden aynı noktaya doğru dalışa geçti. Makinelinin kulağına pek aşina olan sesi, bir müzik gibi geliyordu.

— İnekler! diye mırıldandı.

Sarı arabayı ve ırzına taarruz edilecek zannederek korkan, fakat Gari'nin böyle bir niyeti olmadığını anlayınca anîde üzülen kadını düşündü.

Makineli tüfeğin mermileri altında delik deşik olan taksiyi ve neye uğradığını anlayamadan başından, sırtından, vücudundan yaralar alarak, bir çığlıkla son nefesini veren kadını görür gibi oldu.

Ölmeden evvel frene basmadıysa, araba herhalde hendeğe yuvarlanmıştı...

Uçak bir dalış daha yaptı. Makineli tekrar geveze geveze takırdadı. Sonra dikilerek o noktanın üzerinde küçük turlar yapmağa başladı.

— İnekler!

Gari Ford'a atladı ve yoluna devam etti. Şoför arabasına acıyacaktı. Eğer yaşıyorsa tabii.. Maamafih Gari şoföre pek te yanaşmadığını hatırladı. Belki adam mikrop almamıştı. Mümkündü...

Kadına gelince, makineli tüfeğin kustuğu ölümden kurtulmasına pek ihtimal yoktu. Ama bu ölüm ıstırap içinde kıvrandıra kıvrandıra can alan, o korkunç lâcivert ölümden daha iyiydi. Zavallı... Belki de kocası nehrin öbür tarafında kalmıştı. Bombardımanda... Bilmem kaç sene evvel.

Gari avuçlarında direksiyonu kuvvetle sıkarak, acı acı düşündü: iş yok buralarda!

Daha kaç gün nerelere, ne kadar kaçabilir? Onun için kurtuluş yalnız bir yerde, nefret ettiği, kinle bağlandığı doğu harabelerinde mi var?

Nehir, biraz ileride, karanlık gecenin koynunda sonsuz akışına devam ediyordu. Bir ses, bir gürültü olarak teşhis edilemiyen, fakat sükûttan da başka olan bir ifadesi vardı. Akıyor, akıyordu.

Bir sessizlik vardı. Bu hakikî bir sessizlik değildi. Meskûn yerlerin sessizliğiydi bu... Hiçbir yerde en ufak bir ses yok sanırsınız, fakat kulak verdiğiniz zaman gecenin içinde konuşan, mırıldanan belirsiz sesler vardı: suyun akışı, toprağın nefes alışı gibi...

Hakikî sessizlik, fezanın boşluğuna ait o mutlak sessizlik ancak karşı tarafta; insanların insanlara tuzak kurup, açlıklarını gidermeğe çalıştığı, tabiatın da insanlar gibi değişip, mutlak sükûta erdiği tarafta...

Öyle mutlak bir sükût ki elinizi uzatsanız soğuk temasıyla parmaklarınızı ürpertecek... Derin, acı bir sessizlik bu... Mücerret... Zalim... Gayri beşerî...

Gari, kıyıdaki bataklıkların sazları arasında, donmuş bir varlık gibi bekliyor, karanlık geceden daha koyu bir nöbetçinin siluetini arıyordu. Enayiliğin sırası değil. Şimdi her zamankinden daha dikkatli, daha kurnaz olmak lâzım.

Dikkatli olmak lâzım. Çünkü, onun bu taraflarda bir yerde olduğunu biliyorlar.

Sarı arabanın içindeki hevesli kadının cesedi bulunduktan sonra, onun taksi ile nehir arasında bir yerde olduğunu biliyorlar. Kolluyorlar onu... Hissediyor. Nereye, ne tarafa gittiğini de biliyorlar. Fakat ona, oraya, o vahşet bölgesine dönmek hakkını da tanımıyorlar.

İnekler!

Gari, hiç hareketsiz bekliyor. Göğsünden taşan bir kin var yüreğinde... Bu nehre, bu sükûta, bu karanlığa karşı hudutsuz bir kin...

Hayata devam etmek için yapacak bir tek şey kaldı. Dişlerini sıkıyor. Yumruklarını sıkıyor. Bu mecburiyet, bu tek şeyi yapmak mecburiyeti onu çileden çıkarıyor. İsterse şimdi yattığı yerden kalkabilir. Avazı çıktığı kadar bağırabilir. Bütün nefretini, bütün hiddetini, bütün kinini batıdaki dünyaya; ve bu dünyanın ona reva görmediği hayata...

Fakat bu isyan ancak birkaç saniye sürer. Ondan sonra bir köpek gibi, kuduz bir köpek gibi delik deşik leşini çamur kokan batakhğa seriverirler.

Bu nehir, bu mel'un nehir, vatanı hai:ıcesine ikiye bölüyor... Vatanın bu iki parçasında insanlar gayri müsavi şartlar altında yaşıyorlar. Bir taraftakiler varlık, ışık ve neşe içinde; diğer taraftakiler yokluk, karanlık ve sessizlik içinde... Bir tarafta yiyecek, giyecek, içecek, radyo... çikolata, viski, benzin, para, neon, kadın, uyku, sulh. Diğer tarafta ise...

Aç gözünü köpek, komşuna yem olacaksın...

Ya yavaş yavaş açlıktan geber, yahut bir anda temizlesinler seni... Mezarın başkasının midesi olacak...

Ve leşin bir tarla faresinin leşi gibi açıkta kokacak... Kemiklerin güneşte çürüyecek, rüzgârla savrulacak...

Ve bu mukayese edilmez iki parçayı, iki vatan parçasını, şu mel'un nehir bölüyor... Artık vatanın iki parçası yok... Bir taraf vatan. Öbür taraf vatan olmaktan çıkmış...

Gecenin içinde, geceden koyu bir gölge, bir nöbetçi gölgesi doğuyor. Bu gölge gökten sönük birkaç yıldızı siliyor. Geçiyor.

Gari nefesini tuttu. Dört adım ötesinden geçen, bulanık karaltıyı kolluyor. Nöbetçi geçtikten sonra gene kımıldamıyor. Uzun uzun bekliyor. Kaç nöbetçi var, ne kadar aralıkla, nerelerden geçerler? Bunu öğrenmek için... Bunu bilmesi lâzım.

Sonra, sürünerek yavaşça kıyıya doğru gidiyor. Altında bir çöp kırılsa, bir saz içini çekse derhal duruyor. Kulaklarıyla parça parça bölüyor geceyi... Yabancı sesler arıyor. Sonra yolunu yoklıyarak, yalnız elleriyle değil, burnuyla da, hisleriyle de yoklayarak, yavaşça ilerliyor. Tökezleme telleri arıyor... Uzanan eli suyu buluyor. Vücudu, bir solucan gibi suya uzanıyor. Ve sulara, nehrin kendi belirsiz sesinden ayırdedilemeyen bir su sesiyle gömülüyor.

Uzaklaşıyor...

Su ile mücadele etmiyor. Hışırtı çıkarmamak için... Kendini akıntıya bırakıyor. Akıntıyla beraber yüzüyor. Ebedî

sessizliğe doğru yüzüyor. İçinde hep aynı kin, aynı isyan... Bütün âleme, kendine, herşeye kızıyor, küfrediyor, lânet ediyor.

Ulan öküz! Sen, bir zamanlar kendisine Başçavuş Rusel Gari denilen öküz! Bir insan gibi, insanların arasında yaşayabileceğini sandın ha?

İki seneden fazla, sayısız tehlikeye göğüs gerdikten, türlü türlü kurnazlık için kafa patlattıktan sonra, ruhuna bukadar tatlı bir ümidi sardıktan sonra, bugünkü fiyaskonun dehşetine isyan ediyor:

— Ha! Ha! Ha!..

Nehri geçmeğe muvaffak oldu. Oldu ama, bu başarısını bir sille gibi vurdular sırtına... Şimdi... Şimdi o eski hayatına, o sefil, o insanlıktan uzak hayatına dönebilmek için bataklıklarda sürünüyor. Gene bir kurnazlıkla hayatını tehlikeye atıyor.

Bu ne kaderdir be!..

Bir an içindeki kin ve nefret, tahammül edemiyeceği kadar genişledi, büyüdü. Öte tarafta kalmadığına; kendisi bir köpek gibi vuruluncaya kadar, şehir şehir, köy köy, kasaba kasaba, dere tepe, dağ taş dolaşıp kanındaki mel'un hastalığı, önü alınmaz bir şekilde yaymadığına pişman oldu.

Ukalâ, kalleş herifleri kendi seviyesine, doğudaki sefaleti anlayacak seviyeye düşürmediğine pişman oldu. Fakat neye yarardı? İstediği başkalarını öldürmek, onlara zarar vermek değildi ki! Bombardıman esnasında yanlış yerde bulunmanın neticesi, kaderin omuzlarına yüklediği tahammül edilmez yükten kurtulmak istiyordu. Eskisi gibi insanca yaşamak istiyordu...

Ayaklarının altında karşı kıyının çamurlu balçığını hissetti. Bata, çıka, yuvarlanarak toprağa çıktı. Son bir defa arkasına dönerek bütün kinini, herşeye karşı olan kinini boşaltırcasına:

— Eşşoğlu eşekler! diye bağırdı.

Karanlıkta çalıların arasında kayboldu.

XII

Meksika körfezinin berrak mavi suları, münis dalgacıklar halinde, balık tuttukları kumsala vuruyordu. Değişmeyen, yalnız bu dalgacıkların sevimli kıvrımları ve tatlı sesiydi. Florida'nın yakıcı güneşi, bu sıcak Ağustos ayında insanı âdeta rahatsız ediyordu.

Balıkçı kulübesinden kalan, kararmış harabeye baktı. Burada bıraktığı insanların âkibeti hakkında fikir verebilecek en ufak bir iz aradı. Nekadar zaman evvel burasını terkettiklerini ve ne şekilde terkettiklerini anlamağa çalıştı. İçinde, çok rahat günler yaşadığı bu kulübe, yanıp kül olduğundanberi nekadar zaman geçmişti?

Çıplak ayağına birşey battı. Eğildi, kumun içinden ucu sivri bir tahta çıkardı. Bu, kendi eliyle oyup, Sali'ye bahar hediyesi olarak verdiği tahta zincir gerdanlığın bir baklasıydı.

Küçük tahta parçasını hiddetle denize fırlattı. Yarım adadan alelacele uzaklaştı.

XIII

Karnını doyuracak birşeyler bulmalıydı.

Üç gündür ağzına birşey koymamıştı. Midesi artık isyan ediyor, barsakları burkuluyordu. Mağaranın havası, kendi kazuratının kokusuyla, tahammül edilmez bir hal almıştı. Bu koku başına vuruyor, hislerini körleştiriyordu. Mağaranın dibindeki kovada ancak birkaç santim su kalmıştı. Suya boş veriyordu, Daha bir müddet idare edebilirdi. Ama açlık başka türlüydü. Donmuş topraktan söktüğü birkaç kök çoktan tükenmişti. Biraz daha gecikse, bir gün daha aç kalsa zayıf düşecek, mücadeleye, kavgaya mecali kalmıyacaktı.

Uzun zamandan beri cephanesini idare etmeğe mecbur olduğu, tüfeğini aldı. Sürüne sürüne mağaranın ağzına gitti. Karla kaplı ovayı gözetledi.

İlk zamanlarda av silâhını ve ağır karabinayi tercih etmişti. Uzak menzilli ve daha tesirli silâhları tercih eden diğerleri gibi... Fakat bu ağır silâhları kullanmayı tercih edenler artık yaşamıyordu. Çünkü ağır karabinanın sesi çok uzaklardan duyuluyordu. Halbuki silâh sesi, orada bir insan bulunduğuna işaretti. Ya bir av vurmuştu, yahut ta kendisi iyi bir av olabilirdi. Buna mukabil küçük silâhların sesi ancak yakın mesafelerden duyulabiliyor, gene de menzil dahilinde ağır silâhlar kadar tesirli oluyordu.

Yiyecek okadar azdı ki, kimse kendini doyurmak için bir başkasının hayatını yok etmekte tereddüt etmiyordu. Ve insan etini, tavşan etinden farklı addedenler hemen hemen kalmamıştı.

Ova, yeni düşen karla bembeyazdı.

Görünürde hareket eden hiçbir şey yoktu. Mağaranın ağzındaki çalıları aralayarak çıktı. Her on, on beş santimde bir duruyor, etrafı kokluyor, gözetliyordu. Şüphelenecek birşey göremeyince dizleri üzerinde doğruldu. Etrafı daha iyi kolaçan etti. Anormal birşey göremedi.

Birkaç sene evvel, herifin birine az daha av oluyordu. Hem de burada, bu mağaranın önünde... Herif mağaranın ağzının üstünde günlerce beklemiş ve başını çıkartır çıkartmaz paslı bir kasaturayla saldırmıştı. Yalnız, açlık adama fazla dokunmuş olacak ki, çabuk davranamamıştı. Gari bir kedi çabukluğuyla, kasatura darbesini atlattı ve herifi kolundan tuttuğu gibi, başından atlatıp yere vurdu.

O hâdiseden sonra sırta gizli teller germiş, kimsenin sessizce yaklaşmaması için tuzak kurmuştu.

Yokuş aşağı dikkatle inerken, bıraktığı ayak izlerine baktı. Bu izler mağarasını ele veriyordu ama vız gelir. Onun izi belli ise, düşman izi de belli olurdu ya! Böylece o mağarada yokken başkasının gizlenip onu bekleyip beklemediğini anlayıverirdi.

Tepenin eteğine varınca yere çömeldi. Hiç kımıldamadan havayı kokladı. Dinledi. Civarda kendisinden başka hiçbir canlı yoktu.

Eski zamanı düşündü. Kendisinden başka insanların da

bulunduğu, nisbeten daha medenî zamanları... İnsan mantıkî bazı tedbirler alırsa, başına gelebilecek ciddî tehlikeleri kolaylıkla önleyebilirdi. Viskonsin'de bir çiftçi ailesiyle beraber geçirdiği bir kışı hatırladı. Evde bir radyo vardı. Bir de küçük kız... Günde üç öğün, muntazam yemek te vardı. Ama o çok eskidendi. Şimdi haftada birkaç yemek yedi mi, işini mükemmel sayıyordu. Ve açlık vücudunda tesirlerini göstermeğe başlamıştı. Şimdi mevcut yiyeceğe ortak çıkacak herhangi bir boğazı kesebilirdi.

Ovada işe yarar hiçbir şey göremiyordu. Kar yağınca tavşan, sincap gibi bazı hayvanlar tek tük piyasaya düşerdi. Silâhı ateşe hazır, yavaşça sırtın eteğini takip etti. Sırtın arka tarafında incecik bir dere vardı. İlk hedefi orasıydı. Dere şimdi donmuştu, fakat hayvanlar su içmek için gelebilirlerdi. Her adımında, bir defa havayı kokluyor, kendisinden başka bir canlının mevcudiyetini ifşa edecek kokuları sezmeğe çalışıyordu. Ne yerde, ne de rüzgârda hiçbir canlının izi yoktu. Dereye adamakıllı yaklaştı. Donmuş suyu, kıyıları araştırdı. Hiçbir hayvan emaresi yoktu.

Birdenbire, uzaktan gelen bir silâh sesiyle titredi.

Derhal olduğu yere çöktü ve hedef küçülttü. Bazı askerî tâbirleri ibadet eder gibi aklından geçirdiği oluyordu. Bu tâbirler ona çok defa Başçavuş Rusel Gari'yi hatırlatırdı. Yani kendisini... Bir ismi olduğunu, bir zamanlar bir mesleğe sahip bulunduğunu... Uzun, çok uzun zamandanberi hiç kimse ona adıyla hitap etmemişti.

Keskin gözleriyle ufku taradı.

Şimdi memnundu. Bu silâh sesi kendisine çekeceği bir ziyafetin müjdesiydi.

Bu ufak çaplı bir silâhtı ve ses uzaktan geliyordu. Ateş eden onun varlığından habersizdi, yoksa ateş etmezdi. Yakında bir yerde canlı bir mahlûk olması, birkaç günlük yemek demekti. Açlığını daha şiddetle hissetmeğe başladı. Hemen harekete geçmedi. Bir müddet olduğu yerde kalarak, bu sesi kendisinden başka kimsenin duymamış olduğundan emin olmağa çalıştı. Sonra doğruldu. Hafif ve serî adımlarla bembeyaz ufka doğru ilerlemeğe başladı.

Silâh sesi, şehre yakın bir yerden gelmişti. Bir tuzak ta olabilirdi. İnsanlar hâlâ şehirlere meraklıydılar. Sanki şehirlerde bir cazibe vardı. Birçok ihtiyatsızlar bu cazibeye kurban gitmişlerdi. Şehirde pusuda yatanlar bu suretle birçok gafili avlamışlardı. Fakat Gari, bu numaralara alışıktı. Çok defa şehrin dışında bekleyip, şehrin içindeki hergelelerin kurduğu tuzağa düşenleri, daha önceden avlamağa muvaffak olmuştu. Hattâ kaç kere, kendi pususunu iyice hazırladıktan sonra, bir el silâh atarak yerini belli etmiş ve onu avlamağa gelenleri avlamıştı. Herifler de kurnazdı ha! Bir silâh sesi duydukları yere binbir dikkatle sokulurlar. Hattâ ertesi gün yaklaşırlardı.

İki saat sonra Gari, şehrin yakınlarına vardı. Yeni bırakılmış izleri buldu. Olduğu yere çömeldi, kendini mümkün olduğu kadar küçük bir hedef halinde göstererek izleri tetkik etti. Bu, ufak tefek bir adamın iziydi. Adımları muntazamdı. Demek ki karnı toktu. Sağ ayağı birazcık daha derin bir iz bırakmıştı, şu halde sağ elinde birşey taşıyor olabilirdi. Asıl mühim olan nokta şuydu: herif izlerini gizlemeğe lüzum görmemişti.

Dikkat Gari! Bu da bir tuzak yavrum...

İnsan enayi olmalıydı. Tok bir adamın bıraktığı aşikâr izlerin peşinde koşmak için enayi olmak lâzımdı. Ya enayi, yahut ta pek aç...

Ama böyle bir izin sahibi bulunamazdı. Bu iz ya şehrin içine dalar veya bir tuzakla neticelenir, yahut ta izi bırakan, bir devir yaparak, izinin geçtiği bir yerde pusuya yatardı.

Tok adamlar, onları mideye indirmek ümidiyle pençelerine düşen enayilerin etiyle doyarlardı. İz şehre doğru uzanıyordu.

Gari sürünerek sokuldu. Yüzü koyun yatarak, en ufak gölgeleri bile gözden kaçırmadan şehri tarassuta devam etti. Hiçbir yerde, hareket eden hiçbir şey yoktu. Ve hiçbir bacadan davetkâr bir duman yükselmiyordu.

Bir saat geçti. Gari kımıldamadı. Bir saat daha geçti.

Hiçbir şey duymuyordu. Ne gıcırdayan köhne bir kapı, ne bir ayak sesi, ne başka birşey...

Öğleye doğru rüzgâr döndü. Şehirden ona doğru esmeğe başladı. Rüzgârda kar kokusu vardı. Gari yavaşça başını kaldırdı. Kokladı. Havada kan kokusu, yeni vurulmuş av kokusu aradı. Burnu böyle bir koku almadı. Demek ki, silâh sesi hakikaten tuzaktı. İyi tahmin etmişti. Herifin, silâhını boşaltıp, şehre çekildiği muhakkaktı. Şimdi pususunu kurmuş, peşinden gelecek ümitli enayileri bekliyordu.

Bekle bakalım, hava alırsın!

Gari etrafını gözlemekten bir an bile geri kalmıyordu. Şundan emindi ki, yemlik silâh sesine kendisinden başka gelen olmamıştı. Hiç kımıldamadan yağacak karı bekledi.

İkindiye doğru başlayan kar, önce seyrek yağarken sonra artarak lâpa lâpa yağmağa başladı. Hava pek soğuk değildi. Ufuk erkenden karardı ve kar aynı şekilde devam etti. Gari'nin üstü tamamen karla kaplanmıştı. Üzerindeki beş altı santim karla, birkaç metre mesafeden bile orada bir insan olduğunu anlamak imkânsızdı. Ancak bir toprak yığını filân zannedilebilirdi.

Gari, sabırla, tuzağın ikinci yemliğini, kokuyu bekledi.

Kar çoktan dinmişti. Semada bulutlar tamamen alçalmış, hava zifiri karanlık olmuştu. Yalnız yerlerdeki kar müphem bir beyazlıkla etrafı aydınlatıyor gibiydi. Gari gözleri açık, bütün hisleri uyanık fakat dimağı uyuşuk, yarı uyuklar vaziyetteydi. Rüzgârın kokusunu sezebilmek için başını biraz yana çevirmişti.

Koku burnuna dolunca tamamiyle uyandı.

Bu koku, rüzgârın kanadında, şehirden geliyordu. Gözlerini kapattı. Kokuyu teşhise çalıştı. Bu, bildiği, tanıdığı fakat ne olduğunu şuurunun aydınlığına çıkaramadığı âşina bir kokuydu. Cazipti. Sanki kaypak, ele avuca sığmaz bir hassası vardı.

İnsan vücudunu örtmek için kullanılan deri veya kumaşlardan birinin kokusu değildi. Yakacak veya tanıdığı bir yiyecek kokusu da değildi.

Bu koku, sanki bir kapı açılır gibi, birdenbire zuhur et-

miş, birdenbire kaybolmuştu. Şimdi de rüzgârla dağılıyordu. Merakını mucip olan bir başka nokta da kokunun her zaman duyduğu, yün, deri, tütün, ter gibi diğer kokularla karışık olmamasıydı.

Bu, başlı başına tek ve değişik bir kokuydu.

Bekledi.

Yarım saat kadar sonra odun kokusu geldi.

Gene kımıldamadı. Bekledi. Fakat karanlık gecede dumanın kendisini seçmeğe imkân yoktu. O acaip koku ise bir daha meydana çıkmadı.

Sabaha kadar beklemek ihtiyatsızlık olacaktı. Gün ışığı ona yardım etmez, bilâkis işini bozardı. Oltayı takip etmeliydi artık. Herif onun orada bir yerde beklediğini biliyorsa bu koku onu içeri almak içindi.

Yavaşça doğruldu. Sırtındaki karın dökülmemesine gayret ederek şehre doğru emekledi. Binalara yaklaştıkça duman kokusu ağırlaştı. Nihayet kokunun geldiği yeri tesbit etti. Ev, şimdi yürüdüğü tarlaya bakan, şehrin dış kenarında bir evdi. İyiden iyiye sokakların arasına girmemek Garinin işine geliyordu. Evin etrafını dolaştı. Dinledi. Kapının önünde ayak izleri vardı. Küçük, narin, çıplak ayak izleri. Tahtalar çakılarak battal edilmiş pencereye sokuldu. Çatlaklardan içerisini kokladı. İçerden gayet hafif bir ses ve hareket geliyordu: ateş... Ve ateşte kaynayan bir tencere. Fakat pişen birşey kokusu sızmıyordu. Hattâ ter, pislik, sidik kokusu bile... Sadece tesbit edemediği o acaip koku...

Vay anasını!

Kadın kokusu bu be! Parfüm kokusu...

İçerde hafif bir gürültü oldu. Gari yavaşça yere uzandı. Silâhını altına saklayarak, açıkta bıraktığı namlusunu eliyle kapadı. Beyaz karların arasında, bembeyaz bir gölgeden ibaretti.

Gayet yavaş bir hareketle ve hiç ses çıkarmadan kapı açıldı. Çıplak ayaklar kara bastı. Sanki pusuya yaklaşan ava, kendi korkusunu daha iyi hissettirmek, hattâ gözüküp onu daha çabuk cezbetmek istiyor gibiydi.

Kadın, takip edildiğini biliyor gibiydi. Bunu istemiş,

uzağını ona göre hazırlamıştı. Gari, kımıldamadı. Vakit gelmişti. Kadın içeri girer girmez, üşüyen ayaklarını ısıtmak için ateşe yaklaşıp, ona arkasını döner dönmez harekete geçmezse, mahvolmuştu. Kapının yavaşça kapandığını duymaktan ziyade hissetti. Bir saniye bekledi. Sonra sessizce fırladı. Uzun av bıçağını ucundan tutarak kapıya bir tekme attı. Aynı hareketle bıçağını kadının arkasına sallarken yere kapandı. Boğuk bir silâh sesi evin içini doldurdu. Gari, kendini yere atarken, başının üzerinden geçen merminin rüzgârını hisseder gibi oldu.

Attığı bıçağın sapı kadının kellesine oturmuştu. Olduğu yere yıkılıverdi.

Kapı açılınca kendiliğinden ateş edecek şekilde hazırlanmış olan silâh, yanına yuvarlandı.

Gari, sokağa dönerek etrafı tekrar dinledi. Hiç ses seda yoktu. İçeri girdi. Kapıyı kapattı ve sürgüledi, Önce silâhı alarak şarjördeki mermileri boşalttı. Kadının hareketsiz yatan vücudunun üstünden atlıyarak, ateşin yanına gitti. Kaynayan su kazanını ateşin üzerine döktü ve söndürdü. Ancak ondan sonra kadına döndü. Kadın elbisesini muntazam toplamış ve ateşin yanına bırakmıştı. Bir de siyah, deri torba vardı. Bıçağıyla torbanın yanını yardı. Açılan yarıktan, çiğ ve yarı donmuş bir yarım tavşan gözüktü. Aldı, hiç düşünmeden çiğ ete dişlerini geçirdi. Soğuk et, dişlerinin arasında, unutulmuş lezzetler uyandırıyordu.

Birdenbire irkildi. Tavşanı torbadan çekerken, torbadan parıltılı camlar ve taşlar dökülmüştü. Hayretle çömelerek elini torbaya daldırdı. Pırıl pırıl iri elmaslar parmaklarının arasından döküldü. Tavşanı bırakarak, yüzü koyun yatan kadına koştu. Omuzlarından tutarak çevirdi.

On dokuzunu çoktan geçmişti...

Gitti. Dışarıdan biraz kar getirerek kadının yüzünü oğuşturdu, ayıltmağa çalıştı...

Onun ayılmasını beklerken, şefkatle başının arkasını, ensesini oğuyor, istikbali düşünüyordu. Hayat mücadelesinde bu kadın çok işine yarardı. Bilhassa herifleri tuzağa düşür-

mek için mükemmel yemlikti. Bu işin ustası olduğunu da biraz evvel göstermişti.

Çok işine yarayacaktı. Şimdi, onun için hazırladığı kaynar suyu da mazur görüyordu. Bu karıyı aç bırakmağa da gelmezdi, hani!..

Evet işine yarayacaktı... Ama, her şeyden evvel kadındı be! Kaç sene vardı, şöyle ağız tadıyla bir...

Kadın yavaş yavaş kendine geliyordu. Ayılma alâmetleri belirmişti. Gari kendi kendine:

— Mağaradan taşınmak lâzım gelecek, diye düşündü.

Bu karıyla da orada yaşayamazdı ya!

Kadın gözlerini açtı.

Gözleri ilk gördüğü zamanki gibi, iri ve berrak maviydi. Yüzünde aynı ürkek ifade vardı. Yalnız vücudu çok değişmiş, zehir gibi bir kadın olmuştu... Belki on kış geçmişti aradan...

Elini çıplak memelerin üzerinde gezdirdi.

— Ne haber on dokuz? dedi, beni hatırladın mı?

S O N

YENİ DÜNYALARDA

On beş günde bir çıkar, macera mecmuası

Sahibi:
Çağlayan Yayınevi adına Ertem EĞİLMEZ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Müfit DURU

Basıldığı yer: Şehir Matbaası, Ankara Cad. 48
İSTANBUL

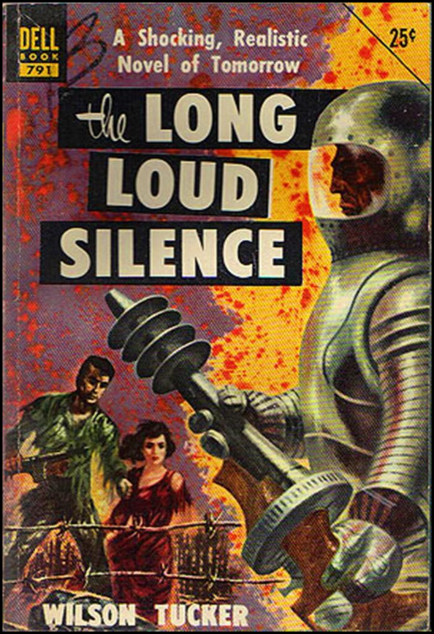
WILSON TUCKER'S
greatest science fiction novel

THE LONG LOUD SILENCE

Two worlds face one another across the Mississippi . . . the living West and the dead East

Originally published in hardcover by Rinehart & Co., Inc.

DELL BOOK 791
A Shocking, Realistic Novel of Tomorrow
25¢
the LONG LOUD SILENCE
WILSON TUCKER

Ressam William Reusswig'in resminden

